

Arbejdsmarkedsudvalget
L 22 - Bilag 2
Offentligt

Folketinget — Arbejdsmarkedsudvalget

Christiansborg, den 24. februar 2005

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere.

Ad

L 22

**Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive
beskæftigelsesindsats.
Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).**

Høringssvar

Jeg omdeler de høringssvar som udvalget i sidste samling har modtaget i forbindelse med høringen over udkast til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, og udkast til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsespolitik med flere love (konsekvensændringer som følge af kommunalreformen).

Beskæftigelsesministeren har sendt høringsnotater over til begge lovforslag.

I det omfang der kommer henvendelser m.v. der vedrører begge lovforslag vil disse blive omdelt på L 22.

Med venlig hilsen
Mette Hansen,
udvalgssekretær.

Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Ved Stranden 8
1061 København K
Tlf. 33 92 59 00
Fax 33 12 13 78
bm@bm.dk
www.bm.dk

MODTAGET

-7 JAN 2005
15.35
Den Centrale Indlevering

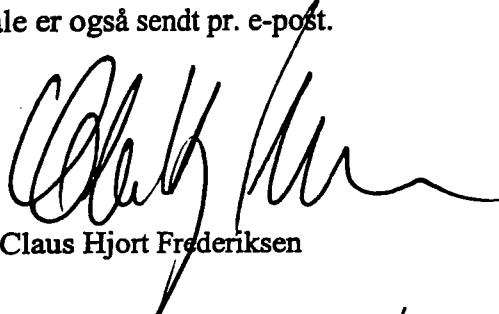
- 7 JAN. 2005

Vedlagt sendes materiale i 5 eksemplarer i forlængelse af besvarelse af spørgsmål nr. 26 af 20. december 2004 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg.
(Alm. del).

Vores sag
04-201-52/104-0005

Bilag
15

Dette materiale er også sendt pr. e-post.

Claus Hjort Frederiksen

Karen Ryder

**I forlængelsen af Beskæftigelsesministerens besvarelse af
spørgsmål nr. 26 af 20. december 2004 fra Folketingets
Arbejdsmarkedsudvalg (Alm. del).**

Spørgsmål nr. 26:

Vil ministeren løbende sende kopi af de høringssvar, som modtages i forbindelse med høringen over udkast til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, og udkast til forslag til lov om ændringen af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love?

Januar 2005

Vores sag

04-201-52/104-0005

Svar:

I forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. 26 af 20. december 2004 vedlægges høringssvar fra:

Foreningen af Statsamtmænd
Kolding Kommune
Århus Kommune
Landsforeningen Ligeværd
AFT – Arbejdsformidlingskontorenes Tjenestemandsförening
Kristelig Fagbevægelse
Viborg Amt
Den Uvildige Konsulentordning på handicapområdet
Ankestyrelsen
Skatteministeriet
Ledernes Hovedorganisation
Ordblinde/Dysleksiforeningen i Danmark
Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte
Jobrådgivernes Brancheforening

VIBORG AMT

Skottenborg 26

Postboks 21 8800 Viborg

Tlf. 8727 1700

Fax 8662 3933

E-mail: viborgamt@vibamt.dk

www.viborgamt.dk

HØRINGSSVAR

Bemærkninger til lovudkast i forbindelse med strukturreformen på social- og psykiatriområdet.

Socialministeriet, Indenrigs- og sundhedsministeriet og Beskæftigelsesministeriet har d. 1. december 2004 fremsendt bl.a. udkast til lov om social service, udkast til sundhedslov og udkast til lov om aktiv beskæftigelsesindsats til høring og anmodet om bemærkninger senest d. 7. januar 2005.

Viborg Amt har besluttet at afgive dette høringssvar med særlige bemærkninger til social- og psykiatriområdet. Viborg Amt er bekendt med det samlede høringssvar, der er afgivet af Amtsrådsforeningen og ønsker hermed at uddybe dette.

Fremtidige hovedhensyn

Viborg Amt mener, at følgende hensyn skal sikres i en fremtidig struktur:

- De svageste i det danske samfund skal fortsat have fagligt kvalificerede og højt specialiserede sociale og socialpsykiatriske tilbud. Der er i denne sammenhæng tale om de ca. 10-20.000 mennesker i Danmark, der har behov for de mest specialiserede tilbud.
- Klare afgrænsninger af behandlingspsykiatri og fagligt forsvarlige overgange fra behandlingspsykiatri til socialpsykiatri efterlyses.
- Der skal sikres muligheder for en fortsat udvikling i institutionstyper og strukturer
- Det skal sikres, at kommuner og regioner har økonomiske muligheder for at tilbyde borgerne de mest specialiserede og ofte meget dyre offentlige tilbud

VIBORG AMT

**Social- og
Psykiatriforvaltningen**

Direkte tlf. 8727 1600

Direkte fax. 8662 3319

E-post: sbpkbn@vibamt.dk

J-nr. 4-51-60-04

Viborg den 5-01-2005

- Brugerne skal sikres et frit valg af tilbud, der ikke forstyrres af en konkurrenceforvridende finansiering

Viborg Amt mener ikke, at der med de foreliggende lovforslag er skabt sikkerhed for ovenstående forhold.

De mange ministerbeføjelser på væsentlige områder gør det umuligt på nuværende tidspunkt at gennemskue og vurdere den fremtidige retstilstand. Den fremtidige økonomi for den enkelte kommune er på nuværende tidspunkt helt uigennemskuelig. Udnyttelsen af beføjelserne kan komme så sent, at det eksempelvis vil vanskeliggøre kommunal overtagelse af regionale institutioner pr. 1. januar 2007, fordi betingelserne ikke er kendte.

På denne baggrund mener Viborg Amt, at der skal være tid til yderligere vurdering af de ovennævnte hovedhensyn. Det foreslås, at Folketinget beslutter at fastholde de nuværende amtslige institutioner i regionerne og pålægger den enkelte region inden for de første 4 år at samarbejde med kommunerne om

- at lave en samlet plan for de enkelte områder inden for den meget specialiserede del af socialområdet.
- at der samtidig fastholdes en grundtakstfinansiering evt. med forhøjede takster f.eks. 600.000 kr.
- at planen herefter revideres mindst en gang inden for hver valgperiode.

Hvis region og kommune er enige, vil en evt. overdragelse til kommunen dog kunne ske på det planlagte tidspunkt.

Dette ville give den nødvendige tid til den faglige gennemdrøftelse af den fremtidige struktur, som der ikke i den forløbne periode har været mulighed for, således at regionernes forsyningspligt sikres. Desuden vil det give tid til forberedelser af eventuelle omstillinger, så der ikke gennemføres forhastede løsninger til ugunst for brugerne.

Og vigtigst vil det give tid til en politisk drøftelse også med brugerorganisationerne, om hvordan ovenstående vigtige hensyn kan sikres.

De svageste i vort samfund er ikke stærke nok til, at deres tilværelse udsættes for store omvæltninger, der ikke er gennemtænkt nøje.

De svageste i det danske samfund skal fortsat have fagligt kvalificerede og højt specialiserede sociale og socialpsykiatriske tilbud.

Sikringen af de svageste borgere og deres mulighed for at få relevante, fagligt højt specialiserede tilbud forudsætter, at regionerne ikke bare får en **forsyningspligt** på området, men også gives mulighed for at løfte denne pligt.

Regionerne skal således have mulighed for selvstændigt at vurdere behovet for specialiserede ydelser og mulighed for at tilbyde disse til borgeren - også i akutte situationer og i situationer, som kommunen ikke havde forudset ved de årlige rammeaftaler.

Dette forudsætter, at regionerne har et institutionsapparat, der er stort nok til, at ekstra pladser kan skabes hurtigt, og til at der kan skabes særlige tilbud til brugere, der for eksempel akut har en krævende og voldelig adfærd.

Der skal særlig gøres opmærksom på, at antallet af denne type i de senere år har været i voldsom stigning.

Viborg Amt tilslutter sig derfor de tanker om betingelserne for kommunernes overtagelse af regionale institutioner, som er udtrykt i Amtsrådsforeningens notat af november 2004 "Hvad er den regionale forsyningspligt på socialområdet".

Desuden forekommer det, at afgrænsningen af de institutioner på **børneområdet**, der skal overgå til kommunal drift 1. januar 2007, er for bred.

I Viborg Amt drejer det sig navnlig om

- behandlingsinstitutionen Hald Ege,
- Den socialpsykiatriske Afdeling for børn og unge,
- spædbørnsordningen .

I bilag 1 nedenfor er redegjort for indholdet i tilbuddene, og hvorfor institutionerne bør sidestilles med tilbud til handicappede børn.

Tilsvarende gælder for andre individuelle højt specialiserede tilbud samt de mest specialiserede revalideringstilbud, som der er redegjort for i samme bilag.

**Klare afgrænsninger af behandlingspsykiatri og fagligt for-
svarlige overgange fra behandlingspsykiatri til socialpsykia-
tri efterlyses.**

Der mangler generelt bestemmelser om psykiatri i teksten til ud-
kast til sundhedslov.

Viborg Amt har i en mangeårig opbygning af psykiatriske be-
handlingstilbud arbejdet hen imod en moderne og sammenhæn-
gende psykiatri. Organiseringen har givet mulighed for betyde-
lig metodeudvikling og vægtig tværfaglig erfaringsopsamling.

Derfor er det yderst problematisk, at det ikke er klart præciseret
i loven, hvad det regionale psykiatriske sygehusvæsen / tilbud
omfatter. Det er ensbetydende med, at der ikke er tilstrækkelig
klarhed over kompetenceafgrænsning mellem regioner og kom-
muner.

Regionerne bør klart forpligtes på hele den sammenhængende
behandlingsopgave, herunder udgående behandlingsenheder,
som f.eks.

- distriktskykiatriske behandlingsenheder
- mobilteams, psykoseteams

Dette er helt afgørende af hensyn til patienterne.

Ligeledes mangler afgrænsning mellem regioner og kommuner
af ansvar og kompetence i spørgsmål om konsulentbistand til
kommuner og botilbud, vejledning og information til patienter
og pårørende.

Viborg Amt ser det som helt nødvendigt, at der lovgivnings-
mæssigt udarbejdes klare retningslinier, og at indholdet af be-
grebet "behandlende psykiatri" afklares.

De fleste amter har i dag organiseret behandlingspsykiatri og de
mest specialiserede socialpsykiatriske institutioner i samme or-
ganisation for at sikre sammenhæng og gode overgange.

Det betyder, at der i dag kun er "systemovergang" imellem de
mest specialiserede og intensive socialpsykiatriske botilbud
(som er amtslige) og kommunale bofællesskaber med støtte i
eget hjem. Denne "systemovergang" kan i nogle tilfælde være
forstyrrende i forhold til visitation mm., men de personer, den
omhandler, er personer, der har det relativt godt.

I fremtiden vil der ifølge lovforslaget blive "systemovergang"
mellem behandlingspsykiatrien og de mest specialiserede soci-
alpsykiatriske tilbud, idet kommunerne vil få finansieringsan-
svaret og visitationen til de sidstnævnte.

Dette findes stærkt uheldigt.

Det drejer sig oftest om meget sårbare mennesker, for hvem det er afgørende, at udslusning fra behandlingssystemet til et socialpsykiatrisk tilbud sker med fleksibilitet, og uden der opstår kasetæknings-problemer i sagen.

Som lovudkastet ligger, modarbejdes patienternes krav på udslusning af, at en færdigbehandlet patient på et psykiatrisk sygehus vil koste kommunen 761 kr. pr. dag (den faktiske udgift er langt højere), mens et specialiseret socialpsykiatrisk botilbud ofte koster over 2.000 kr. pr. dag.

Man kan frygte for, at denne arbejdsdeling og finansiering på psykiatriområdet vil føre til unødigt lange indlæggelser og dårlige overgange for patienterne fra sygehus til mindre indgribende sociale foranstaltninger.

Der skal sikres muligheder for en fortsat udvikling i institutionstyper og strukturer.

Viborg Amt har i årenes løb udviklet nye tilbud på baggrund af brugernes behov og den faglige udvikling. Denne nye type tilbud har på det tidspunkt, hvor de blev udviklet og igangsat, ikke været direkte omtalt i lovgivningen.

Derfor har de dels været hjemlet af kommunalfuldmagten og dels af den mulighed, der er i serviceloven/bistandsloven for at lave forsøg efter aftale med Socialministeriet.

Det har f.eks. drejet sig om:

- 40/60 ordninger, der blev etableret i Viborg Amt nogle år før de blev optaget i den daværende bistandslov
- krisecentre, som mange amter gav tilskud til og indgik overenskomst med 10-15 år før de blev medtaget i serviceloven
- psykiatriske døgnhuse, som i Viborg Amt i 1989 blev oprettet i henhold til forsøgsparagraffen i bistandsloven og som i 2003 er blevet optaget i serviceloven

Viborg Amt finder det af største betydning for en aktiv og udviklende politik over for de svageste i Danmark, at regionerne kan nyudvikle tilbud til gruppen af svagest stillede, også før de bliver optaget i lovgivningen.

Uden kommunalfuldmagt, eller i det mindste en forsøgsbestemmelse efter hvilken regioner kan oprette forsøg, vil udviklingen af nye tilbud til gavn for borgeren ske langsommere end i dag.

Det skal sikres, at kommuner og regioner har økonomiske muligheder for at tilbyde borgerne de mest specialiserede og ofte meget dyre offentlige tilbud.

Kommunerne i det nuværende Viborg Amt har et skatteudskrivningsgrundlag, der ligger væsentligt under landsgennemsnittet. Og det vil de nye kommuner også have, selvom de bliver væsentligt større. I dag udlignes der 80 % af forskellene mellem amterne i beskatningsgrundlag og udgiftsbehov, mens der kan udlignes 45 % af forskellene mellem kommunerne. Det er meget vigtigt, at der sikres en så stor udligning mellem kommunernes beskatningsgrundlag, at kommunerne kan finansiere de ofte meget dyre specialiserede sociale og socialpsykiatriske tilbud, som også nogle af borgerne i Viborg Amt har brug for.

Der er skitseret en økonomisk refusionsordning for kommunerne i de meget dyre enkeltsager. Der bør skabes sikkerhed for, at den nye udligningsordning også giver kommuner med lavt beskatningsniveau økonomisk mulighed for at finansiere de dyreste sociale tilbud.

Brugerne skal sikres et frit valg af tilbud, der ikke forstyrres af en finansiering, der er konkurrenceforvridende.

Med de modeller til sammensætning af regionernes økonomi, der hidtil er set, sikres det sociale og socialpsykiatriske område ikke generelle tilskud til de særlige opgaver, regionerne pålægges (forsyningspligten, faglig udvikling og indgåelse af rammeaftaler med alle kommuner, etc.).

Hvis ikke dette bringes på plads, vil regionerne blive nødt til at påligne taksterne et kunstigt højt overhead, der vil være konkurrenceforvridende i forhold til kommunale tilbud og private tilbud.

Konkurrenceforvridende priser vil hos prisbevidste kommuner kunne betyde, at brugerne ikke får et frit valg mellem alle de tilbud, der kunne være relevante. Dette vil begrænse brugernes valgfrihed og vil gøre det meget vanskeligt for regionerne at opretholde tilbud nok til at kunne imødekomme akutbehov mm.

Regionerne bør altså sikres en særskilt økonomi til at honorere såvel udvikling af specialtilbud og andre faglige udviklingsopgaver som til at løfte opgaven med forsyningspligt, således at dette ikke påvirker taksterne for regionens tilbud.

Yderligere konkrete kommentarer

I vedlagte bilag fremgår vore mere specifikke bemærkninger til lovudkastene.

I bilagene til dette høringssvar har vi anført en række mere konkrete bemærkninger til de enkelte lovforslag. Bemærkningerne knytter sig til mange forskellige paragraffer i de forskellige lovforslag, men er forsøgt struktureret i en læsbar rækkefølge, som fremgår af oversigten herunder:

1. Særlige problemer vedrørende tilbud der foreslås overtaget af kommunerne (som omtalt på side 3).
2. Konkrete bemærkninger til forslag til sundhedslov, som er knyttet specifikt til behandlingen af psykiatrien i sundhedsloven .
3. Konkrete og overordnede bemærkninger til forslag til lov om social service.
4. Konkrete og overordnede bemærkninger vedr. revalidering og beskyttet beskæftigelse i den nye struktur.
5. Øvrige bemærkninger til lovforslagene.

Med venlig hilsen

Bent Hansen
Amtsborgmester

Kristian Brøns Nielsen
Direktør

Bilag 1. Særlige problemer vedrørende tilbud der foreslås overtaget af kommunerne.

Der redegøres her for indholdet i de tilbud på børneområdet, som bør ligestilles med tilbud til handicappede børn. Desuden redegøres der for andre højt specialiserede tilbud, samt de mest specialiserede revalideringstilbud. Fælles for disse tilbud er, at de bør sikres særligt i den nye struktur, idet de ikke kan forventes at overleve med det faglige indhold, de har i dag, hvis de overgår til kommunal drift på lige fod med en række mindre specialiserede sociale tilbud.

I. Børn og unge.

Behandlingsinstitutionen Hald Ege

Der er tale om en institution for 16 børn, der har haft de allersværeste opvækstvilkår. Børnene tilhører gruppen " tidligt skadede børn", hvilket dækker over en række meget alvorlige udviklingsforstyrrelser. Det er en egentlig behandlingsinstitution, hvor børnene normalt vil være indskrevet ca. 3 år, hvorefter de kan flyttes til en familiepleje eller en anden institution med mindre intensiv indsats. De kommer sjældent hjem. Indsatsen kræver mindst lige så specialiseret ekspertise som indsatsen i forhold til udviklingshæmmede børn, f.eks. har alle medarbejdere på institutionen en to-årig efteruddannelse i miljøterapi.

Institutionens optageområde er på ca. 500.000 indbyggere. Viborg Amt frygter, at det faglige speciale langsomt vil blive udvandet ved en placering i en kommune, hvor der vil være risiko for, at institutionen efterhånden kommer til at omfatte børn med mindre alvorlige problemstillinger.

Den socialpsykiatriske afdeling for børn og unge

Afdelingen er nyoprettet med 8 pladser til unge i alderen 16-25 år. De lider af psykiske problemer, der f.eks. ytrer sig ved, at de har udviklet spiseforstyrrelser eller er selvmordstruede, således at deres omgivelser (forældre, praktiserende læge) ikke tør tage ansvaret for dem. De er dog ikke sindslidende i en grad, der gør det nødvendigt at indlægge dem på en ungdomspsykiatrisk afdeling, hvilket i flere tilfælde tværtimod er kontraindiceret.

Afdelingen er også et tilbud til unge, der bør udskrives fra ungdomspsykiatrisk afdeling, men som ikke umiddelbart kan bo selvstændigt.

Indsatsen er højt specialiseret og foregår i tæt samarbejde med børne- og ungdomspsykiatrien, som yder konsulentbistand i højere grad, end der normalt gives til institutionerne. Her vil der af samme årsag som ovenfor være stor risiko for faglig afspecialisering, hvis institutionen overgår til kommunal regi. Samtidig vil den nuværende tætte sammenhæng med børne- og ungdomspsykiatrien forsvinder.

Spædbørnsordningen

På en almindelig døgninstitution er det meget vanskeligt at give helt spæde børn den meget vigtige kontinuerlige voksenkontakt, som er fundamental for barnets senere sunde udvikling.

På en af amtets døgninstitutioner har man derfor udviklet et amtsdækkende tilbud til børn i alderen 0-2 år, dvs. børn, der anbringes fra fødslen - enten til adoption eller fordi familien ikke er i stand til at varetage opgaven.

Børnene indskrives på institutionen, men anbringes i en familie, der er godkendt og uddannet til at foretage de nødvendige observationer, samarbejde med forældrene og de tilsynsførende pædagoger/psykologer, og til sidst også at kunne give barnet fra sig igen.

Det kræver, at der findes et korps af familier, der med dags varsel kan få orlov fra deres arbejde for at varetage opgaven. Der er i Viborg Amt gennem et stort arbejde skabt tradition for denne indsats, som ikke kan løftes, med mindre den er forankret i døgninstitutionen. Man kan frygte for, at dette enestående tilbud vil forsvinde, hvis ikke det særligt sikres.

II. Individuelle specialiserede tilbud

Amterne har indført helt individuelle, fagligt specialiserede tilbud til de børn, unge og voksne borgere, som har behov for hjælp af meget individuel karakter.

Eksempelvis har Viborg Amt i forbindelse med Aktivitetshuset Idavang udviklet en række individuelt skræddersyede tilbud om støtte i eget hjem til autister, som ikke kan bo i en "bo-institution". Forudsætningerne for dette tilbud er kombinationen af individuel tilrettelæggelse af støtten, en faglig vidensbase i institutionen samt et tæt samarbejde med børne- og ungdoms-

psykiatrien og voksenpsykiatrien. Der er borgere fra fire forskellige amter.

Også en række unge med massive adfærdsproblemer, evt. kombineret med personlighedsforstyrrelser og/eller begyndende misbrugsproblemer, hvis behov ikke kan tilgodeses inden for traditionelle kommunale og amtslige institutioner, vil stå uden tilbud, hvis der ikke skabes mulighed for at etablere individuelle, specialiserede tilbud.

En tredje gruppe er voksne med så specielle problematikker i forhold til at omgås andre mennesker socialt, herunder at komme ind på arbejdsmarkedet, at der skal helt særlige foranstaltninger til.

Disse individuelle tilbud, der tilrettelægges af forvaltningens højt specialiserede konsulenter, kan ikke oprettes eller drives uden forankring i institutionspraksis og med konsulentstøtte fra forvaltningen. Herved opnås holdbare løsninger til mennesker med akutte problemer, som ellers flyttes fra det ene utilstrækkelige tilbud til det andet og samtidig er fleksible i forhold til de borgere, der på bestemte tidspunkter ikke kan tilgodeses af de øvrige tilbud.

Med lovforslagene vil der fremover hverken være juridisk hjemmel eller økonomisk mulighed for at etablere sådanne individuelt specialiserede tilbud.

III. Specialiserede revalideringstilbud.

Der bør sikres en hjemmel til, at regionerne kan tilbyde et revalideringstilbud til de svage persongrupper, der udover arbejdsløsheden har massive problemstillinger såsom traumatiserede flygtninge og indvandrere, blinde og svagtseende, sent udviklede unge og personer med erhvervet hjerneskade. Det skal ses i sammenhæng med, at mange vil finde deres fremtidige virke i den beskyttede beskæftigelse, som fortsat kan drives i regionalt regi.

Bilag 2. Bemærkninger til udkast til sundhedsloven – specielt vedr. psykiatrien.

Usikkerhed med finansieringen

Det psykiatriske sundhedsvæsen vil bl.a. blive finansieret med en statslig og kommunal aktivitetsbestemt finansieringsandel. Den foreliggende finansieringsmodel klargør ikke, hvilke aktiviteter kommunerne skal betale for.

For en del af den eksisterende psykiatri mangler afklaring af finansieringsgrundlaget. Det gælder særligt den del, som ikke klart er defineret som "behandling", men som er en væsentlig del af det samlede behandlingstilbud for sindslidende. Eksempelvis kan nævnes:

- de udadgående teams, hvor der er integration mellem de sociale tilbud og behandlingstilbud
- rehabilitering, der foregår både i psykiatriske afdelinger og sociale tilbud efter nuværende servicelovs § 93
- rådgivningsindsats for sindslidende og pårørende
- decentrale psykoterapeutiske funktioner.

Der er lagt op til, at den aktivitetsbestemte finansiering som i somatikken, baseres på DRG-takster. DRG er ikke gennemarbejdet til at kunne tage højde for de mangeartede behandlingsydelser, der er indenfor psykiatrien. Det er vigtigt, at finansieringen tilrettelægges, så der tages højde for særlige karakteristika, der gør sig gældende for psykiatrien.

Herved tænkes overordnet på følgende forhold:

- psykiatrien omfatter særlige grupper af patienter, hvor udgifterne til behandling er store og med langvarige behandlingsforløb
- den nuværende registrering af denne gruppe patienter omfatter ikke afgørende og vigtige dele af behandlingsaktiviteterne
- der etableres i forhold til finansieringen en incitamentsstruktur, der medfører en uhensigtsmæssig behandlingsindsats, f.eks. indlæggelse i stedet for socialpsykiatriske eller ambulante tilbud
- der tages ikke højde for de nutidige arbejdsmetoder, herunder netværksarbejde.

Dette vil indebære, at der vil blive stor usikkerhed med hensyn til, om finansieringen kan dække det reelle ressourcebehov, som patienterne har brug for. Beskæres ressourcerne, fordi væsentlige aktiviteter ikke indgår i registreringen, vil det give et incitament til en dårligere behandling.

Viborg Amt anbefaler, at der igangsættes et udviklingsarbejde med henblik på at fastlægge et ressourcestyringsinstrument, der fastholder og udvikler en moderne psykiatri og f.eks. tilskynder til netværksarbejde og psykoterapi, så man undgår svingdørspatienter.

Bilag 3 Bemærkninger til udkast til lov om social service

To sider af problem med forsyningssikkerhed

Det er Viborg Amts erfaring, at det er svært at planlægge en sikker forsyning, da anbringelsesmønstret er ujævnt og tilfældigt og ofte af akut karakter.

På den ene side vil der opstå et problem i forhold til at finansiere tomme pladser, når regionen driver tilbud uden at have ansvaret for visitation og finansiering. På den anden side vil kommunerne have et incitament til at minimere det antal pladser, de bestiller i regionen, og dette kan let føre til for lav kapacitet i forhold til det reelle behov.

Rammeaftaler med kommunerne

Regionernes grundlag for at drive botilbud på det sociale og socialpsykiatriske område vil være årlige rammeaftaler med kommunerne. Det betyder i praksis, at regionerne ikke har mulighed for at foretage de nødvendige langsigtede dispositioner.

Både oprettelse og nedlæggelse af pladser kræver en rimelig tid til at disponere, for eksempel over personaleressourcer. Mange ansatte har mere end et halvt års opsigelsesfrist, og det kan tage mindst ligeså lang tid at om- og opkvalificere personale til at tage sig af nye opgaver.

Derfor foreslås det at:

- rammeaftalerne gøres 4-årige (svarende til bestemmelse i lov om specialundervisning for voksne). Dette betyder, at der bliver tid og mulighed for at behandle de enkelte delområder på en grundig og faglig forsvarlig måde.
- rammeaftalerne skal foreligge færdigforhandlet i god tid.
- rammeaftalerne skal udvides til at omfatte eventuelle kommunale overtagelser af regionale tilbud samt
- rammeaftalerne skal udvides til at omfatte eventuelle kommunale planer om etablering af egne tilbud, der forventes at erstatte/supplere regionale tilbud.

Visitation/anvisning

Det er et problem, at der ikke er en lovfæstet visitationsbestemmelse i forslaget til ny servicelov.

Kommunen får ret til at visitere eller anvise borgere til de botilbud, som drives af regionen.

De private botilbud kan sige nej til at tage en borger ind i et givent botilbud. En tilsvarende ret må regionen have og samtidig en pligt til at anvise et andet tilbud.

Dette er nødvendigt for at mindske risikoen for, at der bliver et misforhold mellem målgruppen for tilbuddet og de brugere, der reelt modtager tilbuddet. Dette ville skabe alvorlige problemer både fagligt og økonomisk.

Det ville være uhensigtsmæssigt, hvis regionens botilbud fik pligt til modtage visitation uden mulighed for at vurdere om kommende beboeres behov svarer til det faglige indhold. Det er vigtigt at gøre sig klart, at det økonomiske incitament for visitation spiller en vis - ikke uvæsentlig - rolle.

Det skal derfor sikres, at regionen får mulighed for beslutning vedrørende visitation til de botilbud, som drives i regionens regi eventuelt i form af deltagelse i visitationsbeslutningen. Det anbefales også, at regionen får mulighed for omvisitering, og herunder mulighed for at afvise en beboer, der ikke passer til botilbuddets målgruppe.

Kommunalt fastsatte kvalitetsstandarder.

Også de mere generelle retningslinier- også kaldet kvalitetsstandarder-, som fastsættes af kommunerne i forhold til tilbud, der drives af regionerne, vil give problemer i driften af tilbuddene. Det gælder for eksempel retningslinier vedrørende brugerinddragelse, handleplaner, magtanvendelse og tilsyn. Mange af de tilbud, som fremover fortsat vil blive drevet af regionerne, vil optage borgere fra mange forskellige kommuner. Det betyder, at personalet på ét tilbud skal arbejde efter ligeså mange forskellige sæt af retningslinier som antallet af kommuner, tilbuddets brugere kommer fra.

Det foreslås, at regionerne selv udarbejder kvalitetsstandarder for de tilbud, de driver.

Magtanvendelse

Regionen har ifølge lovforslaget ingen beslutningskompetence i forhold til beslutninger om iværksættelse af magtanvendelse. Kommunen, der har kompetencen, kan ikke delegere den på tværs af myndighedsgrænser til personalet i de regionale tilbud.

Samtidig har kommunen ingen instruktionsbeføjelser over for personalet, som skal iværksætte magtanvendelse.

Dette er især problematisk i situationer, hvor det er nødvendigt at fastholde en person. Det indebærer reelt, at en udøvet fastholdelse, foretaget af personalet, vil være en ugyldig afgørelse og således en ulovlig magtanvendelse.

Psykiatriens aktivitets- og beskæftigelsestilbud

Det har været væsentligt i opbygningen af Viborg Amts psykiatri at kunne sikre en sammenhængende behandlingsindsats for den sindslidende mellem behandlingsindsatsen og den socialpsykiatriske indsats.

Et væsentligt element i denne sammenhængende behandlingsindsats for de sindslidende har været Viborg Amts daghuse, som drives efter § 88 i den nuværende servicelov. Daghusene er således en væsentlig del af Viborg Amts distriktskykiatriske enheder, hvor daglig træning i tilrettelagte aktiviteter og støtte til egne ressourcer kombineres med en terapeutisk behandlingsindsats. Også det distriktskykiatriske team indgår i aftalt omfang med lægefaglig og psykologisk bistand i tilbuddet i daghusene.

Det distriktskykiatriske team inddrages også i visitationen og foretager de fleste henvisninger til daghusene.

Med lovforslaget er der stor risiko for at denne sammenhængende indsats overfor de sindslidende må ophøre. Det vil ikke være muligt at videreføre den i samme omfang, hvis kommunerne fuldt ud varetager visitationen. Og den vil helt ophøre, hvis daghusene overgår til kommunalt regi.

Konkrete bemærkninger.

VISO (Den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation)

§ 13

Det er ikke klart på baggrund af lovforslaget, hvordan VISO sikres løbende kontakt og kendskab til praksis. I det hele taget er der brug for en afklaring i forhold til regionens rådgivning, som efter lovudkastet vil være uden lovhjemmel.

Det er uklart, hvem der kan indbringe sager/spørgsmål for VISO, hvor denne skal træffe afgørelse om tilbud efter § 13, stk. 1 og 2. I hvilke tilfælde kan organisationen træffe afgørelse og med hvilket materielt indhold?

Der mangler også en klar afgrænsning til eksisterende nævn.

Stofmisbrug og alkoholbehandling

§ 101 (samt Sundhedsloven § 142)

Det er betænkeligt, at kommunen selv kan etablere lægelig behandling på misbrugsområdet. Reglerne bør som minimum samles i serviceloven.

Krisecentre

Desuden fremgår det ikke af lovgivningen, hvordan der skal betales, når der sker anonym henvendelse for eksempel på krisecentre.

Hjælpemidler

§ 112

Som tilføjelse til Amtsrådsforeningens bemærkninger vil vi nævne, at det er overordentligt upraktisk, at der kun kan ske rådgivning efter kommunal henvisning. Det vil give en unødvendig belastning af det kommunale system samt afskære borgeren fra at få en åben rådgivning.

Habilitetsproblem

§ 144

Der vurderes at være en habilitetsproblematik i, at en kommunal sagsbehandler, som skal føre tilsyn og godkende et privat botilbud, samtidigt tager del i visitationen og har et faktisk behov for at anbringe en beboer i et tilbud.

Det taler for, at godkendelseprocedure og tilsynsfunktion indgår i ny overvejelse med henblik på en eventuel omformulering og /eller placering i et andet regi.

Bilag 4. Bemærkninger til lovudkast vedrørende revalidering og beskyttet beskæftigelse.

Revalideringsområdet og tilbud om beskyttet beskæftigelse behandles under samme overskrift, fordi der er overlappende problematikker i lovforslagene.

I forhold til disse områder er det relevant at kommentere følgende lovforslag:

Udkast til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Udkast til lov om social service.

Amternes revalideringsindsats

Det nuværende Viborg Amts revalideringsindsats foregår i et tæt samarbejde med for eksempel virksomheder, Arbejdsformidlingen og Socialmedicinsk Enhed i sundhedssektoren.

Det nuværende amtslige revalideringsberedskab er kendetegnet ved at være af særlig specialiseret karakter og omfatter målgrupper med meget komplicerede problematikker. Der kræves helt specifik faglig viden for at kunne beskrive, udvikle og træne målgruppernes ressourcer med det formål at sikre en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Sikring af specialviden

Det vækker bekymring, at der i forslaget til lov om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats ikke er taget stilling til, hvordan den specialviden, som i dag er kendetegnende for revalideringscentre, skal sikres i den nye struktur. Det fremgår kun (af § 16), at kommunalbestyrelsen har ansvaret for at tilvejebringe revalideringstilbud til revalidender og sygedagpengemodtagere. Det fremgår samtidig af bemærkningerne (til § 16), at tilbuddene kan etableres enten i kommunernes egne institutioner eller ved køb af pladser andre steder.

Det fremgår *ikke*, hvem der er forpligtet til fortsat at udvikle de specialiserede tilbud på revalideringscentre. Der er dermed risiko for, at den høje specialviden på revalideringscentre udvandes.

Sammenhængen mellem tilbud om revalidering og beskyttet beskæftigelse

Viborg Amts revalideringstilbud er karakteriseret ved, at de tilbyder såvel afklaringsforløb som en arbejdsprøvning i et produktionsmiljø af høj faglig standard, som er anvendeligt til realistiske afprøvninger, hvor man samtidig kan tage særlige individuelle hensyn.

Det samme produktionsmiljø indeholder samtidig tilbud om beskyttet beskæftigelse efter den gældende servicelovs § 87. Der er et fagligt gensidigt afhængighedsforhold mellem de to elementer af revalideringstilbuddet.

Etablering af egentlig revalideringsinstitutionsdrift er særdeles omkostningskrævende som følge af et nødvendigt og dyrt produktionsapparat.

Også i psykiatrien har der været en lang tradition i Viborg Amt for at kombinere tilbud om beskyttet beskæftigelse med tilbud om afklaring.

Det er en væsentlig værdi for resultaterne af revalideringsindsatserne, at denne sammenhæng mellem afklaring og beskyttet beskæftigelse opretholdes, idet det for mange målgrupper er en nødvendighed, at indsatsen indeholder begge aspekter.

Dette har vist sig hensigtsmæssigt for brugere af såvel de psykiatriske tilbud som af revalideringstilbuddene. Fordelene er følgende:

- For borgere, der er under erhvervsmæssig afklaring, har det den betydning, at der er konkrete produktions- og serviceaktiviteter, som de kan koble sig på som led i en afklaring, hvor erfaringer med deltagelse i reelle arbejdsaktiviteter og overvejelser om fremtidige muligheder foregår i en vekselvirkning.
- For de borgere, hvor resultatet bliver en pensionstilkendelse, mildnes overgangen i kraft af, at de kan se mulighed for meningsfyldt beskyttet beskæftigelse.
- For borgere i beskyttet beskæftigelse giver samarbejdet med personer i midlertidig afklaring inspiration til selv at tænke i udviklingsmuligheder - eksempelvis i form af skånejobs.

Disse fordele vil ikke kunne opnås, hvis tilbud om erhvervsmæssig afklaring og beskyttet beskæftigelse deles.

Derfor vækker det bekymring, at ansvaret for indsatsen lægges hos to forskellige instanser. Ansvar for revalideringsindsatsen overgår ifølge forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats til kommunerne d. 1. januar 2007, mens forsyningsforpligtelsen i forhold til tilbud om beskyttet beskæftigelse ifølge forslag til lov om social service § 103 samtidig fastholdes i regionerne.

Forsyningssikkerhed og udvikling på revalideringsområdet

Revalideringsområdet er på mange måder sammenligneligt med de institutioner, der i udkastet til servicelov er henlagt til regionerne.

Der vil være kommuner, der ikke får overført en revalideringsinstitution, og som derfor ikke har mulighed for selv at levere dette specialiserede tilbud.

De specialiserede revalideringstilbud retter sig i høj grad mod de samme målgrupper og revalideringscentre oplever i høj grad de samme problemer som de enheder, der drives efter serviceloven.

Derfor vil det være hensigtsmæssigt, at den mest specialiserede del af revalideringsområdet omfattes af VISO ligesom de sociale tilbud, der drives efter serviceloven.

Desuden er det nødvendigt, at der lovfæstes en forsyningssikkerhed og en pligt til udvikling af de specialiserede revalideringstilbud. Dette kan ske ved at forankre revalideringsområdet i VISO og/eller i regionerne på lige fod med socialområdet.

Bilag 5. Bemærkninger til øvrige lovforslag.

Udkast til lov om klage og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (psykiatriens område)

Efterbehandling

§§ 6-7

Efterbehandling i form af f.eks. pleje, genoptræning, rehabilitering, som har været en del af og integreret i det samlede behandlingstilbud i psykiatrien i Viborg Amt, er ikke medtaget i § 6 og vil således ikke være omfattet af klage og erstatningsmuligheden i §§ 6-7. Dette synes at indskrænke klage- og erstatningsmulighed vedr. ydelser, som reelt udføres som del af behandlingforløb og af sundhedspersoner.

Udkast til lovændringer vedr. lov om almene boliger

Hvem betaler amternes andel af gamle indexlån?

Regionerne får mulighed for at drive de eksisterende amtskommunale almene ældreboliger og bofællesskaber efter lov om almene boliger. Det bevirker normalt ikke økonomiske problemer for hovedpartens vedkommende, idet låneydelserne betales af staten og lejerne. Dog står der intet i lovudkastet om, hvem der skal dække den nuværende amtskommunale andel af låneydelserne på de "gamle" indexlån for de først opførte amtskommunale ældreboliger. Dette skal holdes op mod, at amterne fremover ikke har selvstændige indtægter.

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Att. Anne Marie Jensen
Holmens Kanal 20
1060 København K

4400

Randers, den 6. januar 2005
4400/459-4400/2003-685
EIP

Engboulervarden 30
8900 Randers
Tlf. 8911 2233
Fax 7227 7200

pol.sekr@krifa.dk
www.krifa.dk

Åbningstider:
mandag: 9-16.30
tirsdag-torsdag: 9-15
fredag: 9-14

Ændring af lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Kristelig Fagbevægelse ser muligheder i reformen. Det er positivt at samle kræfterne. Den fælles indgang for alle ledige giver en række fordele, men der er særdeles store udfordringer i at sikre, at reformen bliver en fordel for de ledige. En af de allerstørste opgaver er at sikre, at der kommer en synergieffekt, når ansatte fra det kommunale system og AF flytter sammen i jobcentrene.

Landsdækkende målesystem

Kristelig Fagbevægelse anser det for positivt, at der etableres et landsdækkende målesystem. Det er særdeles vigtigt at kunne dokumentere effekten af de initiativer, der sættes i gang og dermed give mulighed for at optimere indsatsen.

Demokratisk underskud

Samtidig afspejler forslaget et udemokratisk dansk arbejdsmarked. Store grupper af danske lønmodtagere er afskåret fra direkte indflydelse på beskæftigelsespolitikken. Det hænger sammen med, at repræsentation i beskæftigelsesrådet, de regionale beskæftigelsesråd og de lokale beskæftigelsesråd i vid udstrækning er forbeholdt hovedorganisationerne.

Godt 235.000 a-kassemedlemmer er afskåret fra indflydelse på beskæftigelsespolitikken. Hvis der udelukkende fokuseres på medlemmer af faglige organisationer er det godt 140.000 medlemmer, der er afskåret fra indflydelse (Se bilag 1).

Dette skal også ses i sammenhæng med, at fx Ledernes Hovedorganisation er repræsenteret i beskæftigelsesrådet og de regionale beskæftigelsesråd. Denne organisation repræsenterer godt 75.000 medlemmer.

Det er uhørt, at et så stort antal lønmodtagere er afskåret fra indflydelse, og det er et væsentligt problem i den danske arbejdsmarkedsmodel. Den danske arbejdsmarkedsmodel mister sin legitimitet, når den ikke afspejler forholdene på arbejdsmarkedet. Lønmodtagerorganisationer udenfor hovedorganisationerne bør have en plads i beskæftigelsesrådet og de regionale beskæftigelsesråd.

Anden form for diskrimination

Kristelig Fagbevægelse oplever også andre former for diskrimination. Et eksempel herpå er fra det fælleskommunale koordinationsudvalg for Frederikssund, Stenløse, Ølstykke, Slangerup, Jægerspris og Skibby kommuner. I efteråret inviterede koordinationsudvalget til en temaeftersmiddag med Dialogteatret om arbejdsmarkedsparathed. Da dette er

Kristelig Fagbevægelse
er en fællesbenævnelse
for:
Kristelig Fagforening
og Kristelig A-kasse

relevant for medlemmer af Kristelig Fagbevægelse tilmeldte flere medarbejdere sig temaeftermiddagen. Kort tid herefter fik Kristelig Fagbevægelses medarbejdere meddelelse om, at de var uønskede som deltagere i temaeftermiddagen. Det er en grotesk sag, der viser, at lovgiver må være særdeles opmærksomme på at sikre rimelige forhold for de organisationer, der ikke er repræsenteret i de forskellige råd.

Derfor foreslår Kristelig Fagbevægelse, at der i lovteksten indskrives en særlig forpligtelse for beskæftigelsesrådet, de regionale beskæftigelsesråd og de lokale beskæftigelsesråd til at inddrage organisationer, der ikke er repræsenteret i rådene, i samarbejdet.

Samarbejdet mellem jobcentrene og a-kasserne

Det er positivt, at det af lovforslagets bemærkninger fremgår, at jobcentrene skal samarbejde med a-kasserne. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt. Kristelig Fagbevægelse foreslår, at initiativpligten for jobcentrene indskrives i selve lovteksten, da det giver en stærkere hjemmel for samarbejdet mellem jobcentre og a-kasser. Det bør i bemærkningerne fremgå, at initiativpligten gælder i forhold til alle a-kasser i jobcentrets område.

IT-system

Kristelig Fagbevægelse finder det bekymrende, at der tilsyneladende ikke er afsat tilstrækkelige økonomiske midler til at klare IT-udfordringerne. Det har stor betydning af denne reform kommer godt fra start. En afgørende forudsætning for at dette lykkes er, at IT-løsningerne er på plads og fungerer godt. Alt tyder på at dette ikke er i orden inden reformen gennemføres.

Efter forslaget er ministeren ikke bemyndiget til at stille krav om samlet IT-løsning for a-kassernes sagsbehandlingssystemer. Kristelig A-kasse ser gerne, at der indføres et sagsbehandlingssystem, som alle a-kasser kan benytte. Det vil give en bedre udnyttelse af de økonomiske ressourcer.

Venlig hilsen

Søren Fibiger Olesen
landsformand for
Kristelig Fagbevægelse

Erling Ipsen
politisk konsulent

A-kasser - medlemmer 1. november 2004

A-kasser uden for hovedorganisation	Antal medlemmer
Danske Lønmodtageres A-kasse	25.562
FL-A	23.564
Kristelig A-kasse	158.640
Sælgernes A-kasse	27.378
	235.144

Kilde: Arbejdsdirektoratets hjemmeside

Fagforening

Der findes en række faglige lønmodtagerorganisationer uden for hovedorganisationer. Der findes bl.a. følgende organisationer: Centralforeningen for Stampersonel, Dansk Fængselsforbund, Dansk Journalistforbund, Danske Sælgere, Forbundet af Kirke- og Kirkegårdsansatte, Funktionærkartellet/Teknikersammenslutningen, Jordbrugsteknikere i Danmark og Kristelig Fagforening. Disse organisationer havde i 2002 tilsammen 125.310 medlemmer. Hertil kommer medlemmer af Frie Funktionærer. Denne organisation har knap 15.000 medlemmer. Det samlede medlemstal er således godt 140.000.

Kilde: Statistisk 10-års oversigt, 2002

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Att. Anne Marie Jensen
Holmens Kanal 20
1060 København K

4400

Randers, den 6. januar 2004
4400/459-4400/2003-685
EIP

Engboulvarden 30
8900 Randers
Tlf. 8911 2233
Fax 7227 7200

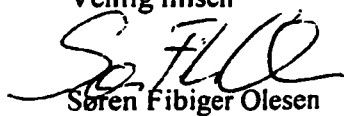
pol.sekr@krifa.dk
www.krifa.dk

Åbningstider:
mandag: 9-16.30
tirsdag-torsdag: 9-15
fredag: 9-14

Ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

Kristelig Fagbevægelse har ingen bemærkninger til dette lovforslag.

Venlig hilsen

Søren Fibiger Olesen
landsformand
for Kristelig Fagbevægelse

Erling Ipsen
politisk konsulent

Jobrådgivernes Brancheforening fremsender hermed sine kommentarer til forslag til "*lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats*", som er blevet sendt til høring den 1. december 2004.

Indledningsvis kan oplyses, at vi har valgt at give vores tilbagemeldinger i en så konkret og præcis form som muligt, hvilket betyder at vi kommenterer på enkelte paragraffer frem for at komme med generelle tilbagemeldinger.

Vi ser i øvrigt frem til at følge det videre arbejde omkring udmøntningen af lovforslag mv. i forbindelse med den kommende kommunalreform.

Såfremt nedenstående bemærkninger til det konkrete lovforslag giver anledning til supplerende spørgsmål, står Brancheforeningen naturligvis gerne til rådighed for yderligere dialog.

Kommentarer til forslag til "*lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats*"

1.

Det fremgår af lovforslagets § 12 stk 1, at såfremt beskæftigelsesindsatsen i et jobcenter (den statslige eller kommunale indsats) ikke opfylder lovgivningens krav, eller at resultater af indsatsen afviger væsentlig fra resultater i sammenlignelige jobcentre, kan regionsdirektøren indgå en skriftlig aftale med de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen i jobcentret om at forbedre indsatsen.

I lovforslagets § 12 stk 2 står tilsvarende nævnt, at hvis der ikke opnås enighed om en aftale, eller beskæftigelsesindsatsen ikke forbedres som aftalt, har beskæftigelsesministeren – efter indstilling fra regionsdirektøren - mulighed for at pålægge jobcentret at benytte **andre aktører**.

Kommentarer til § 12 stk 1 & 2:

Det vurderes ikke hensigtsmæssigt, at det fremgår, at **andre aktører** vil blive involveret i løsningen af de nævnte opgaver – alene ud fra det synspunkt, at opgaven kun vil blive videregivet til **andre aktører**, såfremt de ansvarlige ikke selv kan løse opgaven.

Det vil ikke være befordrende for nogen parter, såfremt indfaldsvinkel er, at den ene part oplever kan opleve samarbejde som en "straffeaktion".

Det fremgår i øvrigt af bemærkningerne til lovforslaget (side 57), at pålægget om af anvende **andre aktører** kan ske ved gennemførelse af et udbud. Som bekendt kan en udbudsproces være en tidskrævende opgave af gennemføre, hvilket kan være meget forsinkende for opgaveløsningen.

For at imødegå dette er der en risiko for, at man "undslår" sig afvikling af en udbudsforretning, hvilket give en skævvridning i forhold til den frie konkurrence. Det anbefales derfor, at det på en eller anden måde tages forbehold for denne situation.

2.

Muligheden for at anvende regionale eller landsdækkende rammeudbud, som baggrund for et samarbejde med **andre aktører** er nævnt i flere paragraffer i lovforslaget (f.eks § 32) – herunder er der også en mulighed for at Beskæftigelsesministeriet sætter initiativer i gang omkring anvendelse og indhold af udbud.

Kommentarer:

Det anbefales, at arbejdet omkring bla. forenklinger af udbudsprocessen igangsættes så tidligt som muligt.

Det ville betyde, at ændringer i f.eks arbejdsgange, "standard-skabeloner", kvalitetskrav mv vil være klar til brug, når de kommende fælles udbud mellem stat og kommune skal iværksættes.

Brancheforeningen bidrager meget gerne med input til dette arbejde.

3.

Det fremgår af lovforslagets § 33 stk 1, at kommunalbestyrelsen skal fastsætte måltal for, hvor stor en del af beskæftigelsesindsatsen, der skal varetages af **andre aktører** og samtidig præciseres det i § 33 stk 2, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler for kommunens opstilling af måltal.

Kommentarer:

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget (side 40-41), at der i den årlige resultatkontrakt vil blive fastlagt mål og resultatkrav i forhold til forventninger til årets beskæftigelsesindsats.

Det kunne være hensigtsmæssigt, såfremt der i samme resultatkontrakt vil være taget stilling til – hvilke forventninger, der er til inddragelse af **andre aktører** – f.eks udmøntet i måltal for de enkelte opgavetyper, hvor det forventes, at **andre aktører** skal involveres.

4.

Det fremgår af lovforslagets § 34, at kommunalbestyrelsen skal offentliggøre egne enhedsomkostninger ifm beskæftigelsesindsatsen med henblik på, at konkurrencevilkår og omkostningsforhold bliver gennemskuelige.

Kommentarer:

For netop at sikre gennemsigtelighed er det væsentligt, at det eksplicit fremgår, hvordan enhedsomkostningerne beregnes – således at det tydeligt fremgår, hvilke omkostninger, der er indregnet.

Det anbefales derfor, at der udarbejdes en præcis og entydig model/skabelon for, hvordan dette synliggøres.

5.

I lovforslagets §44 stk 3 fremgår, at de 4 regionale Beskæftigelsesråd skal drøfte den regionale beskæftigelsesindsats med de **relevante aktører** på beskæftigelsesområdet i regionen (fx på en årlig konference).

Kommentarer:

Umiddelbart vurderes det ikke, at en årlig konference omkring Beskæftigelsesindsatsen vil være dække behovet for at drøfte den regionale indsats.

Det anbefales, at der i stedet lægges op til, at der skal være en tættere dialog (en anbefaling kunne være kvartalsvise drøftelser, som evt. kunne være tematiserede) mellem de regionale beskæftigelsesråd og de **relevante aktører** - herunder blandt andet for at sikre erfaringsopsamling omkring opløsningen samt indsamling af relevant viden, som kan anvendes i "overvågningsindsatsen".

6.

I § 50 stk 1 er lavet en opremsning af, hvilke organisationer, der er medlemmer af det lokale beskæftigelsesråd. I den forbindelse er det nævnt, at kommunalbestyrelsen udpeger "op til 2 medlemmer" fra relevante lokale foreninger.

Kommentarer:

Det vil være ønskeligt, såfremt det kunne ske en tydeligere præcisering af, hvilke "lokale foreninger", der evt. kan blive medlemmer af det lokale beskæftigelsesråd.

Brancheforeningen vil naturligvis være meget interesseret i at indgå i dialogen - på lige fod med fx DA og LO - omkring de opgaver, som løses i de lokale beskæftigelsesråd.

Ordblinde / Dysleksiforeningen i Danmark

Beskæftigelsesministeriet
Holmens Kanal

5. januar 2005

Høringssvar til:

Forslag til Lov om ansvaret for og styring af den aktive
beskæftigelsesindsats.

og

Forslag til Lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats
med flere.

Ordblinde-dysleksiforeningen i Danmark har følgende bemærkninger til
Lovforslaget, som vi i helhed finder er godt og nyskabende.

Aktiveringsindsatsen overfor ledige med ordblindevanskeligheder, der i dag gives som uddannelse udover 6 uger betyder at ordblinde i langt højere grad end tidligere opnår fast og varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen har ved aktiveringsforliget i 2002 sat fokus på denne gruppe og givet ordblinde ledige mulighed for aktivering gennem uddannelse udover 6 uger. Ministeren giver i brev af 27. november 2002 en klar tilkendegivelse og henviser til aktiveringslovens mulighed for uddannelse. På efterfølgende konferencer, senest i december 2004 giver ministeren også klart udtryk for at ordblinde, der er ledige, skal bibringes læse- og skrivefærdigheder, så de kan klare sig på arbejdsmarkedet. Området har helt klart ministerens bevågenhed, og det vil derfor være naturligt at bygge videre på de gode erfaringer, som er gjort i de senere år.

Erfaringerne viser, at de ledige med ordblindevanskeligheder gennem specialundervisning i dansk læsning og skrivning og oplæring i anvendelse af it-hjælpe midler bibringes kvalifikationer og personlig

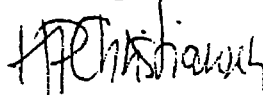
udvikling, så de kan fastholde sig på arbejdsmarkedet og vedvarende erhverve sig nye kvalifikationer. Det kræver en særlig indsats i form af heltidsundervisning i 6 til 12 måneder, men så opnår den ledige også færdigheder og kundskaber, som ikke tidligere er tilkommet personen. Ofte er det voksne, som har døjet med meget mangelfuld skolegang og har fået lavt selvværd. Undervisningen kan ændre radikalt ved dette.

De ledige kommer fra et større geografisk område som f.eks. Storkøbenhavn. Derfor må opgaven også forankres således.

"Den fremtidige placering af denne aktiveringsopgave som uddannelse bør placeres som en regional opgave i de kommende 4 beskæftigelsesregioner. Det er naturligt, at det er en tværgående opgave, fordi de ordblinde ledige er spredt over et stort geografisk område i forhold til deres antal. Det er vigtigt, at denne opgave fortsat får en central styring."

Det vil være naturligt, at lave uddybende bemærkninger om dette område i lovbemærkningerne. Bemærkningerne kan være som anført i ovenstående afsnit mellem anførselstegnene.

Med venlig hilsen

Hans-Pauli Christiansen
Formand for ordblinde-/ Dysleksiforeningen i
Danmark Medlem af D.S.I.

MODT 070105 J: 04.201-52
REG: K 4 SAGB: KRY

KOMMUNALE TJENESTEMÆND
OG OVERENSKOMSTANSATTE
LØNGANGSTRÆDE 25, 1.
1468 KØBENHAVN K
TLF. 33 11 97 00 - FAX. 33 11 97 07
www.kto.dk - E-mail: kto@kto.dk
Bankkonto: 0400-100-10-02183

Beskæftigelsesministeriet
Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
1060 København K

J.nr.: 9.02.02-2

6. januar 2005

Vedr.: KTO's høringssvar til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

KTO har den 1. december 2004 modtaget Beskæftigelsesministeriets udkast til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats med henblik på evt. bemærkninger

KTO har noteret sig, at regeringen i forskellige sammenhænge blandt andet har udtalt, at ændringer af den kommunale og regionale struktur ikke handler om, at der skal være færre offentlige ansatte i kommunerne, men om hvordan man bedst sikrer, at de dygtige offentlige ansattes ressourcer anvendes bedst muligt til gavn for borgerne.

Senest har statsministeren i Folketingets åbningsdebat sagt, at regeringen ikke har intentioner om at forringe de kommunale medarbejders løn- og ansættelsesvilkår, at medarbejderne følger med opgaven, og at der ikke i kommunalreformen ligger et oplæg til afskedigelser af kommunale medarbejdere.

Med opgave- og strukturreformen kommer kommuner og amter til at stå overfor en omfattende omstillingsproces. Der vil blive brug for, at alle kræfter trækker i samme retning for at møde udfordringerne og gennemføre reformen på en tilfredsstillende måde. Dette opnås blandt andet ved, at de (amts)kommunalt ansatte sikres indflydelse på og ordentlige vilkår i forbindelse med reformen.

KTO vil arbejde konstruktivt med at sikre gennemførelsen af strukturreformen. KTO's bemærkninger til lovforslagene afgives med det formål at sikre størst mulig tryghed for de ansatte i forbindelse med strukturreformen, herunder at der ikke sker forringelser af de ansattes nuværende ansættelsesvilkår som konsekvens af strukturreformen.

KTO's bemærkninger

KTO finder det bekymrende, at der på en gang er fremsendt så mange lovforslag vedrørende opgave- og strukturreformen, der skal kommenteres på en og samme tid. Det kan medføre en stor risiko for, at lovgivningen ikke bliver gennemtænkt og til tider sjustet.

Der tages derfor et generelt forbehold for at vende tilbage med yderligere bemærkninger til personalets vilkår i forbindelse med opgave- og strukturreformen.

- ./ Da KTO's bemærkninger til de forskellige lovforslag hovedsagelig har fokus på generelle ansættelsesretlige problemstillinger i forbindelse med reformen, skal der henvises til KTO's høringssvar til Indenrigs- og Sundhedsministeriet vedrørende forslag til Lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen, som jo især berører disse forhold, jf. vedlagte.

KTO har opfordret KTO's medlemsorganisationer til at indsende høringssvar vedrørende eventuelle organisationsspecifikke problemstillinger mv. direkte til ministeriet. KTO henholder sig derfor til eventuelle høringssvar fra KTO's medlemsorganisationer.

Til herværende lovforslag vil KTO indledningsvis anføre, at det kræver mange ressourcer og en stor ekstra indsats når personalet, både skal håndtere nye opgaver, etablere nye arbejdsgange mv., og samtidig skal sikre en professionel indsats overfor både ledige og virksomheder. KTO må derfor med beklagelse konstatere, at lovforslaget ikke giver nogle konkrete anvisninger på, hvorledes medarbejdernes situation skal håndteres og hvorledes personalet inddrages i den samlede proces.

Det er et centralt element i udkastet til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, at der gives hjemmel til, at Beskæftigelsesministeren kan delegerer den statslige beskæftigelsesindsats til en kommunalbestyrelse med henblik på etablering af C-jobcentre.

KTO hæfter sig i den forbindelse ved, at det i det foreliggende lovudkast er anført, at statstjenestemænd som er beskæftiget med varetagelsen af de opgaver der overføres, udlånes til de respektive kommuner, således at deres ansættelse i staten opretholdes. Det fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger side 46, at denne model er benyttet:

"Da denne bemyndigelse på et senere tidspunkt kan trækkes tilbage, jf. § 22, stk. 6, vurderes det ikke at være hensigtsmæssigt at etablere en mulighed for, at statsansatte tjenestemænd tilbydes ansættelse som kommunale tjenestemænd i den kommune, hvortil den statslige beskæftigelsesindsats delegeres".

KTO undrer sig over valget af denne konstruktion på dette område. KTO gør opmærksom på, at en tilsvarende problemstilling om tjenestemændenes ansættelsesretlige stilling ved delegation af opgaver kan gøre sig gældende i Indenrigs og Sundhedsministerens udkast til lov om forpligtende kommunale samarbejder. I lovforslagets § 10 overgår tjenestemænd, der som led i et forpligtende kommunalt samarbejde overføres til en bemyndiget kommune, til ansættelse under den nye ansættelsesmyndighed. Her har Indenrigs- og Sundhedsministeren fulgt Regeringens udmelding om, at "de ansatte følger opgaven" helt til dørs, da de berørte tjenestemænd overgår til ansættelse i den kommune, som bemyndiges til at varetage den pågældende opgave.

KTO skal i den forbindelse henviser til bilag 2 i Skatteministerens lovforslag til Skatteforvaltningsloven, hvor ministeriet nærmere har begrundet hvilket hensyn, der har været retningsgivende for overførsel af kommunalt ansatte tjenestemænd til ansættelse som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen. Det fremgår bl.a. af kommentarerne på side 70 følgende:

"Når denne model er valgt i den foreliggende situation, skyldes det navnlig, at det generelt er mest hensigtsmæssigt, at tjenestemændene er ansat hos den myndighed, de arbejder for, at der her er tale om meget omfattende omlægninger, hvor udlånsordninger ikke er hensigtsmæssige af administrative grunde, og at modellen også tænkes anvendt for tjenestemænd, der er ansat hos myndigheder, der nedlægges ved kommunalreformen, og hvor en udlånsordning derfor ikke kan anvendes".

Det er KTO's opfattelse at disse hensyn er så generelle, at de i princippet også kan finde anvendelse for de tjenestemænd, der på baggrund af Beskæftigelsesministeriets bemyndigelse, skal udføre deres opgaver i kommunalt regi. Det er KTO's udgangspunkt, at der bør gælde ensartede retningslinier og fælles principper for alle ansatte, hvis opgaver overføres i forbindelse med den kommende kommunalreform. At der på et enkelt område fastsættes særregler, er med til at skabe en yderligere utryghed blandt de berørte medarbejdere.

Kopi af dette brev er tillige fremsendt til Personalestyrelsen.

Med venlig hilsen

Dennis Kristensen
Dennis Kristensen

KOMMUNALE TJENESTEMÆND
OG OVERENSKOMSTANSATTE
LØNGANGSTRÆDE 25, 1.
1468 KØBENHAVN K
TLF. 33 11 97 00 - FAX. 33 11 97 07
www.kto.dk - E-mail: kto@kto.dk
Bankkonto: 0400-100-10-02183

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotholmsgade 10-12
1216 København K

J.nr.: 9.02.02-2

6. januar 2005

Vedr.: KTO's høringssvar på udkast til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen

Indledning

KTO modtog den 1. december 2004 Indenrigs- og Sundhedsministeriets udkast til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen med henblik på evt. bemærkninger.

KTO har noteret sig, at regeringen i forskellige sammenhænge blandt andet har udtalt, at ændringer af den kommunale og regionale struktur ikke handler om, at der skal være færre offentlige ansatte i kommunerne, men om hvordan man bedst sikrer, at de dygtige offentlige ansattes ressourcer anvendes bedst muligt til gavn for borgerne.

Senest har statsministeren i Folketingets åbningsdebat sagt, at regeringen ikke har intentioner om at forringe de kommunale medarbejderes løn- og ansættelsesvilkår, at medarbejderne følger med opgaven, og at der ikke i kommunalreformen ligger et oplæg til afskedigelser af kommunale medarbejdere.

Med opgave- og strukturreformen kommer kommuner og amter til at stå overfor en omfattende omstillingsproces. Der vil blive brug for, at alle kræfter trækker i samme retning for at møde udfordringerne og gennemføre reformen på en tilfredsstillende måde. Dette opnås blandt andet ved, at de (amts)kommunalt ansatte sikres indflydelse på og ordentlige vilkår i forbindelse med reformen.

KTO vil arbejde konstruktivt med at sikre gennemførelsen af strukturreformen. KTO's bemærkninger til lovforslagene afgives med det formål at sikre størst mulig tryghed for de ansatte i forbindelse med strukturreformen, herunder at der ikke sker forringelser af de ansattes nuværende ansættelsesvilkår som konsekvens af strukturreformen.

KTO's bemærkninger

KTO finder det bekymrende, at der på en gang er fremsendt så mange lovforslag vedrørende opgave- og strukturreformen, der skal kommenteres på en og samme tid. Det kan medføre en stor risiko for, at lovgivningen ikke bliver gennemtænkt og til tider sjusket.

Der tages derfor et generelt forbehold for at vende tilbage med yderligere bemærkninger til personalets vilkår i forbindelse med opgave- og strukturreformen.

KTO's bemærkninger omhandler bemærkninger vedrørende generelle ansættelsesretlige problemstillinger i forbindelse med gennemførelsen af reformen. KTO har opfordret KTO's medlemsorganisationer til at indsende høringssvar vedrørende eventuelle organisationsspecifikke problemstillinger m.v. direkte til ministeriet. KTO henholder sig derfor til eventuelle høringssvar fra KTO's medlemsorganisationer.

- ./.
- KTO afgav den 9. november 2004 vedlagte høringssvar på Skatteministeriets udkast til skatteforvaltningslov. KTO formodede i høringssvaret, at bestemmelserne om personalets vilkår i væsentligt omfang ville danne præcedens for øvrige personaleoverførsler som led i strukturreformen, hvorfor KTO's bemærkninger ikke alene relaterede sig til udkast til skatteforvaltningsloven men også skulle ses mere bredt i forhold til personalets vilkår generelt i forbindelse med strukturreformen.

Efter at have gennemlæst de mange lovudkast, som regeringen sendte i høring den 1. december 2004 må KTO – desværre - konstatere, at formodningen holdt stik om, at bestemmelserne om personalets vilkår i væsentligt omfang ville danne præcedens for øvrige personaleoverførsler som led i strukturreformen. De af KTO i skatteforvaltningsloven påpegede problemstillinger er således fortsat uløste og aktuelle også i relation til udkastet til procedurelov. Konsekvensen heraf er, at ansatte i kommuner og amter endnu har til gode at se regeringens mundtlige tilkendegivelser udmønte sig på skrift i lovgivningen om reformen.

KTO's bemærkninger relaterer sig til følgende 7 emner:

1. Manglende garanti for videreførelse af nuværende ansættelsesvilkår
2. Udvidelse af ansættelsesområdet
3. De ansatte følger opgaven
4. Medinddragelse og medindflydelse
5. Særligt om pension til tjenestemænd
6. Opgaveoverførsler til regionerne
7. Grupper med særlige ansættelsesvilkår

Ad 1. Manglende garanti for videreførelse af nuværende ansættelsesvilkår

KTO finder fortsat, at det er helt afgørende, at det præciseres i lovgivningen, at overenskomstansatte medarbejdere sikres mod lønnedgang og forringelser i pensionsvilkår som følge af overgangen til en ny arbejdsgiver. Det er i den forbindelse helt utilstrækkeligt, at der henvises til virksomhedsoverdragelsesloven. Virksomhedsoverdragelsesloven sikrer

alene de ansattes individuelle løn- og ansættelsesvilkår indtil overenskomstperiodens udløb eller andet aftales.

Regeringen har vedr. skatteforvaltningsloven tilkendegivet, at det efter overenskomstens udløb i overensstemmelse med den danske model vil være op til personaleorganisationerne og Personalestyrelsen at indgå aftale om løn- og ansættelsesvilkårene for de tidligere kommunalt ansatte.

Ved overenskomstforhandlingerne har de ansatte allerede betalt for de vilkår, som de har i dag. Fjernes de vilkår i forbindelse med overgangen til den nye arbejdsgiver, er konsekvensen, at de ansatte kommer til at betale for at undgå forringelser. KTO finder dette helt urimeligt og uacceptabelt. På den måde lægges en ikke uvæsentlig del af ansvaret for reformen over på de (amts)kommunalt ansatte.

KTO skal fortsat foreslå, at det præciseres i udkastet til procedurelov, at tjenestemændene sikres bevarelse af de hidtidige ansættelsesvilkår, der følger af kollektive aftaler, som en individuel rettighed, indtil aftalen opsiges eller andet aftales.

Ad 2. Udvidelse af ansættelsesområdet

Det er fortsat KTO's opfattelse, at den foreslåede udvidelse af de (amts)kommunale medarbejderes nuværende ansættelsesområder – både for overenskomstansatte og tjenestemandsansatte – er særdeles indgribende.

Uanset om der er tale om en opgaveoverførsel til kommunerne, regionerne eller staten vil der blive tale om en markant udvidelse af de (amts)kommunalt ansattes nuværende ansættelsesområder.

Det fremgår eksempelvis af lovens § 5 samt de tilhørende bemærkninger, at opgaver, der overføres fra amtskommunerne, H:S og HUR til regionerne eller kommuner, at overførslen alene sker til den eller de regioner henholdsvis kommuner, der helt eller delvist er beliggende inden for området for den myndighed, hvorfra opgaven overføres. Det betyder eksempelvis, at en tjenestemand ansat i Vestsjællands amt, og som er beskæftiget med en opgave, der overføres til Region Sjælland fremover vil kunne være forpligtet til at overtage en anden passende stilling inden for Region Sjællands geografiske område.

Regeringens forsikring om, at de ansatte følger opgaven, får derfor begrænset betydning, når konsekvensen heraf kan være, at den ansatte kan risikere væsentlig længere transport til arbejdsstedet som følge af de geografisk meget store ansættelsesområder.

KTO skal derfor fortsat foreslå, at der i lovbemærkningerne sker en afgrænsning af ansættelsesområder på en måde, der tilgodeser både hensynet til, at udvidelsen af ansættelsesområdet får en væsentlig mindre indgribende karakter over for den enkelte ansatte, og hensynet til at kunne gennemføre opgaveoverflytningen.

Ad 3. De ansatte følger opgaven

Det fremgår af både den politiske aftale om strukturreformen og lovbemærkninger s. 8 samt s. 31, at de ansatte følger opgaven. Det hedder således s. 31:

"Bestemmelsen i stk. 3 sikrer i forbindelse med nedlæggelsen af amtskommunerne, Hovedstadens Sygehusfællesskab og Hovedstadens Udviklingsråd, at samtlige ansatte overføres til andre myndigheder den 1. januar 2007."

For de (amts)kommunalt ansatte er det helt afgørende, at de også efter den 1. januar 2007 har en beskæftigelsesgaranti.

I KTO's hørings svar på skatteforvaltningsloven kvitterede KTO for bemærkningerne i skatteforvaltningsloven om, at *"tilpasninger i den samlede arbejdsstyrke på dette område vil kunne gennemføres ved naturlig afgang"*. KTO forudsatte, at tilsagnet om anvendelse af naturlig afgang over en årrække også ville gælde ved kommende lovgivning om strukturreformen.

KTO finder det derfor stærkt bekymrende, når der ikke i udkastet til procedureloven er et sådant tilsagn. KTO skal på det kraftigste opfordre til, at der i procedureloven indsættes en bemærkning om, at evt. tilpasninger i den samlede arbejdsstyrke vil ske ved naturlig afgang.

KTO efterlyste i hørings svaret på skatteforvaltningsloven bemærkninger om, hvorledes processen med at følge opgaven tænkes tilrettelagt og angivelse af frister for, hvornår det berørte personale kan forvente en afklaring på den fremtidige placering m.v.

KTO finder det derfor som udgangspunkt positivt, at det af bemærkningerne fremgår, at den ansatte senest i august 2006 kan få meddelelse om, til hvilken myndighed den pågældende overføres. KTO har imidlertid noteret sig, at det fremgår af § 13, stk. 3, at bestemmelsen er en ordensforskrift og ikke er en gyldighedsbetingelse for delingsrådets beslutning.

KTO hæfter sig desuden ved, at der alene tages stilling til, hvilken ansættelsesmyndighed de berørte ansatte overføres til. Det forudsættes således i lovbemærkningerne, at de fremtidige ansættelsesmyndigheder tilsvarende giver de berørte ansatte meddelelse om det fremtidige tjenestested.

KTO skal i den forbindelse fortsat foreslå, at den gældende retstilling herom præciseres i bemærkningerne, nemlig at overgang til ansættelse hos en ny myndighed ikke i sig selv indebærer en forpligtelse til at skulle tåle at gøre tjeneste et andet sted eller tåle ændringer i arbejdsopgaverne. Sådanne eventuelle ændringer skal varsles efter de almindelige arbejdsretlige og funktionærretlige regler således, at der alt efter den konkrete ændrings karakter gives et passende varsel, og hvis der er tale om en væsentlig vilkårsændring, at dette varsles som en opsigelse med den pågældendes individuelle opsigelsesvarsel med tilbud om fortsat ansættelse på nye, ændrede vilkår.

Ad 4. Medinddragelse og medindflydelse

Udkastet til procedureloven indeholder en detaljeret regulering af proceduren for fordelingen af aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte. Af særlig relevans for de ansattes vilkår er således bestemmelsen i § 5 om, at forvaltningslovens bestemmelser om partens aktindsigt, partshøring og begrundelse ikke finder anvendelse samt lovens § 8, stk. 3, om, at aftaleudkast m.v. er fortrolige.

Ad § 5 om undtagelse af de forvaltningsretlige regler

I lovbemærkningerne s. 18 og 19 er der et forslag til, hvorledes de ansatte inddrages i processen, fx ved inddragelse af de involverede MED-udvalg, samarbejdsudvalg m.v. Afslutningsvist hedder det i bemærkningen til dette emne, at *"hensynet til de ansatte, der overføres efter loven således vil blive tilgodeset på anden måde end ved forvaltningslovens regler."*

KTO finder det principielt positivt, at der løbende sker en inddragelse af MED-udvalg og samarbejdsudvalg i forbindelse med strukturreformen. En sådan inddragelse af medarbejderne er en afgørende forudsætning for en succesfuld gennemførelse af og medarbejdernes konstruktive medvirken til reformens gennemførelse.

KTO tager imidlertid afstand fra, at de forvaltningsretlige beskyttelsesregler, herunder partshøring, sættes ud af funktion i en proces, som har så vidtrækkende og afgørende konsekvenser for de ansattes fremtidige placering. Regeringens ønske om at gennemføre reformen så hurtigt som muligt må ikke ske på bekostning af helt grundlæggende retsgarantier.

Det skal understreges, at det forvaltningsretlige system og MED-systemet ikke er alternative systemer, men derimod supplerende systemer. De forvaltningsretlige regler om partshøring har således til formål at sikre, at den ansatte får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere det faktiske afgørelsesgrundlag, inden der træffes beslutning om overførsel til en anden myndighed. Denne retssikkerhedsgaranti i forhold til det enkelte individ tilgodeses ikke ved en løbende inddragelse af MED-udvalg og samarbejdsudvalg, der tager vare på kollektivets ret til information og høring. Forvaltningslovens retssikkerhedsgaranti tilgodeses heller ikke ved, at der i lovbemærkningen peges på, at delingsrådets beslutninger vil kunne undergives domstolsprøvelse.

KTO skal endelig udtrykke bekymring for, at de gode hensigter om inddragelse af MED-udvalg og samarbejdsudvalg kan løbe ud i sandet, når der i bemærkningerne anvendes bløde udtryk som, at de ansattes ønsker og samarbejdsudvalgets synspunkter og forslag *"vil kunne"* indgå i beslutningsgrundlaget samt at *"der kan"* tages hensyn til de enkelte ansattes behov og ønsker. KTO skal foreslå, at lovbemærkningerne herom får en langt mere forpligtende karakter.

KTO skal i den forbindelse pege på, at Personalestyrelsen i forbindelse med afgivelse af bemærkninger til høringssvarene på skatteforvaltningsloven har tilkendegivet, at *"så langt det er muligt, bør man i den lokale proces tage hensyn til den enkelte ansattes øn-*

sker med hensyn til opgaver og placering" (L 130 bilag 2, ad bemærkning til CFU). KTO skal derfor foreslå, at denne tilkendegivelse indarbejdes i lovbemærkningerne.

Ad § 8 om fortrolighed

Det fremgår af lovbemærkningerne, at det ud fra hensynet om en smidig proces bestemmes, at aftaleudkast m.v. mellem afgivende og modtagende myndighed er fortrolige indtil det tidspunkt, hvor der indgås en aftale, vedtages et mæglingsforslag eller træffes beslutning af delingsrådet. Det fremgår således blandt andet, at en kommunalbestyrelses eller et amtsråds behandling af aftaleudkast skal behandles for lukkede døre.

KTO er ikke enig i, at fortrolighed omkring drøftelser om overførsel af personale vil medvirke til en smidig proces. En lukket proces omkring dette spørgsmål vil efter KTO's opfattelse medvirke til at skabe utryghed omkring processen. KTO skal derfor anbefale, at der gives mulighed for så stor åbenhed som muligt omkring disse drøftelser om overførsel af personale.

KTO frygter endvidere, at pålægget om fortrolighed har den konsekvens, at der ikke bliver tale om en reel inddragelse af MED-udvalg og samarbejdsudvalg, når det i lovbemærkningerne forudsættes, at inddragelsen forudsættes at ske i overensstemmelse med respekt af fortroligheden.

KTO finder således, at kombinationen af fortrolighed i forhold til aftaleudkast m.v. og undtagelse af forvaltningsretlige regler i processen er stærkt bekymrende i forhold til at sikre de ansatte indflydelse på egen arbejdssituation.

KTO skal således konkret foreslå, at fortroligheden ophæves i relation til drøftelser om overførsel af personale. KTO skal endvidere foreslå, at lønmodtagersiden får mulighed for indflydelse på delingsrådenes behandling af spørgsmålet om overførsel af personale, fx ved, at lønmodtagerrepræsentanter kan anmode om foretræde for delingsrådene.

Ad 5. Særligt om pension til tjenestemænd

KTO har i høringssvaret vedr. skatteforvaltningsloven peget på, at der er en række uløste problemstillinger vedr. tjenestemænds pension ved opgaveoverførsler til staten fra det (amts)kommunale område. KTO skal derfor henvise hertil.

Ad 6. Opgaveoverførsler til regionerne

Strukturreformen indebærer en nedlæggelse af amterne, herunder at en del af amternes opgaver fremover skal varetages af regionerne.

KTO har noteret sig, at det fremgår af forslag til lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, H:S og HUR, at regionerne omfattes af § 67 i den kommunale styrelseslov samt, at den kommunale tjenestemandsret ændres til at være en kommunal og regional tjenestemandsret.

KTO har imidlertid ikke i regeringens forslag til lovpakke om strukturreformen fundet oplysninger om, hvilke kollektive rettigheder, der skal gælde i de fremtidige regioner

eller bestemmelser om, at regionerne indtræder i amternes rettigheder og forpligtelser. Når det således eksempelvis anføres i udkastet til procedureloven, at tjenestemænd ansættes som tjenestemænd hos den nye ansættelsesmyndighed i henhold til dennes tjenestemandsregler, kan konsekvensen heraf ikke vurderes uden kendskab til det kollektive regelsæt i regionerne.

KTO skal derfor foreslå, at det præciseres, at regionerne indtræder som part i de relevante regulativer, vedtægter, aftaler og overenskomster, der forud for 1. januar 2007 gælder for de ansatte indenfor Amtsrådsforeningens forhandlingsområde. En sådan løsning vil efter KTO's opfattelse vil være i overensstemmelse med den danske aftalemodel og ske med respekt for de løn- og ansættelsesvilkår, som er aftalt mellem de forhandlingsberettigede organisationer og Amtsrådsforeningen.

Det er KTO's opfattelse, at der er identitet mellem amterne og regionerne i forhold til virksomhedsoverdragelseslovens bestemmelser. Det har som konsekvens, at regionerne med henvisning til virksomhedsoverdragelseslovens § 4 a ikke kan give meddelelse om, at man ikke tiltræder overenskomsterne på Amtsrådsforeningens område. KTO skal foreslå, at dette præciseres i lovbemærkningerne.

Ad 7. Grupper med særlige ansættelsesvilkår

Tjenestemænd i folkeskolen (den lukkede gruppe)

Det fremgår af lovbemærkningerne s. 34, at § 7 om overførsel af tjenestemænd, også omfatter tjenestemænd i folkeskolen.

KTO forudsætter, at amtskommunale tjenestemænd, der er ansat i henhold til lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998, opretholder denne status, når de overgår til en ny ansættelsesmyndighed, herunder pensionsvilkår i henhold til § 12. i samme bekendtgørelse.

KTO skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. beror på en aftale mellem Finansministeriet, Kommunernes Landsforening og Lærernes Centralorganisation om kommunalisering af folkeskolens ansatte. I forhold til etableringen af aftale om folkeskolen af 27. marts 1992 var det en forudsætning, at der blev etableret en "lukket gruppe" af tjenestemænd, der overgik på særlige vilkår.

Det er KTO's opfattelse, at kommunalreformens gennemførelse ikke forudsætter nogen ændring af status for "den lukkede gruppe" af tjenestemænd i folkeskolen, og hvis vilkårene ønskes ændret, kan det alene ske efter forhandling mellem aftalens parter..

KTO skal derfor henstille, at bemærkningen til § 7 om tjenestemænd i den amtskommunale folkeskole, der er ansat efter lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. fjernes således, at tjenestemændene i den "lukkede gruppe" bevarer den hidtidige status, herunder pensionering i henhold til § 12 i lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998.

Medarbejdere ansat i henhold til Døgninstitutionsreglement af 1976

KTO skal gøre opmærksom på, at der tilsyneladende ikke i lovudkastet er taget højde for medarbejdere ansat i henhold til Døgninstitutionsreglement af 1976.

Reglementsansatte er med nogle få undtagelser ansat på vilkår sammenlignelige med tjenestemænd, hvilket også må betyde, at ændring af deres ansættelsesvilkår fordrer en lovændring. KTO's bemærkninger vedr. tjenestemænd er således også relevant i forhold til disse medarbejdere.

Tjenestemænd i gymnasieskolen

KTO skal gøre opmærksom på, at der er en række særlige problemstillinger knyttet til tjenestemandsansatte rektorer og lærere i gymnasieskolen, herunder tjenestemændene på gymnasieområdet i Københavns Kommune, fx at der ikke er givet en garanti for, at ansættelses- og pensionsvilkår for tjenestemændene i gymnasieskolen ikke ændres ved overgangen til statslige selvejende institutioner. I tilslutning hertil skal det bemærkes, at det klart bør fremgå, at "de statslige selvejende institutioner" er en del af den offentlige forvaltning. Denne afklaring er i flere henseender nødvendig for at undgå fortolknings-
tvivl om det juridiske grundlag, herunder for tjenestemændenes retsstilling.

Kopi af dette brev er tillige fremsendt til Personalestyrelsen.

Med venlig hilsen

Dennis Kristensen
Dennis Kristensen

**Den
Uvildige Konsulentordning
på Handicapområdet**

Dato: 6. januar 2004
J. nr.: T-15-50125
Centerleder Alice Brun
Tlf: 76 31 15 20
Fax: 75 54 26 69
E-mail: alice.brun@dukh.dk

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

bm@bm.dk

DUKH er en selvejende instituti-
on oprettet efter servicelovens §
70a. DUKH skal styrke retssik-
kerheden for personer med
handicap ved at informere og
rådgive på handicapområdet.

Høringssvar på lovforslag fra Beskæftigelsesministeriet

Beskæftigelsesministeriet har i forbindelse med den forestående kom-
munalreform sendt en række lovforslag i høring.

Den Uvildige Konsulentordning på Handicapområdet har ikke været på
ministeriets høringsliste, men vi har alligevel valgt at udarbejde hø-
ringssvar, da vi i vores arbejde beskæftiger os med lovgivningen inden
for Beskæftigelsesministeriets område.

DUKH er en selvejende institution under Socialministeriet oprettet iht.
Lov om Social Service og finansieret af staten.

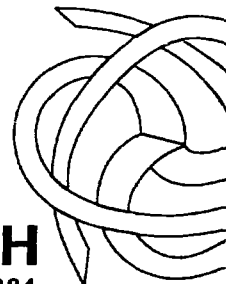
Vi har til opgave at yde uvildig rådgivning i sager mellem borgere og
myndigheder på handicapområdet. Vores formål er at være med til at
styrke borgernes retssikkerhed.

Selvom vi er oprettet efter Serviceloven skal vi beskæftige os med
spørgsmål inden for alle sektorer, når det drejer sig om ydelser og
sagsbehandling, der er begrundet i, at borgerne har et handicap.
Inden for Beskæftigelsesministeriets område får vi således en hel del
henvendelser om fleksjob, syge-dagpenge, revalidering og forskellige
kompensationsmuligheder.

Vi vil opfordre til, at Beskæftigelsesministeriet generelt sender os lov-
forslag i høring, når de berører handicapområdet, da vi vil kunne bi-
drage med viden om, hvilke problemer borgerne og myndighederne
oplever i den daglige praksis.

Med venlig hilsen

Alice Brun

DUKH

Postboks 284
Banegårdspladsen 2, 2. sal
6000 Kolding
Tlf: 76 30 19 30
Fax: 75 54 26 69
Skrivetlf: 76 30 19 39
E-mail: mail@dukh.dk
www.dukh.dk

Den
Uvildige Konsulentordning
på Handicapområdet

Dato: 6. januar 2005

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

bm@bm.dk

DUKH er en selvejende institution oprettet efter serviceloven § 70a. DUKH skal styrke retssikkerheden for personer med handicap ved at informere og rådgive på handicapområdet.

Høringssvar til forslag til Lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

Forslaget til ændring af Lov om en Aktiv Beskæftigelsesindsats følger af ændringsforslaget til Lov om Ansvar for og Styringen af den Aktive Beskæftigelsesindsats samt i øvrigt af strukturreformen.

Der er i det væsentlige tale om konsekvensændringer, der ikke berører lovens indholdsmæssige del, men primært den måde, hvorpå den administreres.

DUKH skal medvirke til at styrke retssikkerheden for personer med handicap og det er på denne baggrund, at vi kommenterer lovforslaget.

Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats

Det foreslås, at § 104 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats ændres, således at beskæftigelsesministeren bemyndiges til at fastsætte regler om udveksling af oplysninger mellem de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen i jobcentrene.

Forslaget fremstår som en konsekvensændring af den nuværende § 104 i Lov om Aktiv Beskæftigelsesindsats, men den nye bemyndigelsesregel er formuleret meget åbent. Regler om videregivelse af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder følger i dag af blandt andet forvaltningsloven, persondataloven eller andre speciallove.

DUKH mener, at hvis det med denne bemyndigelse er tanken, at der skal ske væsentlige ændringer i forhold til de gældende regler om tavshedspligt og videregivelse af oplysninger, skal samtidig være taget klart stilling til i hvor stor udstrækning reglerne må fravige de allerede gældende regler.

DUKH

Postboks 284
Banegårdspladsen 2, 2.
6000 Kolding
Tlf: 76 30 19 30
Fax: 75 54 26 69
Skrivtlf: 76 30 19 39
E-mail: mail@dukh.dk
www.dukh.dk

Lov om aktiv socialpolitik

I forlængelse af DUKHs bemærkninger til forslaget til ændring af Lov om Ansvar for og Styring af den Aktive Beskæftigelsesindsats skal DUKH igen pege på de retssikkerhedsmæssige risici, der følger af organiseringen af den fremtidige beskæftigelsesindsats.

Med hensyn til Lov om Aktiv Socialpolitik er det navnlig adskillelsen mellem den beskæftigelsesrettede indsats og beslutning om ydelsestildeling, der er kilde til risici.

Det fremgår af forslag til Lov om Ansvaret for Styring af den Aktive Beskæftigelsesindsats, at beskæftigelsesministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for, hvilke opgaver efter Lov om Aktiv Socialpolitik mv., der fremover skal varetages i jobcentre.

Dog anføres, at det bl.a. drejer sig om rådighedsvurderinger og rådighedsafprøvninger af kontanthjælpsmodtagere; vejledning og opfølgning; visitation til revalidering; jobplan i forbindelse med revalidering; visitation til fleksjob; rådighedsvurdering mv. af borgere på ledighedsydelse

Beslutning om tildeling af kontanthjælp, revalideringsydelse og ledighedsydelse mm. skal foretages i en anden kommunal forvaltningsgren.

Det er erfaringsmæssigt en stor udfordring i en arbejdsdeling mellem myndigheder / forvaltningsenheder, hvor den ene part har til opgave at tilvejebringe oplysninger, foretage vurderinger, udarbejde ressourceprofiler, lægge jobplaner mm., og den anden part træffer beslutning om ydelsestildeling på dette grundlag.

Dels har de to forvaltningsenheder ofte forskellig fokus i arbejdsprocessen, dels kan der være betydelige forskelle i vurderingen af de tilvejebragte informationer og de nødvendige handlemuligheder i sagen. Endeligt kan der være forskellig fortolkning af de retlige rammer og muligheder. Dette kan især optræde på områder med skønsbaserede afgørelser.

Sådanne situationer kan skabe usikkerhed og utryghed for borgeren og vil kunne påvirke borgerens retssikkerhed.

DUKH foreslår derfor, at de kommunale forvaltningsenheders kompetence og ansvar placeres tydeligere i lovforslaget.

DUKH har ikke yderligere kommentarer til lovforslaget.

Har De spørgsmål til ovenstående, er De velkommen til at kontakte undertegnede på 7630 1930.

Med venlig hilsen

Line Ehrenreich
Jurist

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

bm@bm.dk

DUKH er en selvejende institution oprettet efter servicelovens § 70a. DUKH skal styrke retssikkerheden for personer med handicap ved at informere og rådgive på handicapområdet.

Høringssvar til forslag til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

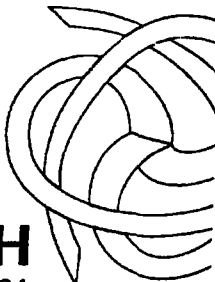
På beskæftigelsesområdet har det i strukturreformen været en overordnet hensigt, at den fremtidige beskæftigelsesindsats skal varetages i et sammentænkt og enstrengt arbejdsmarkedssystem med en sammenhængende indsats på tværs af de forskellige målgrupper og tæt på brugerne. Det er tanken, at både virksomheder og borgere - uanset hjælpebehovet - skal benytte samme indgang til systemet.

DUKH skal medvirke til at styrke retssikkerheden for personer med handicap og det er på denne baggrund, at vi kommenterer lovforslaget.

DUKH forholder sig derfor i sit høringssvar ikke til den generelle sammenhæng mellem målsætningerne i strukturreformen og den faktiske udmøntning i lovforslagene, men forsøger at påpege konkrete områder, hvor udmøntningen kan skabe eller indebære en risiko for retssikkerhedsmæssige problemstillinger.

På beskæftigelsesområdet ses der ikke indholdsmæssige ændringer af væsentlig karakter. For så vidt angår organisering og ansvarsfordeling på beskæftigelsesområdet vil DUKH set i retssikkerhedsmæssig perspektiv lægge vægt på følgende områder:

- Oprettelse af jobcentre - herunder kompetence- og ansvarsfordeling mellem stat og kommune og mellem de enkelte kommunale forvaltningsenheder
- Udflytning af de amtskommunale opgaver
- Indførelse af et nyt klageorgan

DUKH

Postboks 284
Banegårdspladsen 2, 2. sal
6000 Kolding
Tlf: 76 30 19 30
Fax: 75 54 26 69
Skrivetlf: 76 30 19 39
E-mail: mail@dukh.dk
www.dukh.dk

Kompetence- og ansvarsfordeling

Vedrørende forholdet mellem stat og kommune ses det, at den hidtidige ansvarsfordeling mellem stat og kommune vedr. de enkelte målgrupper i Lov om Aktiv Beskæftigelsesindsats opretholdes.

Samtidig skal stat og kommune udøve indsatsen i forening og samarbejde på tværs af ansvarsområderne i de nye jobcentre. (delt ledelse)

I forhold til den kommunale forvaltning ses, at kommunerne skal efter forslaget i § 14 i lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats oprette en særskilt forvaltningsenhed, der alene udfører den kommunale beskæftigelsesindsats. Kommunens opgaver henlægges til et jobcenter. Derved skabes en adskillelse af beskæftigelsesindsats på den ene side og ydelsestildeling samt den sociale indsats på den anden side.

Efter DUKHs opfattelse opstår der her en risiko for uklarheder om kompetencer og ansvaret for behandling af borgerens sag. For den enkelte borger kan dette betyde uklarhed om sagsforløbet og usikkerhed omkring placering af ansvar og kompetence i borgerens sag. I DUKH oplever vi allerede i dag problemer, der er opstået fordi flere forvaltninger i samme kommune har skullet samarbejde om et sagsforløb.

Derfor er det efter DUKHs mening vigtigt, at der i det videre arbejde med lovgivningen udarbejdes tydelige bestemmelser som fastsætter, hvor kompetencerne og ansvaret for de konkrete sagsbehandlings-skridt ligger.

Koordinering og helhedssyn.

Et overordnet formål med strukturreformen er et entydigt, enstrengt og overskueligt offentligt system. At myndighedsansvaret samles i kommunerne medfører ikke pr. automatik en koordineret og helhedspræget indsats, da der kan være langt imellem de enkelte områder i kommunerne. Dette gælder både indenfor det sociale område og i afgrænsningen til andre sektorer som f.eks. beskæftigelsesområdet.

DUKH mener, at det ud fra et retssikkerhedsmæssigt perspektiv er vigtigt på den ene side at sikre en helhedsorienteret indsats og på den anden side skabe klare kompetenceskel mellem jobcenter og den øvrige kommunale forvaltning. Denne udfordring i strukturtilpasningen er særlig vigtig for de komplekse sager - for eksempel for borgere med begrænsninger i arbejdsevnen.

Jobcentrene tænkes at rumme Kommunernes beskæftigelsesrettede indsats jf. Lov om Aktiv Beskæftigelsesindsats, Lov om Aktiv Socialpolitik, Integrationsloven samt Lov om Dagpenge ved Sygdom og Fødsel. Der tilstræbes en adskillelse mellem beskæftigelsesindsatsen og ydelsestildelingen - dog således at tildeling af aktivitetsrettede ydelser sammenkædes med beskæftigelsesindsatsen.

For så vidt angår organiseringen af beskæftigelsesindsatsen i kommunerne skal DUKH anføre følgende, der potentielt kan indebære retssikkerhedsmæssige problemer for borgerne:

- Udskillelsen af kommunernes opgaver på beskæftigelsesområdet i en særlig forvaltningsenhed frembringer snitflader i sagsbehandlingsprocessen og dermed risiko for, at borgere dels vil

modtage forskellige meldinger og dels ikke vide hvilken forvaltningsenhed de skal henvende sig til.

- Endvidere forekommer der at være uklarhed om kompetencen på en række områder, for eksempel i forhold til hvor ansvaret for påbegyndelse af en sag om førtidspension ligger.
- Sammenlagt kan der i det foreliggende strukturforslag opstå vanskeligheder med at sikre en tilstrækkelig medinddragelse af borgeren samt at borgerens sag bliver vurderet i forhold til alle hjælpemuligheder, jf. Retssikkerhedslovens regler.

DUKH skal opfordre til en tydeligere sikring af en helhedsorienteret indsats omkring den enkelte borger, herunder en indsats der også medinddrager eventuelle sociale og helbredsmæssige problemer.

Jobcentrene

Som nævnt ovenfor er det tanken, at jobcentrenes medarbejdere skal kunne løse opgaver på tværs af målgrupperne - således at centrenes medarbejdere uanset ansættelsesforhold skal kunne løse både statslige og kommunale beskæftigelsesopgaver.

Efter DUKHs opfattelse indebærer dette en potentiel risiko for retssikkerhedsmæssige problemer på en række områder.

På det foreliggende grundlag er det således ikke klarlagt tilstrækkeligt, i hvilket omfang de generelle regler om sagsbehandling, herunder retssikkerhedslovens regler, gælder i de enkelte tilfælde, når statslige hhv. kommunale medarbejdere udfører "den anden parts" opgaver. Der kan således opstå situationer, hvor en borger kan blive i tvivl om sine rettigheder i forbindelse med myndighedens behandling af borgerens sag. Endvidere kan der opstå en række situationer, hvor det overfor den enkelte borger bliver uklart, hvilken medarbejder og myndighed, der har ansvaret for behandlingen af borgerens sag - samt hvilke normer for sagsbehandling, der er gældende, jf. ovenfor.

DUKH mener, derfor at det også på dette område er vigtigt, at der i det videre arbejde med lovgivningen udarbejdes tydelige bestemmelser som kan forebygge sådanne situationer.

Interne arbejdsdokumenter, § 22 i lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Det forslås, at § 22 i lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats ændres, så interne arbejdsdokumenter vil forblive interne efter udveksling mellem jobcentrets statslige og kommunale del.

Forslaget vil betyde, at en borgers ret til aktindsigt i dokumenter vil blive indskrænket i forhold til de gældende bestemmelser i forvaltningsloven og offentlighedsloven og hidtidige praksis.

DUKH mener, at der i forbindelse med en indskrænkning af aktindsigt og dermed mindre åbenhed i forvaltningen, skal være klare begrundelser for, hvorfor man vælger at foretage en indskrænkning.

De tidligere amtskommunale opgaver

Efter de gældende regler bistår amtskommunerne kommunerne i revalideringsarbejdet ved at fremskaffe tilbud til personer, der ikke kan revalideres ved hjælp af kommunale tilbud.

I forbindelse med strukturreformen foreslås, at de amtskommunale revalideringstilbud overføres til den kommune, hvori de er beliggende. Herudover er der ikke fastsat nærmere bestemmelser om den særlige revalideringsindsats, der i dag varetages af amtskommunerne. Dog er det hensigten at følge og vurdere indsatsen på området.

Den amtskommunale revalideringsindsats vedrører borgere med særlige behov, som ikke - efter de hidtidige skøn - har kunnet tilgodeses i det kommunale revalideringsarbejde.

Der er i mange tilfælde tale om borgere med komplekse problemer, hvor der er brug for en grundig, systematisk og helhedsorienteret indsats for at afdække og udvikle arbejdsevnen.

Derfor bør det efter DUKHs vurdering overvejes at foretage en egentlig retlig regulering af området for at sikre tilstrækkeligt fokus på hvordan denne særlige indsats bliver opretholdt både for borgere bosiddende i de kommuner, hvor de nuværende amtslige revalideringstilbud er beliggende og borgere bosiddende i de resterende kommuner.

Beskæftigelsesankenævnet

Det foreslås, at der oprettes et Beskæftigelsesankenævn i hver af de 5 regioner med sekretariat i de regionale statsforvaltninger.

Det er tanken, at Beskæftigelsesankenævnet skal behandle klager over afgørelser truffet af myndighederne i jobcentre samt kommunernes afgørelser efter Lov om Aktiv Socialpolitik (med visse undtagelser), Lov om Aktiv Beskæftigelsesindsats, Lov om Dagpenge ved Sygdom og Fødsel, ydelser efter Integrationsloven (med visse undtagelser) m.fl. love.

Det fremgår ikke af forslaget til Lov om ansvaret for- og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, om beskæftigelsesankenævnets virkeområde fuldt ud svarer til Det sociale Nævns kompetenceområde i det nuværende system, herunder adgangen til at behandle klager over sagsbehandlingen (forvaltningsretlige regler) og adgangen til at bedømme lovfortolkning og til at efterprøve skønsmæssige afgørelse i samme omfang. Til gengæld fremgår af §§ 128 og 130 i forslag til lov om aktiv beskæftigelsesindsats med flere love, at klagen behandles efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

DUKH vil foreslå, at det kommer til at fremgå af lov om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, hvilke regler der skal gælde, når klager behandles af beskæftigelsesankenævne.

Klager over faktisk forvaltningsvirksomhed og procesbeslutninger kan i det nuværende system ikke indbringes for Nævne, men vurderes i første omgang af den forvaltningsmyndighed, der behandler sagen og dernæst af Ombudsmanden. Det fremgår af bemærkningerne til § 128 i forslag til lov om aktiv beskæftigelsesindsats med flere love, at klager over for eksempel personalets optræden, sagsbehandlings tilrettelæggelse, ekspeditionsfejl eller lignende skal indbringes for de overordnende administrativt ansvarlige. Det vil sige til henholdsvis borgmesteren eller Arbejdsmarkedsstyrelsen.

DUKH mener, at reglerne for klager over faktisk forvaltningsvirksomhed i det nye system bør fremgå klarere, særligt på grund af sammenfletningen af statslig og kommunal virksomhed i jobcentrene.

DUKH har ikke yderligere kommentarer til lovforslaget.

Har De spørgsmål til ovenstående, er De velkommen til at kontakte undertegnede på 7630 1930.

Med venlig hilsen

Line Ehrenreich
Jurist

(Ankestyrelsen)

Fra: Carsten Lærkholm [clr@ast.dk]

Sendt: 6. januar 2005 13:24

Til: Anne Marie Jensen; Kirsten Brix Pedersen

Cc: Karen Sejersdal Christensen; 03kontor; Kirsten Bitsch; Kirsten Geisler;
Niels Gotfredsen; Lisbet Jensen; Jan Henriksen

Emne: Høringssvar - kommunalreform - Ankestyrelsen

Arbejdsmarkedsstyrelsen

(sendt som mail 6. januar 2005)

**Ankestyrelsens bemærkninger i forbindelse med
Arbejdsmarkedsstyrelsens høring af 1. december 2004 over lovforslag til
udmøntning af kommunalreformen på Beskæftigelsesministeriets
område**

**Til forslag om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med
flere love**

*Ad forslagens § 1, nr. 24 (og flere tilsvarende forslag vedrørende øvrige
love)*

Med forslaget til ændring af retssikkerhedslovens § 60, som indleder kapitel
10, synes en blank henvisning til, at klager, der indbringes for
beskæftigelses-ankenævnet, behandles efter reglerne i retssikkerhedslovens
kapitel 10 at kunne skabe forvirring.

Ad forslagens § 1, nr. 27

Det synes ikke at fremgår, om og i givet fald hvortil, der kan klages videre.

Ad forslagens § 4, nr. 1

Det er ud fra bemærkningerne til bestemmelsen uklart, hvad der menes med
formuleringen "Kommunen skal behandle ansøgninger og spørgsmål om
hjælp efter reglerne herom i *lov om retssikkerhed og administration på det
sociale område, og regler, der er fastsat i medfør heraf*".

Som bestemmelsen foreslås formuleret, synes der at være tale om regler fastsat i medfør af retssikkerhedsloven, mens der i bemærkningerne tales om § 4 a i den foreslåede beskæftigelsesindsatslov.

Ad forslagets § 5 nr. 3 og flere andre steder

Der er konstateret en vis terminologisk inkonsekvens. Således anvendes af udtrykkene "klager", "klagen" og "sagerne" i forskellige bestemmelser for samme forhold.

Som eksempel nævnes ændringen af dagpengelovens § 32, stk. 1, hvor Ankestyrelsen skal foreslå, at det overvejes at ændre ordet "Klagen" til "Klager", jf. formuleringen i lovforslagets § 10 (§ 50, stk. 2 i lov om social pension) og § 11 (§ 49, stk. 2 i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension mv.).

Ad forslagets § 9

Overalt i loven bør "Den Sociale Ankestyrelse" ændres til "Ankestyrelsen".

Til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsespolitik

Ad § 14

Det forekommer ikke klart ud fra bemærkningerne, hvorfor kommunalbestyrelsen efter stk. 4 skal kunne behandle sager om hjælp til enkeltpersoner, i modsætning til bestemmelsen i retssikkerhedslovens § 17, stk. 1. Ankestyrelsen er opmærksom på, at der i lovforslaget om ændring af retssikkerhedsloven er foreslået et nyt stk. 4, der siger, at stk. 1-3 ikke finder anvendelse, når kommunalbestyrelsen planlægger og udfører den kommunale beskæftigelsesindsat.

Ankestyrelsen skal foreslå, at der i bemærkningerne til "styrelseslovens" § 14 bliver givet eksempler på, hvilke sager om hjælp til enkeltpersoner, som man tænker sig at kommunalbestyrelsen skal kunne behandle.

Ad § 59

Da Ankestyrelsens beskæftigelsesudvalg, ses at skulle have faste medlemmer, foreslås det overvejet at formulere stk. 2 således: "Medlemmer af Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg kan ikke være medlemmer af beskæftigelsesankenævnet."

Venlig hilsen

Carsten Lærkholm

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
Postboks 2150
1016 København K

Forslag til lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats og forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

København
den 4. januar 2005

Ledernes Hovedorganisation har den 1. december 2004 modtaget forslag til lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats og forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love til høring. Ledernes Hovedorganisation ønsker at afgive følgende bemærkninger til forslaget.

Rammeudbud og andre aktører

Det er Ledernes Hovedorganisationens opfattelse, at den kommende reform af beskæftigelsesindsatsen medfører en betydelig risiko for, at mindre målgrupper, der kræver en specialiseret indsats, som for eksempel ledere, risikerer at glemte og ikke få den hjælp, som er nødvendig for at hjælpe dem hurtigt tilbage på arbejdsmarkedet.

Allerede i dag har AF systemet svært ved at løfte opgaven med at få ledige ledere i beskæftigelse. Det skyldes blandt andet, at AF primært er fokuseret på LO-arbejdsmarkedet og ikke har den store viden om lederarbejdsmarkedet. Kun meget få lederjob formidles gennem AF. Det betyder, at mange ledige ledere ikke får den hjælp af AF-systemet, som man kunne forvente.

Det viser sig også ved, at ledere i højere grad end andre grupper på arbejdsmarkedet risikerer at ende i langvarig ledighed. 15 procent kan defineres som langtidsledige (ledighedsgrad over 0,8), mens det samme kun gør sig gældende for 9 procent af alle forsikrede.

Lederne passer ikke ind i et stramt geografisk opdelt arbejdsmarked. En undersøgelse fra 2003 viser en høj grad af mobilitet blandt ledige ledere, som igen er kommet i arbejde. Halvdelen af de ledige ledere får et arbejde, der ligger mere end 26 kilometer væk fra deres bopæl. Næsten 20 procent rejser mere end 50 kilometer.

Det er Ledernes opfattelse, at der skal andre aktører til at hjælpe ledige ledere tilbage på arbejdsmarkedet igen. Ledere er oplagt et eksempel på, hvor det er fornuftigt at inddrage andre aktører ud fra en forventning

**Ledernes
Hovedorganisation**

Vermlandsgade 65
2300 København S

Telefon 3283 3283
Telefax 3283 3284

E-mail: lh@ledeme.dk
www.ledeme.dk

om, at en større grad af målgruppespecialisering vil kunne medvirke til bedre resultater, hvilket Beskæftigelsesrådet også har peget på.

Desværre er det kun få steder i landet, hvor man har valgt at lave udbud for ledere, således at man kan trække på andre aktører med viden om lederarbejdsmarkedet.

Der er flere årsager til, at AF kun i ringe udstrækning har valgt at inddrage andre aktører til at hjælpe ledige ledere tilbage på arbejdsmarkedet. Det skyldes blandt andet, at det i de fleste regioner kan være vanskeligt at samle tilstrækkeligt med personer til at gennemføre et udbud for ledige ledere.

Den manglende inddragelse skyldes også, at en række andre hensyn har spillet ind ved inddragelse af andre aktører. Det fremgår af "Erfaringsopsamlingen ved inddragelse af andre aktører", at meget forskellige overvejelser har været styrende for inddragelsen af andre aktører i AF.

Det viser sig blandt andet ved, at målgrupperne for andre aktører ofte er meget bredt sammensatte, men seniorer, etniske minoriteter, tidligere selvstændige, LVU/MVU samt grupper af kortuddannede eller ufaglærte går igen i flere regioner.

Erfaringen er, at hvis andre end AF tager sig af ledige ledere, så bliver de ofte placeret i "blandede" forløb. Det betyder, at der ofte er få ledere på et forløb, og at der kun sjældent er tid og viden til at tage de udfordringer op, som ledige ledere slås med for at komme tilbage på arbejdsmarkedet igen. De ledige ledere bliver derfor ofte ladet i stikken på blandede forløb.

Hidtidige erfaringer viser, at målrettede forløb for ledige ledere, hvor aktøren har ekspertise om ledelse og lederarbejdsmarkedet giver markant højere beskæftigelseseffekt, end hvis man har blandede hold for eksempelvis målgruppen "seniorer".

Det er Ledernes opfattelse, at disse problemer vil blive markant forstærket i en struktur med omkring 100 enheder i stedet for 14, hvor det vil blive endnu vanskeligere at skræddersy forløb til ledige ledere.

For at undgå disse problemer forslås det, at det direkte fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der vil blive gennemført obligatoriske landsdækkende eller regionale udbud for ledige ledere.

Med obligatorisk menes, at det skal være de lokale beskæftigelsescentre påbudt at anvende de landsdækkende aktører, der udvælges ved det landsdækkende udbud.

Inddragelse af arbejdsmarkedets parter

Ledernes Hovedorganisation er forundret over, at organisationen ikke er blevet tildelt en plads i de lokale beskæftigelsesråd. Lederne er i dag repræsenteret i de regionale arbejdsmarkedsråd og der ingen forklaring på, hvorfor en væsentlig gruppe på arbejdsmarkedet ikke længere skal være repræsenteret i det udøvende led på arbejdsmarkedet.

Det er Ledernes opfattelse, at det er væsentligt, at der sker en dækkende inddragelse af arbejdsmarkedets parter. Ikke mindst i forhold til det lokale samarbejde er en forpligtende inddragelse af arbejdsmarkedets parter helt afgørende.

Den enkelte leder spiller i dag en væsentlig rolle på alle vigtige områder af beskæftigelsesindsatsen. Det gælder for eksempel ansættelse af ledige, mindskelse af sygefravær, indsatsen på det rummelige arbejdsmarked, integrationsindsatsen og efterspørgslen på arbejdskraft og kvalifikationer. Alle områder, hvor det er centralt, at lederne på den enkelte arbejdsplads spiller med, for at indsatsen kan lykkes.

Set i det lys, er det vanskeligt at forstå, at en så vigtig målgruppe ikke bliver repræsenteret i de lokale beskæftigelsesråd. Ledernes Hovedorganisation skal derfor foreslå, at Lederne bliver i de lokale beskæftigelsesråd.

Øvrige bemærkninger

Der henvises herudover til de bemærkninger, som LO, DA, FTF og SALA er kommet med til lovforslagene.

Med venlig hilsen

Kim Møller Laursen

(Skatteministeriet)

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Merete Helle Hansen [mailto:mhh@skm.dk]

Sendt: 6. januar 2005 10:35

Til: BM Postkasse

Emne: lov om beskæftigelsesindsats

Beskæftigelsesministeriet har sendt udkast til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats i høring.

Skatteministeriet har ingen kommentarer til forslaget.

Med venlig hilsen

Merete Helle Hansen
Skatteministeriets Departement
Skatte- og Afgiftsadministrationen
Dir. tlf. 33 92 37 61

Officielle mails bedes sendt til områdets mailadresse
"pskadm@skm.dk"

FORENINGEN AF STATSAMTMÆND

Vejle, den 2. januar 2005

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Svar på høring over udkast til Forslag til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har den 1. december 2004 sendt foreningen lovudkastet med henblik på at give foreningen lejlighed til at fremkomme med eventuelle bemærkninger hertil.

Foreningen har i sin gennemgang koncentreret sig om kapitel 8. Beskæftigelsesankenævn og de forhold, der har betydning for statsforvaltningerne og beskæftigelsesankenævnene, men har dog også forholdt sig til enkelte andre spørgsmål af mere generel betydning.

Foreningen finder det meget hensigtsmæssigt, at der bliver parallelle klageveje for indsatsen på beskæftigelsesområdet og det sociale område, og at de 2 regionale klagenævn har samme formand og sekretariat.

Foreningen har først en mere generel bemærkning:

Ad afsnit II Ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen. Kapitel 2. Staten

I følge § 7 opretter Beskæftigelsesministeriet 4 statslige beskæftigelsesregioner, og der oprettes i hver beskæftigelsesregion et regionskontor, der ledes af en regionsdirektør.

Ifølge § 6 er beskæftigelsesministeren øverste administrative myndighed for beskæftigelsesregionerne, jf. §§ 9-13, og for driften af statens beskæftigelsesindsats i jobcentre, jfr. § 5, stk. 2, og kapitel 3 om jobcentre. Arbejdsmarkedsstyrelsen varetager den daglige ledelse på landsplan.

Ifølge § 8 kan beskæftigelsesministeren oprette særlige enheder under Arbejdsmarkedsstyrelsen til at varetage driften af den statslige beskæftigelsesindsats i jobcentrene samt fastsætte nærmere regler om organiseringen heraf.

I §§ 9-12 beskrives beskæftigelsesregionernes opgaver.

Foreningen ville anse det for ønskeligt også under hensyn til regionsdirektørens medlemskab af beskæftigelsesankenævnet, jfr. nedenfor ad § 57, stk. 1, at det er tydeligere beskrevet, hvad der er regionsdirektørens opgaver.

Efter foreningens opfattelse vil det give et mere dækkende billede af, hvad der er statens andel af beskæftigelsesindsatsen, og lette forståelsen af den beskrevne nye organisation, hvis det i lovteksten beskrives, hvad driftsorganisationen under Arbejdsmarkedsstyrelsen tager sig af. I de almindelige bemærkninger side 33 gives denne orientering: "Beskæftigelsesregionerne vil ikke få ansvaret for driften af beskæftigelsesindsatsen over for ledige, der modtager arbejdsløshedsdagpenge, sådan som AF-regionerne har det efter de gældende regler. Driften af statens beskæftigelsesindsats i jobcentre varetages på landsplan af Arbejdsmarkedsstyrelsen, der kan varetage opgaven ved at oprette enheder og ansætte et antal beskæftigelseschefer med ansvar for driften i jobcentre inden for et område."

Foreningen har i øvrigt disse bemærkninger:

Ad § 57, stk. 1

Foreningen vil nævne spørgsmålet om eventuel generel inhabilitet for direktøren for beskæftigelsesregionen. Foreningen har forstået beskrivelsen af beskæftigelsesregionernes opgaver således, at direktøren for beskæftigelsesregionen ikke har et ledelsesansvar for de statslige medarbejdere i jobcentrene, og at beskæftigelsesministeriet derfor vurderer, at han ikke anses for inhabil ved afgørelse af klager over jobcentrenes afgørelser. Hvis regionsdirektøren har et sådant ledelsesansvar og dermed kan give instruktioner til de statslige medarbejdere i jobcentret, må direktøren efter foreningens opfattelse som udgangspunkt være afskåret fra at være medlem af beskæftigelsesankenævnet.

Ad § 57, stk. 4

Under hensyn til regionernes størrelse og det forventede antal sager finder foreningen det særdeles hensigtsmæssigt, at der åbnes mulighed for at oprette flere afdelinger af beskæftigelsesankenævnet inden for samme region.

Ad § 60

Foreningen bemærker, at der efter forslaget ikke er adgang for staten til at anmode Ankestyrelsen om at optage en sag til behandling, uanset at der også er statslige afgørelser, der kan påklages til beskæftigelsesankenævnet, jfr. f. eks. § 128 i beskæftigelsesindsatsloven.

Ad almindelige bemærkninger

Side 43, sidste afsnit

I afsnittet om gældende regler skal efter "kommuneforeningen" indsættes "og amtsrådet".

Side 44, 1. afsnit

Det anføres uden reservation, at "Ankestyrelsen (træffer afgørelse) i klager over nævnens afgørelser", og at "såvel borgeren som kommunen kan klage over nævnets afgørelse."

Der bør vel i stedet stå:

"Det sociale nævns afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Ankestyrelsen kan dog optage en sag til behandling, når den skønner, at sagen har principiel eller generel betydning. Såvel borgeren som kommunen eller amtskommunen kan anmode Ankestyrelsen om at optage sagen til behandling."

I samme afsnit anføres, at ankeinstanserne fuldt ud kan efterprøve de skønsmæssige afgørelser. Hertil bemærkes, at der er bindinger i prøvelsesadgangen, jfr. retssikkerhedslovens § 69, hvorefter ankeinstanserne kan efterprøve retlige spørgsmål.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige, side 47 og side 48 nederst

Det fremgår ikke, hvor stort et antal sager, der forventes overført, og hvad der er den forventede størrelse af omkostningerne hertil. Det er ikke usandsynligt, at en intensiveret beskæftigelsesindsats med vægt på hurtig beslutning herunder også om anvendelse af sanktioner vil kunne medføre flere klager end i de nuværende klageorganer.

Foreningen har i øvrigt ikke bemærkninger til lovudkastet.

Foreningen har samtidig sendt kopi af sit svar til Beskæftigelsesministeriet.

Med venlig hilsen

Erik Toftgaard

FORENINGEN AF STATSAMTMÆND

Vejle, den 2. januar 2005

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Svar på høring over udkast til Forslag til Lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har den 1. december 2004 sendt foreningen lovudkastet med henblik på at give foreningen lejlighed til at fremkomme med eventuelle bemærkninger hertil.

Foreningen har i sin gennemgang af lovforslaget koncentreret sig om de bestemmelser, der vedrører statsforvaltningerne, beskæftigelsesankenævnene og de sociale nævn. Foreningen har disse bemærkninger:

§ 1. Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats

Ad nr. 24 (§128)

Bestemmelsen omhandler klage over statens afgørelser i jobcentret.

Sik. 2. lyder således:

Ved klage over statens afgørelser efter kapitel 9-12 og afgørelse om, at beskæftigelsesindsatsen for personen skal varetages af en anden aktør, træffer beskæftigelsesankenævnet afgørelse i sagen inden 4 uger efter, at klagen er modtaget i jobcenteret."

Der er ikke foreslået en tilsvarende bestemmelse i nr. 26 (§130), der handler om klager over kommunens afgørelser.

Det fremgår ikke, hvorfor klager over statens afgørelser skal færdigbehandles af nævnet inden 4 uger, når samme frist ikke gælder nævnets behandling af de kommunale afgørelser efter samme regelsæt.

Det bemærkes i øvrigt, at det er usædvanligt at fastsætte fristen for nævnets afgørelse til 4 uger efter klagens modtagelse i en anden instans, her jobcentret. Beskæftigelsesankenævnet er ikke herre over jobcentrets sagsbehandlingstid.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (side 23) vil der blive fastsat bestemmelser om, at i klagesager, der vedrører jobplan, tilbud og brug af anden aktør, skal staten senest fem arbejdsdage efter, at klagen er modtaget i jobcenteret, sende den til beskæftigelsesankenævnet, hvis klageren ikke får medhold.

Ligeledes i bemærkningerne (side 23) skrives "Når nævnet har taget stilling til klagen og formandens afgørelse, kan afgørelsen ankes til Ankestyrelsen". Dette er ikke en dækkende

beskrivelse, da der ikke er en almindelig ankeadgang. Formuleringen kunne ændres til "Når nævnet har taget stilling til formandens afgørelse, kan den person, som afgørelsen vedrører, eller kommunen forelægge sagen for Ankestyrelsen med anmodning om at optage sagen til behandling, jfr. § 60 i forslaget til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats."

§ 4. Lov om aktiv socialpolitik

Ad nr. 11

Foreningen vil foreslå, at der i § 98, stk. 1, 2. linje indsættes ordene "ved lov", således at formuleringen bliver "*Kommunens afgørelser efter denne lov, bortset fra afgørelser efter lovens kapitel 10 og 10 a, kan, medmindre andet er bestemt ved lov, indbringes for....*"

Den foreslåede ordlyd af § 98 betyder, at afgørelser om tildeling af enkelydelser m.v. behandles af det sociale nævn, mens afgørelser om tilbagebetaling af sådanne ydelser behandles af beskæftigelsesankenævnet. Tilsvarende gælder i dag for henholdsvis lille og stort nævn.

§ 10. Lov om social pension

Afgørelser efter § 42 (tilbagebetaling af uretmæssigt oppebårne ydelser) kan påklages til beskæftigelsesankenævnet, mens i

§ 11. Lov om højeste, mellemste, forhøjet alm. og alm. førtidspension

Afgørelser efter § 42 (tilbagebetaling af uretmæssigt oppebårne ydelse) påklages ikke til beskæftigelsesankenævnet, men til det sociale nævn.

Det fremgår ikke, hvorfor der er denne forskel med hensyn til enslydende regler i de 2 pensionslove.

Ad ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

Klager, der ikke er afgjort senest den 31. december 2006, behandles af beskæftigelsesankenævnene.

Dette gælder også sager, der i dag skal indbringes for arbejdsmarkedsrådene, og således sager, der skal afgøres inden 4 uger, efter at klage er modtaget i arbejdsformidlingen.

Der overføres således et antal sager til beskæftigelsesankenævnene.

Det fremgår ikke, hvor stort et antal, der skønnes at være tale om, eller hvad der er omkostningerne til behandling heraf.

Foreningen har i øvrigt ikke bemærkninger til lovudkastet.

Foreningen har samtidig sendt kopi af dette svar til Beskæftigelsesministeriet.

Med venlig hilsen

Erik Toftgaard

Kolding Kommune

Socialdirektøren

KOLDING KOMMUNE SOCIAL- OG SUNDHEDSFORVALTNINGEN	
23 DEC. 2004	
Til foranstaltning:	Til orientering:

Nicolaiplds 6, 6000 Kolding
Telefon: 75 50 15 00
Telefax: 79 30 25 11

E-mail: social@kolding.dk
www.kolding.dk

Beskæftigelsesminister
Claus Hjort Frederiksen
Ved Stranden 8
1061 København

INDGÅET

03 JAN. 2005

Journalen PS

LEDELSESSEKRETARIATET
SAG NR. 101-0005

- 3 JAN. 2005

BILAG

DOK. NR.

73

Dato	Journalnummer	Sagsbehandler	Direkte telefonnummer
22. december 2004	16.00.00100	Kamp	79 308602

Høringssvar på beskæftigelsesområdet

Kolding Kommune har i samarbejde med AF-Kolding i mange år arbejdet for en enstrengt beskæftigelsesindsats. Båret af tanken om at borgerens problemer og resurser og arbejdsmarkedets behov skal være afgørende frem for forsørgelsesgrundlaget har Kolding Kommune og AF-Kolding holdt fast i tanken om, at en enstrengt beskæftigelsesindsats er den eneste rigtige løsning. Dette har ikke været let. Delt ledelsesret, forskellige politiske/administrative styresystemer mv. har været med til resultaterne ikke er blevet helt så gode, som forventet. Forholdene forbedres med reformen, men der er langt fra skabt det entydige enstrengede beskæftigelsessystem, som vi i Kolding havde håbet på. Derfor har Christiansfeld, Lunderskov, Vamdrup og Kolding kommuner tilkendegivet overfor beskæftigelsesministeren, at den nye sammenlægningskommune er interesseret i at blive en af de 10 kommuner, der skal løse hele den lokale beskæftigelsesopgave inklusiv statens.

Det er positivt, at der i den nye reform er fokus på resultater og effekter. Det skal dog sikres, at der måles på om beskæftigelsesindsatsen virker og ikke på om nogle ofte rigide delmål nås, hvilket vi har erfaret, har været tilfældet gennem vores samarbejde med arbejdsformidlingen omkring Virksomhedsporten Kolding og nu Jobbutikken Kolding. Skal vi fx overrende virksomhederne ved juletid for at opnå et givent antal virksomhedsbesøg uden virksomhederne er interesseret i at få besøg? Skal ledige ansættes i løn-tilskudsjob selvom virksomheden er interesseret i en ordinær ansættelse? Eksemplerne er skæmmende. Hvis det er det såkaldte "pindesystem," der videreføres, vil det være hæmmende for fornuftige lokale løsninger, som både virksomheder og ledige er tilfredse med

Fair og valid måling af resultater og effekter bliver endvidere særdeles essentielt, når sanktionerne i tilfælde af dårlige resultater er krav om brug af andre aktører. Vi appellerer i højere grad til konstruktiv dialog frem for man-træet om, at bare vi bruger nogle andre aktører, så bliver alting bedre. Det

LHE

Til
Beskæftigelsesminister

Dato
22. december 2004

er derudover en indbygget risiko for, at de svage ledige bliver tabere, idet regionens resultatkrav og målemetoder let kan føre til at jobcentret fokuserer på de stærke ledige for at forbedre jobcentrets resultater.

De lokale beskæftigelsesråd har fået en mere klar og tydelig rolle end de eksisterende koordinationsudvalg. Blandt andet i form af rådets inddragelse i beskæftigelsesplanen og ved at der skal udarbejdes en plan for, hvorledes rådets midler skal anvendes. Knap så positivt er det, at kommunen ikke er repræsenteret i rådet, således at der sikres et godt og konstruktiv samarbejde mellem rådet og kommunen. Den manglende kommunale repræsentation kan meget let føre til en skyttegravskrig mellem de politiske ansvarlige og beskæftigelsesrådet, hvor der kriges om, hvad god beskæftigelsespolitisk er frem for at løse problemerne i fællesskab. Derudover kan der stilles spørgsmålstejn ved om ikke LO og DA er underrepræsenteret i rådet i forhold til deres vægt på arbejdsmarkedet.

Reformens største svaghed, udover de ovennævnte kritikpunkter, er dog lovens detaljeringsgrad, hvad angår den kommunale organisering. Vi er enige i, at beskæftigelsesindsatsen skal være rettet mod arbejdsmarkedets behov, men den lovbestemte adskillelse mellem udbetaling af forsørgelsesydelse og den beskæftigelsesrettede del sikrer ikke et bedre fungerende arbejdsmarked. Og at der ydermere lægges op til en adskillelse mellem førtidspension og beskæftigelsesrettede opgaver forværrer det bare yderligere. Dette skaber ikke sammenhæng, idet borgeren bliver kastebold mellem ydelseskontoen og jobcentret. I Kolding har vi via en tæt koordinering og fysisk nærhed mellem jobrettet sagsbehandling, udbetaling af kontanthjælp og aktivering sikret, at borgeren får løst alt i ét hus: Det har skabt resultater, som har ført til at udgifterne til kontanthjælp er faldet langt mere end på landsplan. Det skal derfor indskræpes, at forslaget om krav til organiseringen bør droppes og erstattes af en tro på, at kommunerne er i stand til selv at tilrettelægge og organisere en beskæftigelsesindsats, der virker.

Med venlig hilsen

Lars Rasmussen
Socialdirektør

Borgmester Louise Gade og rådmand Flemming Knudsen

Indenrigs- og sundhedsminister

Den 22. december 2004

Lars Løkke Rasmussen

Slotsholmsgade 10-12

1216 København K

**Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive
beskæftigelsesindsats.**

Efter lovforslagets § 14, stk. 3 varetages den umiddelbare forvaltning af den kommunale beskæftigelsesindsats enten af økonomiudvalget eller et (nyt) stående udvalg, der udover beskæftigelsesindsatsen alene kan varetage den kommunale erhvervspolitik.

Der er ikke i lovforslaget eller bemærkningerne hertil taget stilling til placeringen af opgaven i en magistratskommune som Århus eller i øvrigt i kommuner med delt administrativ ledelse.

Som vi forstår lovforslaget, må det indebære, at beskæftigelsesindsatsen i en magistratskommune som Århus enten må placeres i Borgmesterens Afdeling eller i en helt ny magistratsafdeling, der udover denne opgave alene kan varetage den mere generelle erhvervspolitik.

Vi er overordnet enige i lovforslagets formål, der er at sikre, at beskæftigelsesindsatsen altid er i fokus, uanset om borgeren også har behov for sociale tilbud.

Vi ser imidlertid lovforslaget som et principielt meget betænkeligt indgreb i den som udgangspunkt frie ret for en magistratskommune til at placere de administrative opgaver i den magistratsafdeling, som man finder mest hensigtsmæssigt kan forestå opgavevaretagelsen.

Det er vores opfattelse, at lovforslagets overordnede formål - set i lyset af en magistratskommunes særlige struktur - vil kunne tilgodeses ved at sikre, at beskæftigelsesindsatsen placeres i en selvstændig organisatorisk enhed, men at det i øvrigt overlades til Århus Kommune at beslutte, under hvilken magistratsafdeling opgaven mest hensigtsmæssigt kan placeres.

Vi finder ikke, at etablering af en helt ny magistratsafdeling, der "alene" har den beskæftigelsesmæssige indsats og eventuelt den mere generelle erhvervspolitik, vil være bæredygtig som en selvstændig politisk/administrativ enhed og dermed heller ikke have den gennemslagskraft, der er nødvendig for at leve op til lovforslagets overordnede formål.

Hertil kommer, at etablering af en ny selvstændig magistratsafdeling vil være særdeles omkostningskrævende.

Som foran anført vil lovforslaget, hvis man ser væk fra etablering af en helt ny magistratsafdeling, indebære en placering i Borgmesterens Afdeling af en i personalemæssig henseende meget betydelig driftsenhed.

Som hidtil og også i forbindelse med vores igangværende overvejelser om en ændret opgavefordeling mellem magistratsafdelingerne, har det været et hovedsynspunkt, at Borgmesterens Afdelings opgavevaretagelse koncentrerer om de helt overordnede tværgående opgaver, således at afdelingen friholdes for varetagelsen af mere specifikke driftsopgaver.

Under henvisning hertil skal vi meget kraftigt henstille, at der i lovforslaget indføres en bestemmelse for magistratskommuner, svarende til det foran anførte.

Med venlig hilsen

Louise Gade

Flemming Knudsen

INDGÅET

03 JAN. 2005

LEDELSESSEKRETARIATET

SAG NR. 101-0005

Journalen PS

- 3 JAN. 2005

Landsforeningen LigeVærd
Vesterport 3, 4. tv.
8100 Århus C
Postboks 5018
Tlf. 86 20 85 70
Fax 86 13 87 44
landsforeningen@ligevaerd.dk
www.ligevaerd.dk

BILAG

DOK. NR.

74

29. december 2004

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

Landsforeningen LigeVærds udtalelse i forbindelse med udkast til forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats

Landsforeningen LigeVærd arbejder for at fremme ligeværdigheden i alle livets forhold begrundet i boglige, indlærings- og funktionsmæssige vanskeligheder. Foreningen arbejder for, at samfundet rummer ligeværdige muligheder for den enkelte. Derfor finder vi det naturligt, at vi udtaler os om ovennævnte lovforslag, og vi skal igen anmode om at komme på Beskæftigelsesministeriets høringsliste.

Landsforeningen LigeVærd har gennem årene erfaret og taget til sig, at målgruppen for vores indsats ikke er selvpromoverende. Det er derfor nødvendigt, lovgivningen gør opmærksom på målgruppen. Vi skal samtidig påpege, at de forskellige lovgivninger, der vedrører målgruppen, stadig spiller for lidt sammen. Der er behov for at justere samspillet mellem de forskellige slags initiativer. Landsforeningen LigeVærd bidrager gerne hertil.

Foreningen har gennem sine skoler og medlemssteder over en meget lang periode arbejdet for at uddanne og kvalificere vores unge til arbejdsmarkedet. Vi har haft et tæt samarbejde med flere ministerier om udviklingen af muligheder for vores målgruppe og har senest gennem en bevilling via satspuljeforhandlingerne modtaget tilsagn om støtte på 1, 5 mio. kr. til finansiering af projektet "Resultater af den helhedsorienterede indsats". Vi anbefaler meget stærkt, at den indsats, der foregår for at give den her målgruppe plads på arbejdsmarkedet og i det samlede voksenliv, ikke kvæles i strukturreformerne. Ligesom vi anbefaler, at man bruger den viden og de erfaringer, skoler og uddannelsessteder, tilknyttet Landsforeningen LigeVærd, har opsamlet gennem mange år.

Når loven alligevel skal justeres, bør man benytte anledningen til at sikre, at unge med særlige behov bliver synlige. Landsforeningen LigeVærd skal derfor anbefale:

Vedr. målgruppedefinition og målgruppens synlighed i beskæftigelsesindsatsen

Det er vigtigt at der er opmærksomhed på unge som - på grund af indlæringsvanskeligheder eller andre begrænsninger i relation til personlige kompetencer, fysisk/psykisk udviklingsniveau eller sociale forhold - har brug for at blive fastholdt i deres udvikling, f.eks. gennem tillæring, praktisk eller teoretisk undervisning m.v. i relevant omfang kombineret med socialpædagogisk støtte. Dette bør præciseres i lovgivningen. Det er vigtigt, at målgruppen skrives ind i lovgivningen.

Vedr. hensynet til målgruppens særlige behov i jobplaner

Målgruppen er ikke synliggjort eller defineret særligt, hvad angår bestemmelser omkring jobplaner. Der tages dermed ikke hensyn til målgruppens særlige behov. Derfor anbefaler Landsforeningen Ligeværd, at det præciseres, at planen skal angive de udviklingselementer, som den unge skal igennem herunder aktiviteter, der kan stabilisere og forbedre den pågældendes fysiske og psykiske tilstand.

Vedr. adgangen til en SU – berettiget uddannelse

Landsforeningen Ligeværd's målgruppe mangler muligheden for at modtage et tilbud til en SU-berettiget indsats efter Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Dette vil typisk være en erhvervsgrunduddannelse. Blot skal der tages hensyn til, at målgruppen vil være længere om at tage uddannelsen end almindeligt fungerende unge. Adgangen til et sådant tilbud vil forbedre muligheden for, at personer, som på grund af begrænsninger i funktionsevnen har brug for støtte ud over SU til at gennemføre en SU – berettigende uddannelse, kan gennemføre en kompetencegivende uddannelse. Dette bør præciseres i lovgivningen.

Vedr. varigheden af et tilbud om ansættelse med løntilskud

Det er karakteristisk for den enkelte i Landsforeningens målgruppe, at pågældende har et øget behov for indlæringsmæssig påvirkning for at kunne bringes til at fungere. Det er derfor nødvendigt, at varighedsbestemmelserne og praktikperioderne indeholder en synlig fleksibilitet i forhold til målgruppens særlige behov. Dette bør præciseres i lovgivningen.

Vedr. de af Beskæftigelsesministeriet foreslåede ændringer

Landsforeningen Ligeværd er som udgangspunkt positiv overfor forslaget om særlige jobcentre. Det kan gøre situationen mere overskuelig for vores målgruppe. Vi vil dog være opmærksomme på, om den foreslåede centralisering indebærer nedskæringer overfor vores målgruppe på kort eller længere sigt. Som det fremgår af ovenstående, er det vores opfattelse, at man bør bruge anledningen til at forbedre vilkårene på arbejdsmarkedet for borgere med særlige behov. Som Beskæftigelsesministeren har været inde på ved forskellige lejligheder, er der brug for disse medborgere.

Landsforeningen Ligeværd ser frem til konstruktive drøftelser med konklusioner til gavn for borgere med særlige behov.

Med venlig hilsen

Jørgen Hansen
Formand

∴ Der henvises til vedlagte materiale

Steen Kristensen
Sekretariatsleder

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20

Dato:

22. december 2004

Udtalelse om lovforslagene på beskæftigelsesområdet under strukturen

I anledning af offentliggørelsen af udkastet til Forslag til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats skal Arbejdsformidlingskontorenes Tjenestemandsförening afgive de vedlagte kommentarer.

AFT er tilsluttet FTF og vil udover ovenstående henholde sig til FTFs høringsvar om beskæftigelsesområdet.

Med venlig hilsen

Steffen Lunn

cc: Beskæftigelsesministeriet

bilag: Udtalelse fra AFT

Udtalelse fra Arbejdsformidlingskontorernes Tjenestemandsforening om udkastene til strukturreformens lovforslag på beskæftigelsesområdet.

Muligheden for personaleindflydelse og samarbejde.

I både de statslige og kommunale institutioner er samarbejdet mellem ledelse og medarbejdere reguleret ved aftale i form af hhv. den statslige SU aftale og den kommunale MED-aftale.

I de foreslåede jobcentre forventes etableret et grænseoverskridende samarbejde og arbejdsfællesskab mellem ledelse og medarbejdere fra de to systemer.

En sådan arbejdsplads kan kun fungere, hvis der etableres en solid ramme for samarbejdet.

I begge systemer har man gode erfaringer med at bruge de aftalte rammer, som også giver mulighed for at integrere samarbejde og sikkerhedsarbejde.

Grundlaget og rammen for samarbejdet skal selvsagt aftales med de relevante organisationer, men lovgiver bør i bemærkningerne tilkendegive, at man anerkender behovet, og at man fra statens side, i samarbejde med KL, er indstillet på en hurtig indgåelse af de nødvendige aftaler med de omfattede medarbejderes organisationer.

Ledelse i jobcentrene

I jobcentrene mødes to personalegrupper med forskellige overenskomster og aftaler fra hhv. stat og kommune.

At medarbejdere med forskellige aftaler samarbejder er hverdag på alle arbejdspladser, men der er en stor udfordring i de mere grundlæggende forskelle mellem de kommunale og statslige aftalesæt. Jobcentrene bliver også mødested for forskellige virksomhedskulturer, ikke bare fra AF og kommune, men også sammenlagte kommuners medarbejdere imellem.

Ledelsen i et jobcenter har selv udgangspunkt i sådanne forskellige kulturer og faglige miljøer.

Lederne forventes at kunne etablere et indbyrdes samarbejde og at kunne håndtere udfordringerne i fællesskab og samtidig bevare og videreudvikle de professionelle fagligheder. Ved en sådan fusionslignende proces er det næppe de daglige opgaver, som vil volde størst problemer, men snarere selve kulturmødet og forskellene i metode og fagligt/etiske holdninger.

Der er ikke mange gode eksempler på, at to sideordnede chefer med hver deres kompetenceområde kan drive en fælles proces.

Der er ikke i lovgivning eller bemærkninger antydninger om, hvordan sektorkonflikter i jobcenteret håndteres, og der synes ikke at være hjemmel til i givet fald at etablere en mere entydig ledelsestruktur, hvor der måtte vise sig behov herfor.

Lovforslaget synes at være udtryk for en manglende erkendelse af den meget vanskelige proces, som forestår i jobcentrene ved hverken i bestemmelser eller bemærkninger at forholde sig til behovet for værktøjer til løsning af konflikter og problemer.

Behov for respekt for fagligheden

I begge sektorer beskæftigelsesmæssige indsats kan der udpeges områder, hvor der kan opnås en klar synergieffekt eller rationaliseringsgevinst ved etableringen af et fælles jobcenter.

Det gælder vejledning om job og uddannelse, støtte til brug af selvbetjeningsværktøjer, vurdering af Cv'er, virksomhedsbetjening, jobformidling og indsatsen for særligt udsatte grupper på arbejdsmarkedet. Ikke således at opgaverne i dag er ens, men således, at der er overlap i en sådan grad, at der er udsigt til positivt udbytte af fælles indsats.

Men det må samtidig stå klart, at der i begge systemer er tale om ikke bare to homogene grupper, men om en række specialister, som repræsenterer en særskilt faglighed, som de må forvente respekteret. I flæng kan nævnes socialrådgivere, socialformidlere, beskæftigelsesmedarbejdere med håndværksmæssig/teknisk baggrund, pædagoger og undervisere, AF-konsulenter med speciale i virksomhedsservice eller aktivering, erhvervsvejledere, administrativt uddannede til varetagelse af enten arbejdsmarkedsfaglige eller teknisk-administrative opgaver.

Hertil kommer, at det er et anerkendt faktum, at der, velbegrunder, i de to systemer arbejdes med forskellig fokusering.

Det sociale system har til opgave at tage individuelle hensyn og at inddrage mange aspekter af borgerens livssituation i sagsbehandlingen.

AF-systemet fokuserer i forhold til borgeren langt snævrere på pgl.s muligheder på og nytteværdi for arbejdsmarkedet. Karakteristisk er også det afbalancerede hensyn til både borger og virksomhed og AFs selvforståelse som arbejdsmarkedets logistiksystem.

Disse udgangspunkter og synsvinkler er både opgave- og traditionsbestemte og tagende sigte på forskellige behov i samfundet.

For mange ansatte er disse forskelle klare og har ikke sjældent været årsag til valg af profession og arbejdsfelt. Eller med andre ord – valget af job- og arbejdssted i de hidtidige systemer må ses som udtryk for valg og fravalg, og de holdnings- og værdiforskelle der er tilgrundliggende ændres ikke lige med det samme. Slet ikke hvis der blot sker en fysisk sammenflytning under uhensigtsmæssige styrings-, ledelses- og samarbejdsformer uden rum for omfattende kompetence- og holdningsudviklingsprocesser og uden et udgangspunkt præget af respekt for de forskellige fagligheder.

Den politisk ønskede udvikling af en ny institution – jobcenteret – og af en indsats, som med tiden samler det bedste fra de bidragende sektorer og professioner, forudsætter, at der ikke sker en forhastet politisk eller administrativ indblanding i den nødvendige udviklingsproces. Der må gives det nødvendige faglige og metodiske frirum til at de professionelle – i respekt for de politisk angivne mål og hensigter – selv afdækker og udvikler de nye fælles indsatsfelter og fagligheder.

På AFTs vegne

22/12 2004

Steffen Lunn

formand

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20

Dato:

22. december 2004

**Udtalelse om lovforslagene på beskæftigelsesområdet under
strukturen**

I anledning af offentliggørelsen af udkastet til Forslag til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats skal Arbejdsformidlingskontorenes Tjenestemandsförening afgive de vedlagte kommentarer.

AFT er tilsluttet FTF og vil udover ovenstående henholde sig til FTFs høringssvar om beskæftigelsesområdet.

Med venlig hilsen

Steffen Lunn

cc: Beskæftigelsesministeriet

bilag: Udtalelse fra AFT

Udtalelse fra Arbejdsformidlingskontorerne Tjenestemandsförening om udkastene til strukturreformens lovforslag på beskæftigelsesområdet.

Muligheden for personaleindflydelse og samarbejde.

I både de statslige og kommunale institutioner er samarbejdet mellem ledelse og medarbejdere reguleret ved aftale i form af hhv. den statslige SU aftale og den kommunale MED-aftale.

I de foreslåede jobcentre forventes etableret et grænseoverskridende samarbejde og arbejdsfællesskab mellem ledelse og medarbejdere fra de to systemer.

En sådan arbejdsplads kan kun fungere, hvis der etableres en solid ramme for samarbejdet.

I begge systemer har man gode erfaringer med at bruge de aftalte rammer, som også giver mulighed for at integrere samarbejde og sikkerhedsarbejde.

Grundlaget og rammen for samarbejdet skal selvsagt aftales med de relevante organisationer, men lovgiver bør i bemærkningerne tilkendegive, at man anerkender behovet, og at man fra statens side, i samarbejde med KL, er indstillet på en hurtig indgåelse af de nødvendige aftaler med de omfattede medarbejders organisationer.

Ledelse i jobcentrene

I jobcentrene mødes to personalegrupper med forskellige overenskomster og aftaler fra hhv. stat og kommune.

At medarbejdere med forskellige aftaler samarbejder er hverdag på alle arbejdspladser, men der er en stor udfordring i de mere grundlæggende forskelle mellem de kommunale og statslige aftalesæt. Jobcentrene bliver også mødested for forskellige virksomhedskulturer, ikke bare fra AF og kommune, men også sammenlagte kommuners medarbejdere imellem.

Ledelsen i et jobcenter har selv udgangspunkt i sådanne forskellige kulturer og faglige miljøer.

Lederne forventes at kunne etablere et indbyrdes samarbejde og at kunne håndtere udfordringerne i fællesskab og samtidig bevare og videreudvikle de professionelle fagligheder. Ved en sådan fusionslignende proces er det næppe de daglige opgaver, som vil volde størst problemer, men snarere selve kulturmødet og forskellene i metode og fagligt/etiske holdninger.

Der er ikke mange gode eksempler på, at to sideordnede chefer med hver deres kompetenceområde kan drive en fælles proces.

Der er ikke i lovgivning eller bemærkninger antydninger om, hvordan sektorkonflikter i jobcenteret håndteres, og der synes ikke at være hjemmel til i givet fald at etablere en mere entydig ledelsestruktur, hvor der måtte vise sig behov herfor.

Lovforslaget synes at være udtryk for en manglende erkendelse af den meget vanskelige proces, som forestår i jobcentrene ved hverken i bestemmelser eller bemærkninger at forholde sig til behovet for værktøjer til løsning af konflikter og problemer.

Behov for respekt for fagligheden

I begge sektorer beskæftigelsesmæssige indsats kan der udpeges områder, hvor der kan opnås en klar synergieffekt eller rationaliseringsgevinst ved etableringen af et fælles jobcenter.

Det gælder vejledning om job og uddannelse, støtte til brug af selvbetjeningsværktøjer, vurdering af Cv'er, virksomhedsbetjening, jobformidling og indsatsen for særligt udsatte grupper på arbejdsmarkedet. Ikke således at opgaverne i dag er ens, men således, at der er overlap i en sådan grad, at der er udsigt til positivt udbytte af fælles indsats.

Men det må samtidig stå klart, at der i begge systemer er tale om ikke bare to homogene grupper, men om en række specialister, som repræsenterer en særskilt faglighed, som de må forvente respekteret. I flæng kan nævnes socialrådgivere, socialformidlere, beskæftigelsesmedarbejdere med håndværksmæssig/teknisk baggrund, pædagoger og undervisere, AF-konsulenter med speciale i virksomhedsservice eller aktivering, erhvervsvejledere, administrativt uddannede til varetagelse af enten arbejdsmarkedsfaglige eller teknisk-administrative opgaver.

Hertil kommer, at det er et anerkendt faktum, at der, velbegrundet, i de to systemer arbejdes med forskellig fokusering.

Det sociale system har til opgave at tage individuelle hensyn og at inddrage mange aspekter af borgerens livssituation i sagsbehandlingen.

AF-systemet fokuserer i forhold til borgeren langt snævrere på pgl.s muligheder på og nytteværdi for arbejdsmarkedet. Karakteristisk er også det afbalancerede hensyn til både borger og virksomhed og AFs selvforståelse som arbejdsmarkedets logistiksystem.

Disse udgangspunkter og synsvinkler er både opgave- og traditionsbestemte og tagende sigte på forskellige behov i samfundet.

For mange ansatte er disse forskelle klare og har ikke sjældent været årsag til valg af profession og arbejdsfelt. Eller med andre ord – valget af job- og arbejdssted i de hidtidige systemer må ses som udtryk for valg og fravalg, og de holdnings- og værdiforskelle der er tilgrundliggende ændres ikke lige med det samme. Slet ikke hvis der blot sker en fysisk sammenflytning under uhensigtsmæssige styrings-, ledelses- og samarbejdsformer uden rum for omfattende kompetence- og holdningsudviklingsprocesser og uden et udgangspunkt præget af respekt for de forskellige fagligheder.

Den politisk ønskede udvikling af en ny institution – jobcenteret – og af en indsats, som med tiden samler det bedste fra de bidragende sektorer og professioner, forudsætter, at der ikke sker en forhastet politisk eller administrativ indblanding i den nødvendige udviklingsproces. Der må gives det nødvendige faglige og metodiske frirum til at de professionelle – i respekt for de politisk angivne mål og hensigter – selv afdækker og udvikler de nye fælles indsatsfelter og fagligheder.

På AFTs vegne

22/12 2004

Steffen Lunn

formand

Jobrådgivernes Brancheforening fremsender hermed sine kommentarer til forslag til *"lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats"*, som er blevet sendt til høring den 1. december 2004.

Indledningsvis kan oplyses, at vi har valgt at give vores tilbagemeldinger i en så konkret og præcis form som muligt, hvilket betyder at vi kommenterer på enkelte paragraffer frem for at komme med generelle tilbagemeldinger.

Vi ser i øvrigt frem til at følge det videre arbejde omkring udmøntningen af lovforslag mv. i forbindelse med den kommende kommunalreform.

Såfremt nedenstående bemærkninger til det konkrete lovforslag giver anledning til supplerende spørgsmål, står Brancheforeningen naturligvis gerne til rådighed for yderligere dialog.

Kommentarer til forslag til "lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats"

1.

Det fremgår af lovforslagets § 12 stk 1, at såfremt beskæftigelsesindsatsen i et jobcenter (den statslige eller kommunale indsats) ikke opfylder lovgivningens krav, eller at resultater af indsatsen afviger væsentlig fra resultater i sammenlignelige jobcentre, kan regionsdirektøren indgå en skriftlig aftale med de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen i jobcentret om at forbedre indsatsen.

I lovforslagets § 12 stk 2 står tilsvarende nævnt, at hvis der ikke opnås enighed om en aftale, eller beskæftigelsesindsatsen ikke forbedres som aftalt, har beskæftigelsesministeren – efter indstilling fra regionsdirektøren - mulighed for at pålægge jobcentret at benytte andre aktører.

Kommentarer til § 12 stk 1 & 2:

Det vurderes ikke hensigtsmæssigt, at det fremgår, at andre aktører vil blive involveret i løsningen af de nævnte opgaver – alene ud fra det synspunkt, at opgaven kun vil blive videregivet til andre aktører, såfremt de ansvarlige ikke selv kan løse opgaven.

Det vil ikke være befordrende for nogen parter, såfremt indfaldsvinkel er, at den ene part oplever kan opleve samarbejde som en "straffeaktion".

Det fremgår i øvrigt af bemærkningerne til lovforslaget (side 57), at pålægget om af anvende andre aktører kan ske ved gennemførelse af et udbud. Som bekendt kan en udbudsproces være en tidskrævende opgave af gennemføre, hvilket kan være meget forsinkende for opgaveløsningen.

For at imødegå dette er der en risiko for, at man "undslår" sig afvikling af en udbudsforretning, hvilket give en skævvridning i forhold til den frie konkurrence. Det anbefales derfor, at det på en eller anden måde tages forbehold for denne situation.

2.

Muligheden for at anvende regionale eller landsdækkende rammeudbud, som baggrund for et samarbejde med **andre aktører** er nævnt i flere paragraffer i lovforslaget (f.eks § 32) – herunder er der også en mulighed for at Beskæftigelsesministeriet sætter initiativer i gang omkring anvendelse og indhold af udbud.

Kommentarer:

Det anbefales, at arbejdet omkring bla. forenklinger af udbudsprocessen igangsættes så tidligt som muligt.

Det ville betyde, at ændringer i f.eks arbejdsgange, "standard-skabeloner", kvalitetskrav mv vil være klar til brug, når de kommende fælles udbud mellem stat og kommune skal iværksættes.

Brancheforeningen bidrager meget gerne med input til dette arbejde.

3.

Det fremgår af lovforslagets § 33 stk 1, at kommunalbestyrelsen skal fastsætte måltal for, hvor stor en del af beskæftigelsesindsatsen, der skal varetages af **andre aktører** og samtidig præciseres det i § 33 stk 2, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler for kommunens opstilling af måltal.

Kommentarer:

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget (side 40-41), at der i den årlige resultatkontrakt vil blive fastlagt mål og resultatkrav i forhold til forventninger til årets beskæftigelsesindsats.

Det kunne være hensigtsmæssigt, såfremt der i samme resultatkontrakt vil være taget stilling til – hvilke forventninger, der er til inddragelse af **andre aktører** – f.eks udmøntet i måltal for de enkelte opgavetyper, hvor det forventes, at **andre aktører** skal involveres.

4.

Det fremgår af lovforslagets § 34, at kommunalbestyrelsen skal offentliggøre egne enhedsomkostninger ifm beskæftigelsesindsatsen med henblik på, at konkurrencevilkår og omkostningsforhold bliver gennemskuelige.

Kommentarer:

For netop at sikre gennemsigtighed er det væsentligt, at det eksplicit fremgår, hvordan enhedsomkostningerne beregnes - således at det tydeligt fremgår, hvilke omkostninger, der er indregnet.

Det anbefales derfor, at der udarbejdes en præcis og entydig model/skabelon for, hvordan dette synliggøres.

5.

I lovforslagets §44 stk 3 fremgår, at de 4 regionale Beskæftigelsesråd skal drøfte den regionale beskæftigelsesindsats med de **relevante aktører** på beskæftigelsesområdet i regionen (fx på en årlig konference).

Kommentarer:

Umiddelbart vurderes det ikke, at en årlig konference omkring Beskæftigelsesindsatsen vil være dække behovet for at drøfte den regionale indsats.

Det anbefales, at der i stedet lægges op til, at der skal være en tættere dialog (en anbefaling kunne være kvartalsvise drøftelser, som evt. kunne være tematiserede) mellem de regionale beskæftigelsesråd og de **relevante aktører** - herunder blandt andet for at sikre erfaringsopsamling omkring opløsningen samt indsamling af relevant viden, som kan anvendes i "overvågningsindsatsen".

6.

I § 50 stk 1 er lavet en opremsning af, hvilke organisationer, der er medlemmer af det lokale beskæftigelsesråd. I den forbindelse er det nævnt, at kommunalbestyrelsen udpeger "op til 2 medlemmer" fra relevante lokale foreninger.

Kommentarer:

Det vil være ønskeligt, såfremt det kunne ske en tydeligere præcisering af, hvilke "lokale foreninger", der evt. kan blive medlemmer af det lokale beskæftigelsesråd.

Brancheforeningen vil naturligvis være meget interesseret i at indgå i dialogen - på lige fod med fx DA og LO - omkring de opgaver, som løses i de lokale beskæftigelsesråd.

Arbejdsmarkedsudvalget
Alm. del – svar på spm. 26
Offentlig

Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg
Christiansborg
1240 København K

MODTAGET

14 JAN. 2005

1455

Den Centrale Indlevering

Ved Stranden 8
1061 København K
Tlf. 33 92 59 00
Fax 33 12 13 78
bm@bm.dk
www.bm.dk

14 JAN. 2005

Vedlagt sendes i 5 eksemplarer besvarelse af spørgsmål nr. 26 af 20.
december 2004 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg.

Dette materiale er også sendt pr. e-post.

Vores sag
04-201-52/104-0005

Bilag
31

Claus Hjort Frederiksen

Tanja Franck

**Beskæftigelsesministerens besvarelse af spørgsmål nr. 26 af
20. december 2004 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg.**

Spørgsmål nr. 26:

Vil ministeren løbende sende kopi af de høringssvar, som modtages i forbindelse med høringen over udkast til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og udkast til forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love?

Januar 2005

Vores sag

04-201-52/104-0005

Svar:

Vedlagt sendes de senest modtagne høringssvar som svar på høring af:

Udkast til Forslag til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

og

Udkast til Forslag til Lov om ændring af lov om + en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love (Konsekvensændringer som følge af kommunalreformen).

Der vedlægges høringssvar fra:

Aalborg Kommune
Akademikernes Centralorganisation
Københavns Kommune
Amtsrådsforeningen
Rådet for frivilligt Socialt Arbejde
Ny Esbjerg Kommune
Foreningen af Kommuner i Københavns Amt
Viborg Amt
Sekretariatet for Rådet for Etniske Minoriteter
Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab
Broby Kommune, Faaborg Kommune, Ringe Kommune, Ryslinge Kommune, Årslev Kommune
Sammenslutningen af Institutioner for Erhvervshæmmede
Ergoterapeut foreningen
Københavns Amt
Holstebro Kommune
Tranekær Kommune

Landsforeningen LEV
Landsforeningen SIND
Marselisborgcentret
Foreningen af Statsamtsjurister
Kommunaldirektørforeningen i Danmark
Foreningen af Statsautoriserede Revisorer
Bornholms Regionskommune
Dansk Landbrug
Centralorganisationernes Fællesudvalg
Det Centrale Handicapråd og Center for Ligebehandling af Handicappede
Rigsrevisionen
Dansk Blindesamfund
Det Samvirkende Invalideorganisationer

Samtlige høringssvar er hermed sendt til Folketinget.

Dette materiale er også sendt pr. e-post.

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

BORGMESTERENS
FORVALTNING

BORGMESTERKONTORET

Boulevarden 13
Postboks 462
9100 Aalborg
Telefon 9931 3131
Telefax 9931 3132

www.aalborg.dk

Dato	Deres Journal nr.	Vores Journal nr.	Direkte tlf.
11.01.2005		12431	

Aalborg Kommunes høringssvar til udkast til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Efter at byrådet på sit møde den 10. januar 2005 er orienteret om socialforvaltningens svar fremsendes det hermed til ministeriet.

Venlig hilsen

Henning G. Jensen
Borgmester

Jens Kristian Munk
Kommunaldirektør

Aalborg Kommunes høringssvar til udkast til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

1. Positivt med resultatorienteret samarbejde

Aalborg Kommune er enig i det grundlæggende princip bag lovgivningen, om at det gennem et øget samarbejde mellem stat og kommune er muligt at styrke indsatsen både for borgerne og virksomhederne.

Aalborg Kommune er enig i, at det beskæftigelsesmæssige sigte altid skal vægtes meget højt og aldrig lades af syne – også i forhold til de socialt svageste grupper. Dette har gennem mange år været Aalborg Kommunes politik, hvilket har affødt gode resultater.

Aalborg Kommune er også enig i, at der skal være gennemsigthed og fokus på resultatsiden i indsatsen.

Aalborg Kommune ser derfor frem til at bygge videre på det samarbejdsforsøg, som er i gang og aktivt bruge erfaringerne herfra til i samarbejde med staten at etablere et jobcenter i Aalborg Kommune. Forsøget har i øvrigt positiv opbakning fra arbejdsmarkedets parter.

På baggrund af forsøget i Aalborg og det lovudkast til "Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats", som foreligger i høring, finder Aalborg Kommune det imidlertid nødvendigt, at komme med bemærkninger.

2. Lovforslagets karakter

Aalborg Kommune synes, at lovforslagets bemærkninger rummer mange gode betragtninger omkring intentionerne bag loven. Disse er dog svære at genfinde i loven, der i stedet rummer 26 ministerbemyndigelser. Det betyder, at det er meget vanskeligt at forholde sig til rækkevidden af lovforslagene. Det vil også betyde, at den enkelte kommune og enkelte borger vil være underlagt en lovgivning, hvor de nærmere bestemmelser kan ændres på kort sigt. Det betyder, at indsatsen vil være omgærdet af usikkerhed og at såvel borgere som medarbejdere let vil få en oplevelse af manglende retssikkerhed på området.

Aalborg Kommune vil derfor opfordre til, at omarbejde bemærkningerne i mere konkrete lovbestemmelser.

3. Faste krav om organisering vil hindre gode resultater

Det er essentielt, hvis man lokalt skal opnå de ønskede resultater, at man også lokalt får lov at vælge den organisering af indsatsen, som er nødvendig i forhold til de geografiske, erhvervsmæssige og andre lokale forudsætninger.

Der lægges i det eksisterende forslag alt for mange bindinger på den politiske og administrative organisering af indsatsen.

3.1 Brug for frihedsgrader til at kunne blande centrale og decentrale enheder

I bemærkningerne til lovens § 17 åbnes op for at der kan foretages en geografisk opdeling af det enkelte jobcenter så længe de lokale undercentre varetager bredden i opgaverne. For de store kommuner som Aalborg, er der behov for at kunne variere organisationen, så den både omfatter

centrale enheder med lokale enheder. Hele Aalborg Kommunes beskæftigelsesindsats kan ikke fysisk rummes et sted – og af hensyn til nærheden til borgerne vil det være nødvendigt med en geografisk underopdeling på mindst 7 fysiske lokaliteter.

Omvendt har Aalborg Kommune i dag enkelte centrale kommunedækkende indsatser på f.eks. integrations- og ungeområdet, der yder højt kvalificerede og specialiseret indsatser. Hvis det bliver forudsætningen, at kommunen kun kan oprette decentrale enheder, hvis de til gengæld rummer hele indsatsen, vil det betyde, at medarbejderstaben fra disse enheder vil blive fordelt med nogle få medarbejdere hvert sted. Dette vil alt andet lige forringe kvaliteten i den specialiserede indsats.

Det samme kan siges at være tilfældet, hvis virksomhedsbetjeningen også skulle fordeles på eks. 7 forskellige afdelinger.

Det skal være muligt at kunne lave målrettede specialindsatser, som Aalborg Kommune eksempelvis lige har gjort det i forhold til de langvarigt sygemeldte, hvor der er oprettet en central kommunedækkende opfølgingsenhed.

Det bør derfor præciseres, at kommunerne har en frihed til selv at organisere jobcentret i lokale og centrale afdelinger – alt efter hvad der er hensigtsmæssigt og mest effektivt. Så længe at organiseringen tager udgangspunkt i den enkelte borgers/virksomheds behov og ikke, for borgernes vedkommende, i en opdeling i efter forsørgelsesgrundlag.

3.2 Brug for helhedstænkning i styringen og organiseringen

Der lægges i lovforslagets § 14 en række restriktioner for den politiske og administrative organisering af indsatsen. Dette er ikke i overensstemmelse med intentionerne fra Flere i Arbejde om at skabe større sammenhæng mellem socialpolitikken og beskæftigelsespolitikken – eller for den sags skyld et samtænkt beskæftigelsessystem.

Den meget firkantede politiske og administrative opdeling i en social og en beskæftigelsesmæssig indsats er ikke hensigtsmæssig. voksenområdet er den beskæftigelsesmæssige indsats i forvejen det største indsatsområde.

En opsplitning i en social indsats og en beskæftigelsesmæssig indsats vil føre til dobbeltarbejde og dobbelt administration. Det er i den forbindelse problematisk, at det er jobcenteret, der visiterer til en social indsats. Det kan i sin yderste konsekvens betyde, at arbejdsgiverne får henvist meget stærkt socialt belastede uden et beskæftigelsesmæssigt perspektiv.

På førtidspensionsområdet er det Jobcentret, der vurderer om alle andre muligheder f.eks. revalidering, er udtømte, og om der bør indledes sagsbehandling med henblik på bevilling af en førtidspension. Sagen skal "drøftes" med den del af den sociale forvaltning, der har kompetencen. Aalborg Kommune finder kompetencefordelingen uklar, og er bekymret for at borgeren bliver kastebold mellem de to instanser.

3.3 Den lokale politiske og administrative styring

Det virker uhensigtsmæssigt, at man ikke i en kommune af Aalborgs størrelse selv har mulighed for at indrette den politiske udvalgsstruktur, så den matcher de andre opgavefelter, som kommunen arbejder med.

I forhold til administrationen er det vigtigt for Aalborg Kommune, at der er en fælles overordnet administrativ styring af hhv. jobcentret og den afdeling, der udbetaler ydelserne, således det sikres, at indsatsen tager sigte på hurtigst muligt at gøre flest muligt selvforsøgende – kort sagt, at der helt

ned på forvaltningsniveau er et kraftigt økonomisk incitament til at være offensive og handlingsorienterede.

Skal det sikres, at Jobcentret har en særlig status i den kommunale forvaltning – kunne det eksempelvis i stedet gøres gennem et krav om, at det blev etableret som et resultatcenter. Aalborg Kommune har mange gode erfaringer med resultatcentre som del af de enkelte kommunale forvaltninger.

4. Mulighed for selv at styre og prioritere den kommunale økonomi

4.1 Rammeudbud og udlicitering

Aalborg Kommune vender sig i mod, at Regionsdirektøren kan pålægge kommunen at bruge bestemte rammeudbud. Dette vil være en alvorlig underminering af kommunens muligheder for selv at styre sin økonomi, og kan føre til at partsinteresser i forhold til forskellige målgrupper gør, at andre lokale behov på beskæftigelsesområdet må tilsidesættes på grund af manglende økonomi.

4.2 Opfølgning og forvaltningsrevision

§ 27 Aalborg Kommune har intet mod øget opfølgning, så længe det handler om opfølgningsmetoder, der genererer læring i indsatsen og giver et nødvendigt politisk grundlag for diskussion af resultater.

Aalborg Kommune er dog bekymret for, at man i stedet får skabt et system, hvor målene er bestemt af målesystemets muligheder for at måle, og hvor det bliver produktion frem for kvalitet og resultater, der kommer i fokus. Sådan som det efter Aalborg Kommunes mening er tilfældet med statens styring af AF-systemet, og som det også har været gældende for fastlæggelsen af de centrale resultatkrav ved forsøgsvirksomheden.

I forhold til ministerens muligheder for at gribe ind i den kommunale planlægning, som det er beskrevet, ønsker kommunen klarere lovgivningsmæssige bestemmelser for i hvor stort omfang dette kan ske, samt hvilke klare objektive kriterier, der kan ligge til grund her for.

5. Myndighedsansvar mellem AF og Aalborg Kommune

I forhold til daglig ledelse er det muligt at gå på tværs (Bemærkningerne s. 62) i tværgående teams. Medarbejderne kan (Bemærkningerne s. 62) udføre opgaver på tværs og organiseringen skal sikre at de kan løse opgaver på tværs med det formål at udnytte statens og kommunens kompetencer bedst muligt.

Aalborg Kommune forventer, at myndighedsrollen afklares yderligere, således at borgernes retssikkerhed sikres i forhold til afgørelser, der træffes af en medarbejder fra en anden myndighed.

I forhold til medarbejdersiden ønsker Aalborg Kommune, at der gøres overvejelser om, hvordan samarbejdsstrukturerne skal udformes i de kommende A og B-centre.

6. Vilkår for iværksættelsen

6.1 Grundlaget for etableringen af den statslige del af jobcentre

Aalborg Kommune mener, at det er en vigtig forudsætning for opdelingen af statens indsats i A-, B- og C-centre i henhold til § 8, at der sker en rimelig ressourcefordeling i mellem de centrale driftsenheder, de regionale beskæftigelsesdirektører og de lokale jobcentre.

Aktuelt har AF Nordjylland store vanskeligheder med at opfylde lovens krav med de ressourcer, der er afsat. Således viser de seneste tal et efterslæb, hvor ca. 4.200 forsikrede ledige ikke aktiveres til tiden i henhold til lovgivningen og at ca. 3.700 personer ikke får deres lovpligtige kontaktsamtale til tiden.

Aalborg Kommune foreslår derfor, at der foretages en vurdering af om ressourcerne i AFsystemet står mål med lovgivningens krav. Dette er af stor betydning, i det lovforslaget lægger stor vægt på Jobcentrets præcise overholdelse af lovgivningen.

6.2 Alle målgrupper skal med fra starten

Aalborg Kommune vil gøre opmærksom på, at overgangsbestemmelserne som de er beskrevet i bemærkningerne til § 84 (Bemærkningerne s. 85), i forhold til de grupper der har andre problemer end ledighed, er dybt uhensigtsmæssige.

Hvis disse først i løbet af et par år skal overgå til Jobcentret, betyder det, at Aalborg Kommune vil skulle lave flere teams, der dybest set løser de samme opgaver som teams i Jobcentret. Den eneste forskel på den betjening, som borgeren får, vil være den dato, hvor man har henvendt sig.

Hertil kommer desuden, at Aalborg står over en sammenlægning med tre andre kommuner. Det betyder for den nye kommunes vedkommende, at sammenlægningen af beskæftigelsesindsatsen skal gennemføres over to gange, hvilket vil være meget uhensigtsmæssigt.

Kompetenceudvikling af medarbejderne, implementering af IT, indretning af bygninger osv. besværliggøres og fordyres – lige som den mest rationelle personaleledelse ikke er mulig fra starten. Den forventede synergieffekt vil således blive forsinket med flere år

6.3 IT

Aalborg Kommune mener, at det er en væsentlig forudsætning for iværksættelsen af lovgivningen i henhold til den nævnte tidsplan, at der fra starten leveres den nødvendige IT-support, således at kommunernes og AFs systemer bringes til at tale sammen. Endvidere at de centrale IT-redskaber – herunder et tværgående ledelsesinfo-system er på plads fra starten.

7. Frihed til at udnytte gode erfaringer fra forsøg

Aalborg Kommune ønsker, at vide i hvor høj grad resultaterne fra de 12 forsøg kommer med i vurderingen af den kommende model med A, B og C-centrene – samt i hvor høj grad der vil blive mulighed for selv at organisere indsatsen?

AF og Aalborg Kommune har etableret et samarbejdsforsøg, der lever op til de bagvedliggende principper for lovudkastet og som samtidig nyder opbakning fra arbejdsmarkedets parter.

Forsøget vil inden for forsøgsperioden kunne dokumentere gode resultater. Der er derfor et stort ønske om, at kunne føre forsøget til ende og at have friheden til efterfølgende at omsætte erfaringerne lokalt.

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

Den 7. januar 2004
JM/db

Sagsnr. 200400622-51

Også sendt pr. mail til aj@ams.dk/kbp@ams.dk

Høringssvar vedr. lovforslag i forbindelse med Strukturreformen på Beskæftigelsesministeriets område

AC har den 1. december 2004 modtaget forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og forslag til ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats til høring.

AC ønsker i den forbindelse at afgive selvstændigt høringssvar og er bekendt med, at nogle af arbejdsmarkedets parter (LO, FTF, DA og SALA) har afgivet et fælles hørings-svar.

Det er AC's opfattelse, at hovedopgaven for beskæftigelsespolitikken er at sikre et vel-fungerende arbejdsmarked gennem forebyggelse af ubalancer på arbejdsmarkedet på kort og langt sigt samt sikre en hurtig og effektiv matchning mellem arbejdssøgende og virksomhedernes efterspørgsel efter arbejdskraft.

Samtidig står man overfor en række udfordringer, som i de kommende år vil blive større. Det drejer sig om:

- Demografien, hvor et stort antal ældre arbejdstagere i de kommende år forlader arbejdsmarkedet, uden at der er tilstrækkeligt med unge, der træder ind på arbejdsmarkedet
- Fremtidens videnstunge produktion, som kræver en velkvalificeret arbejdsstyrke, der i stand til at omstille sig såvel fagligt som geografisk
- Internationalisering og globalisering af det danske arbejdsmarked

Der er derfor behov for, at man indretter et fremtidigt beskæftigelsessystem, således at det bedst muligt kan løse den beskæftigelsespolitiske hovedopgave ved at tage højde for disse udfordringer.

Det betyder i AC's optik, at beskæftigelsessystemet skal indrettes således:

- At der reelt er tale om et sammenhængende landsdækkende system med mulighed for regional/lokal variation, når dette ikke er i modstrid med den landsdækkende indsats

- At beskæftigelsessystemet og beskæftigelsesindsatsen indrettes på en sådan måde, at der er et optimalt samspil med den erhvervspolitiske, uddannelsespolitiske og socialpolitiske indsats
- At beskæftigelsespolitikken og beskæftigelsessystemet indrettes således, at der er et optimalt samspil med den internationale dimension

Det akademiske arbejdsmarked er kendetegnet ved at være landsdækkende og internationalt.

AC's bedømmelse af det foreliggende lovforslag er foretaget med udgangspunkt i den politiske forståelse fra Beskæftigelsesministeriet af behovet for at kvalitetssikre en tværregional beskæftigelsesindsats for de langvarigt uddannede, der også tager udgangspunkt i de spor, som allerede er blevet lagt ved det landsdækkende udbud af indsatsen fra andre aktører. Denne forståelse var og er forudsætningen for opbakningen til den nye styringsmodel.

For AC var afgørende, at der i forsommeren blev tilkendegivet en forståelse af, at det vil være bindende krav til de nye lokale beskæftigelsescentre om obligatorisk brug af de nye aktører på LVU-området. Det vil sikre, at man i et langt mere decentralt driftssystem får den ønskede "bund" under kvalitetsniveauet og undgår en svingende tilgang til akademikerområdet.

Det foreliggende lovforslag er ud fra en umiddelbar betragtning rummeligt nok til at kunne skabe plads til realiseringen af denne forståelse. Imidlertid holder den umiddelbare betragtning ikke til en mere kritisk bedømmelse, hvor man anvender en "indskrænkende fortolkning" af de valgte formuleringer i de relevante paragraffer og de tilknyttede bemærkninger. Formuleringerne er givetvis valgt for ikke at gøre loven længere end nødvendigt og for at give de nye enheder maksimal fleksibilitet. Men de har samtidig den virkning at der kommer urimeligt meget slør i sikkerheden for en landsdækkende, kvalitativ indsats.

Der ses at være fire kritiske områder, som kan give væsentlige afvigelser fra ovennævnte forståelse af hovedlinien i den fremtidige indsats.

For det første er det upræcist beskrevet, at LVU-området altid skal være omfattet af de i § 32 nævnte fælles landsdækkende krav til udbud og kontrakter med andre aktører. I bemærkningerne nævnes ledige akademikere kun som eksempler på en gruppe, der kunne tænkes på lovgivningstidspunktet.

For det andet er der ved en indskrænkende fortolkning ingen formuleringer eller bemærkninger, der sikrer at alle ledige akademikergrupper behøver at være omfattet af kravene til udbud og dermed den obligatoriske brug af andre aktører.

For det tredje er § 10 formuleret så løst, at det ikke vil være umuligt for de fire regionsdirektører at gennemføre fire ret forskelligartede statslige rammeudbud. Dette vil adskille sig markant fra den landsdækkende helhed, der trods alt præger det nuværende rammeudbud på området.

Endeligt er der ingen formuleringer i lovforslaget, som gør det muligt at afskære lokale beskæftigelsescentre fra selv at give sig i kast med vejledning og aktiveringsprojekter for ledige akademikere indenfor de første 12 måneder af ledighedsforløbet.

AC skal derfor anmode om, at ovennævnte forståelse om et landsdækkende akademikerspor i beskæftigelsespolitikken mere tydeligt afspejler sig i loven eller bemærkningerne hertil.

Fokus på det ordinære arbejdsmarked

AC kan tilslutte sig parternes (LO, FTF, DA og SALA) synspunkt at der skal være fokus på det ordinære arbejdsmarked i beskæftigelsesindsatsen uden geografiske begrænsninger og at der skal udvikles en landsdækkende strategi for overvågningen af arbejdsmarkedet.

Rådenes opgaver

AC kan tilslutte sig parternes bemærkninger om rådenes opgaver.

Bemærkninger til lovforslag om en aktiv beskæftigelsesindsats

I de gældende regler om klageadgang i § 128 er der forskellige formuleringer i forhold til hvem, der er klageberettiget.

En klage kan i alle tilfælde indbringes af parten "af den som afgørelsen vedrører".

Derudover fremgår det af den gældende § 128, stk. 3, at AF's afgørelser i spørgsmål om konkurrenceforvridning kan indbringes for Arbejdsmarkedsrådet. De klageberettigede er med denne formulering således ikke alene begrænset til parten "af den som afgørelsen vedrører".

Med denne formulering er fx de faglige organisationer og andre med interesse i sager om konkurrenceforvridning også klageberettigede.

Arbejdsmarkedsstyrelsen har også flere gange udtalt, at bestemmelsen må tolkes således, at også personer og organisationer m.v., som ikke direkte berøres af en afgørelse om konkurrenceforvridning, men dog har en væsentlig interesse i den, vil kunne indbringe en sådan afgørelse for Arbejdsmarkedsrådet.

Den i lovforslaget foreslåede formulering i § 128, stk. 1, betyder en væsentlig indskrænkning i de klageberettigede, idet det foreslås, at klagerne nu behandles efter reglerne i kap. 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Det har som konsekvens, at det alene bliver den person, som afgørelsen vedrører, der kan klage.

AC kan ikke tilslutte sig en sådan indskrænkning, da det betyder, at de faglige organisationer mister en klagemulighed.

Det fremgår af den nugældende § 129, at klager over AF's afgørelser, der ligger uden for Arbejdsmarkedsrådets kompetence, kan påklages til Arbejdsmarkedsstyrelsen.

Denne klagemulighed fremgår ikke af det fremsatte lovforslag, uanset at det fremgår direkte af bemærkningerne til lovforslaget (p. 23), at klager over andre forhold end afgørelser efter loven eller tilsidesættelse af sagsbehandlingsfejl, fx sagsbehandlingens tilrettelæggelse, kan påklages til Arbejdsmarkedsstyrelsen.

Det følger af kap. 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, at når Ankestyrelsen skønner, at en sag har principiel eller generel betydning, kan Ankestyrelsen optage sagen til behandling, og at det er parten, den person, som afgørelsen vedrører, der kan anmode om at få sagen optaget til behandling.

Denne mulighed for en 2. instansbehandling ved Ankestyrelsen ved visse sager/klager over afgørelser fra Beskæftigelsesankenævnet fremgår ikke af det fremsatte lovforslag om en aktiv beskæftigelsesindsats. Denne klagemulighed fremgår alene af lovforslaget om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, som har kommunerne og staten som adressater.

AC foreslår, at denne klagemulighed også fremgår direkte af § 128 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

I forhold til sammensætningen af Beskæftigelsesankenævnet finder AC, at det er utilfredsstillende, at der ikke er sikret AC repræsentation i nævnet.

AC skal foreslå, at der på lønmodtagerpladsen i Beskæftigelsesankenævnet indføres en "flyvende udskiftning" alt efter, hvilket hovedorganisationsområde klagen vedrører. Afgrænsningen mellem hovedorganisationerne er reguleret via grænseaftaler organisationerne imellem.

AC skal endelig bemærke, skævvridningen i organiseringen, hvor der opereres med fem (5) Beskæftigelsesankenævne men med fire (4) Beskæftigelsesregioner. Begrundelsen for et forskelligt antal regioner fremgår ikke af lovforslaget eller af bemærkningerne og vil i praksis føre til forvirring for brugerne af klagemuligheden.

Personalepolitiske forhold

Vedrørende lovforslaget om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats skal AC for så vidt angår lovforslagets §§ 22 - 26 om delegation til kommunen og overførsel af statsligt ansatte generelt henvise til **vedlagte** notat vedrørende Indenrigs- og Sundhedsministeriets lovforslag om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen, lovforslag om revision af den kommunale inddeling, lovforslag om forpligtende kommunale samarbejder og lovforslag om regioner og nedlæggelse af amtskommuner, HUR og H:S. Notatet rummer AC's bemærkninger til forslag vedrørende procedurer i forbindelse med strukturreformen. For så vidt angår de personalemæssige og personalejuridiske forhold forudsætter AC således, at omflytning af personale følger de generelle procedureforhold.

Vedrørende lovforslagets § 25 om tjenestemænd har AC dog særligt noteret sig, at lovforslagets § 25, stk. 1, indebærer, at statslige tjenestemænd, som på tidspunktet for afgivelse af en bemyndigelse til en kommunalbestyrelse efter lovforslagets § 22 er beskæftiget med varetagelsen af opgaver, der overføres til kommunen, forpligtes til at lade sig

udlåne fra dette tidspunkt til kommunen i tilsvarende stillinger med henblik på varetagelse af opgaverne i den pågældende kommunes jobcenter. I § 25, stk. 2, er det angivet, at tjenestemanden opretholder den statslige ansættelse og de herfor gældende vilkår under tjenstemandens udførelse af de opgaver, der er henlagt til en kommune efter § 22.

AC skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at det - i god tid inden udlån af statslige tjenestemænd skal finde sted - er nødvendigt at få afklaret, hvordan de udlånte statslige tjenestemænds rettigheder sikres i henhold til reglerne om medarbejderinddragelse, samarbejdsudvalg, sikkerhedsudvalg mv, eftersom disse udlånes til at gøre tjeneste i et jobcenter, hvor det er de kommunale regler herom, der finder anvendelse i forhold til de øvrige ansatte i jobcentret.

Herudover fremgår det af lovforslagets § 26, at såfremt en bemyndigelse til en kommune efter § 22 tilbagekaldes finder principperne i §§ 23-25 tilsvarende anvendelse - dvs. de overenskomstansatte "virksomhedsoverdrages tilbage" til staten og udlån af statslige tjenestemænd til det kommunale jobcenter bringes til ophør.

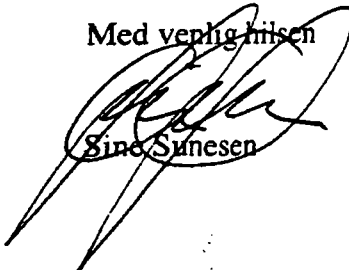
AC finder, at det klart bør fremgå af lovforslaget, hvorvidt det vil være de overenskomstansatte medarbejdere, som i sin tid fulgte med opgaven fra stat til kommune i forbindelse med afgivelse af bemyndigelse efter § 22, der i givet fald skal følge med opgaven tilbage til staten.

Endelig skal AC gøre opmærksom på, at mange af de personalepolitiske og personalejuridiske forhold, der er beskrevet i det vedlagte notat vedrørende Indenrigs- og Sundhedsministeriets lovforslag om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen mv. tilsvarende vil gøre sig gældende i en situation, hvor beskæftigelsesministeren tilbagekalder en bemyndigelse i henhold til § 22, stk. 6.

På denne baggrund finder AC, at lovforslagets § 26 ikke i sig selv vil udgøre en tilstrækkelig tryghedsskabende ramme for medarbejderne - hverken i personalepolitisk eller personalejuridisk henseende - i den situation, hvor en bemyndigelse tilbagekaldes efter lovforslagets § 22, stk. 6.

Ved lovforslagene er der ikke afsat yderligere midler til at finansiere omkostningerne ved omlægningerne. Disse forudsættes af regeringen afholdt inden for de nuværende økonomiske rammer. AC skal understrege, at en succesfuld gennemførelse af reformen i vid udstrækning hænger sammen med, at de nødvendige midler afsættes hertil, således at omstillingsomkostningerne ikke skal finansieres indenfor de eksisterende kommunale, regionale og statslige budgetter. Der henvises herved til AC's, LO's, og FTF's henvendelse af 5. oktober 2004 til Statsministeren.

Med venlig hilsen

Sine Sunesen

Notat vedrørende Indenrigs- og Sundhedsministeriets forslag til lov om

- visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen
- revision af den kommunale inddeling
- forpligtende kommunale samarbejder
- regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab

særligt for så vidt angår personalejuridiske og personalepolitiske spørgsmål

Vedrørende forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen

Med udgangspunkt i regeringens løfter om at sikre medarbejdernes løn- og ansættelsesvilkår og om, at der er job til alle i den nye struktur, har AC med tilfredshed noteret sig, at det af lovforslaget og bemærkningerne hertil fremgår, at de ansatte skal følge opgaven, således at de ansatte, der udelukkende eller overvejende er beskæftigede med en opgave, der overføres til en anden myndighed, overføres til ansættelse under den pågældende myndighed, samt at forslaget i forbindelse med nedlæggelsen af amtskommunerne, Hovedstadens Sygehusvæsen og Hovedstadens Udviklingsråd sikrer, at samtlige de omhandlede myndigheders ansatte overføres til andre myndigheder.

En række andre forhold vil imidlertid også være en nødvendig forudsætning for, at der kan skabes trygge rammer for personalet ved omlægningen og dermed sikre de ansattes aktive og konstruktive deltagelse i opbygningen af den nye struktur. I den forbindelse skal AC understrege, at det er en vigtig forudsætning for en vellykket proces, at personalet på alle niveauer inddrages – også i et langt videre omfang end de formelle regler om information og høring, som fx virksomhedsoverdragelsesloven sikrer. Der henvises til bemærkningerne herom nedenfor.

AC har i øvrigt noteret sig, at det fremgår af såvel dette – som andre - lovforslag og bemærkningerne hertil, at virksomhedsoverdragelsesloven finder anvendelse for de overenskomstsansatte mv., der ikke efter de gældende regler er omfattet af denne lov. Det betyder bl.a., at overdrageren – når der skal gennemføres foranstaltninger – har pligt til i rimelig tid inden overdragelsen at indlede forhandlinger med medarbejdernes repræsentanter med henblik på at nå frem til en aftale. AC skal opfordre til, at det i loven eller bemærkningerne hertil eksplicit præciseres, at sådanne forhandlinger så vidt muligt bør

indledes på et tidspunkt, der gør det muligt før overdragelsen at opnå en aftale om de påtænkte foranstaltninger.

AC har endvidere noteret sig, at procedurelovforslaget efter sit nuværende indhold ikke gælder ved sammenlægninger af kommuner eller ved omflytninger inden for staten, jfr. forslaget § 1, stk. 2. I henhold til § 1, stk. 3 er det Indenrigs- og Sundhedsministeren, der har kompetencen til at sætte lovforslaget i kraft for de resterende dele af strukturreformen. AC mener, at det er væsentligt, at reglerne om ansættelsesgaranti kommer til at gælde for hele strukturreformen og altså under alle omstændigheder også ved sammenlægninger mellem kommuner og omflytninger indenfor staten. AC skal derfor foreslå, at en sådan bestemmelse indføres.

1. Overførsel af ansatte

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der i forbindelse med proceduren for fastlæggelsen af, hvilke ansatte der overføres, og til hvilke myndigheder overførslen skal ske, fastsættes frister, der sikrer, at hver enkelt ansat, der overføres til en anden myndighed senest i august 2006, kan få meddelelse om, til hvilken myndighed den pågældende overføres. AC skal i den forbindelse foreslå, at det af bemærkningerne til lovforslaget kommer til at fremgå, at den myndighed, til hvilken den pågældende overføres, i forbindelse med udstedelse af nye ansættelsesbreve/tillæg til ansættelsesbreve til de berørte medarbejdere, samtidig informerer disse om, at en eventuel udvidelse af ansættelsesområdet ikke indebærer en aktuel forpligtigelse til at gøre tjeneste et andet sted eller tåle ændringer i arbejdsopgaverne, herunder hvordan sådanne ændringer skal varsles.

For så vidt angår tjenestemænd er det naturligvis rimeligt, at disse samtidig orienteres om forpligtigelsen til at overtage anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde. AC foreslår, at dette ligeledes kommer til at fremgå af bemærkningerne.

Det fremgår af lovforslagets § 5, at en overførsel af opgaver til flere myndigheder på samme forvaltningsniveau, alene sker til den eller de myndigheder, der er helt eller delvist beliggende indenfor det geografiske område for den myndighed, hvorfra opgaven overføres. AC skal i den forbindelse foreslå, at alle medarbejdere som udgangspunkt garanteres, at flytning over længere afstande ikke vil blive foretaget, og at der ikke vil ske en væsentlig forlængelse af transporttiden. I de særlige tilfælde, hvor dette vil blive nødvendigt, skal AC opfordre til, at medarbejderne sikres kompensation, fx til afholdelse af flytteomkostninger, eller at forøget transporttid i en overgangsfase medregnes som arbejdstid.

I forhold til overenskomstansatte medarbejdere må en eventuel ændring af arbejdssted naturligvis varsles i overensstemmelse med reglerne herom. For så vidt angår tjenestemandsansatte medarbejdere, der som led i reformen pålægges en ændring af arbejdssted – som ligger inden for, hvad de er forpligtigede til at tåle – skal AC foreslå, at de pågældende får et rimeligt varsel på fx 3 måneder til at indrette sig herpå.

Ifølge lovforslaget og bemærkningerne hertil sikres alle overenskomstansatte, der overføres til en ny ansættelsesmyndighed ensartede rettigheder i forbindelse med overførslen, herunder bl.a. at de pågældendes ansættelsesvilkår videreføres uændret med den nye ansættelsesmyndighed som ny part og først kan ændres ved overenskomstens udløb eller med sædvanligt varsel efter den individuelle aftale om løn- og arbejdsforhold.

Virksomhedsoverdragelsesloven sikrer alene lønmodtagernes individuelle rettigheder i henhold til kollektiv overenskomst eller aftale – uanset på hvilket niveau disse aftaler er indgået - eller individuel aftale for en nærmere afgrænset periode. Loven sikrer således ikke de kollektive rettigheder, og hvis den nye ansættelsesmyndighed i henhold til virksomhedsoverdragelseslovens § 4 a ikke tiltræder overenskomsten, viderefører medarbejdernes rettigheder i henhold til kollektiv overenskomst alene som individuelle rettigheder indtil udløbet af den pågældende overenskomst. I relation til kommunalreformen betyder ovennævnte ved fx overførsel af ansatte fra det kommunale til det statslige område, at såfremt den statslige ansættelsesmyndighed frasiger sig den kommunale overenskomst i henholdt til virksomhedsoverdragelseslovens § 4 a, videreføres de overførte medarbejders rettigheder i henhold til kollektiv overenskomst efter virksomhedsoverdragelsesloven alene indtil det tidspunkt, hvor den kommunale overenskomst udløber. Herefter vil de pågældende overenskomstansatte medarbejdere således umiddelbart blive omfattet af den statslige overenskomst, hvilket på en række punkter vil være ensbetydende med forringelser af ansættelsesvilkårene.

De overenskomstansatte akademikere på det kommunale og amtslige område og det statslige område har på en række punkter løn- og ansættelsesvilkår, som er forskellige. AC skal derfor foreslå, at det af loven eller bemærkningerne hertil kommer til at fremgå, at de ansatte efter overførslen sikres mod forringelser af løn- og ansættelsesvilkår som følge af overførslen. Der vil i forlængelse heraf være behov for konkrete tilpasningsforhandlinger for de akademikergrupper, der bliver berørt af omlægningerne, så der ved aftale kan findes en for de berørte medarbejdere tilfredsstillende samlet løsning.

Såvel AC som AC's medlemsorganisationer er naturligvis indstillet på at indgå i disse forhandlinger for at sikre de forskellige gruppers og de enkelte medarbejders vilkår. AC skal her pege på, at det på nogle punkter kan være hensigtsmæssigt med aftale om overgangsordninger eller aftale om bevarelse af nuværende vilkår som personlige ordninger, også på længere sigt. AC lægger således afgørende vægt på, at de akademiske medarbejdere ikke kun i umiddelbar tilknytning til overdragelsen sikrer deres individuelle rettigheder, men også i tiden herefter kan have tillid til og være trygge ved, at deres løn- og ansættelsesvilkår er sikret på et niveau mindst svarende til de nuværende vilkår.

2. Tjenestemænd

Ifølge lovforslaget overføres tjenestemænd, der overgår til ansættelse under den nye ansættelsesmyndighed på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

Dette indebærer i henhold til bemærkningerne, at tjenestemænd, der overføres til ansættelse i statslige myndigheder eksempelvis vil blive ansat som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen.

AC skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at når de pågældende kommunale eller amtslige tjenestemænd ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen og kollektive aftaler på det statslige område, er der ikke tale om en ansættelse, der svarer til de vilkår, som gælder for kommunale og amtslige tjenestemænd.

Der er således en lang række forskelle i ansættelsesvilkårene for henholdsvis kommunale og amtslige tjenestemænd og statstjenestemænd, der gør sig gældende, fx i relation til vilkår for åremålsansættelse, pension etc., hvor vilkårene er ringere på det statslige om-

råde. Ansættelse af de pågældende som statstjenestemænd indebærer dermed på en række punkter en forringelse af ansættelsesvilkårene.

Med det formål at sikre den enkelte tjenestemand – kommunal, amtslig som statslig – mod ændringer i ansættelsesvilkårene, der vil blive opfattet som forringelser, skal AC foreslå, at der anvendes en model svarende til den, som blev anvendt i 1998 i forbindelse med overførslen af de kommunale levnedsmiddelenheder til staten – jf. lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m. Modellen indebar, at de kommunale tjenestemænd blev tilbudt ansættelse som statstjenestemænd på de vilkår, der var gældende for tjenestemænd i staten, dog således at der ikke ville ske en forringelse af de pågældendes løn- og andre ansættelsesvilkår. Modellen indebar endvidere, at såfremt en kommunal tjenestemand ikke ønskede ansættelse som statstjenestemand, blev den kommunale ansættelse opretholdt og de derfor gældende vilkår under den pågældendes udførelse af de opgaver, der blev henlagt til den tilbudte statslige stilling.

Med lovforslagene vil tjenestemænd fremover være forpligtet til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde. Det anføres i bemærkningerne, at det ved en vurdering af, om en anden stilling kan anses for passende vil skulle indgå, at ændringerne i ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform, og det anføres i den forbindelse, at de pågældende vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde, som de ikke ville være forpligtede til at overtage indenfor rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde. Ifølge bemærkningerne gælder dette dog ikke, hvis forpligtigelsen til indenfor rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling er af særlig indgribende karakter for den enkelte.

AC finder, at det med ovennævnte er højst uklart, hvor grænsen mere præcis går for, hvad den enkelte tjenestemand må tåle i forhold til forpligtigelsen til efter lovforslaget at overtage en anden passende stilling indenfor sit – udvidede – ansættelsesområde, da der ikke i lovforslaget er angivet nogle overordnede kriterier for, hvornår der kan blive tale om, at en forpligtigelse er "af særlig indgribende karakter for den enkelte". AC skal henstille, at dette kommer til at fremgå af lovforslaget.

Det fremgår af lovforslaget, at tjenestemænd, der overføres til en ny ansættelsesmyndighed ved pensionering fra denne ansættelse, får udbetalt en samlet tjenestemandspension af den nye ansættelsesmyndighed.

Som det fremgår af bemærkningerne, vil en del af tjenestemændenes pensionsrettigheder være optjent under ansættelsen hos de hidtidige ansættelsesmyndigheder, mens en del af pensionsrettighederne vil være optjent under ansættelsen hos de myndigheder, som tjenestemændene overføres til. AC forudsætter, at lovforslaget ikke indebærer forringelser i de berørte tjenestemænds pensionsforhold i forhold til de berettigede forventninger, de pågældende inden overdragelsen kan have hertil.

3. Proceduren for fordeling af bl.a. ansatte

Proceduren for fordelingen af bl.a. de ansatte indebærer efter lovforslaget, at den myndighed, hvorfra der overføres opgaver, udarbejder et udkast til en samlet aftale mellem på den ene side den myndighed, hvorfra der overføres opgaver, og på den anden side den eller de myndigheder hvortil myndighedens opgaver overføres. Aftaleudkastet er som udgangspunkt fortroligt, jf. lovforslagets § 8, stk. 3.

Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår, at det vil være *naturligt* (fremhævet her), at de myndigheder, hvorfra ansatte skal overføres før og under forhandlingerne på passende tidspunkter, *orienterer* (fremhævet her) de ansatte om den procedure, der skal fastlægge fordeling af bl.a. de ansatte, og i den forbindelse giver de ansatte mulighed for at fremsætte ønsker til fordelingen.

Endvidere fremgår, at det vil være *naturligt* (fremhævet her), at de myndigheder, hvorfra ansatte skal overføres, på et passende tidspunkt giver de ansatte mulighed for at fremsætte ønsker til fordeling, og på et passende tidspunkt inddrager de involverede MED-udvalg og samarbejdsudvalg i drøftelserne om konsekvenserne af overførslen blandt de ansatte.

Som nævnt indledningsvis finder AC det vigtigt, at der skabes trygge rammer for de ansatte ved omlægningen, og AC finder det derfor *naturligt*, at de ansatte sikres en formel adgang til indflydelse i processen, konkret en formel mulighed for at blive informeret og hørt såvel i forbindelse med drøftelserne mellem de berørte myndigheder om aftaleudkastet til fordelingen af bl.a. de ansatte, såvel som i forbindelse med de eventuelle forhandlinger, der skal finde sted i delingsrådet, samt de overvejelser der i givet fald fører frem til, at delingsrådet fremsætter et mæglingsforslag til samlet aftale.

AC skal samtidig foreslå, at bestemmelsen i § 8, stk. 3, om at aftaleudkastene som udgangspunkt er fortrolige, udgår af lovteksten. Opretholdelse af § 8, stk. 3 om fortrolighed vil kunne skabe mistillid til processen og samtidig gøre tillidsrepræsentanternes og faglige organisationers indsats for at rådgive og hjælpe medlemmer i denne afgørende fase vanskelig og i nogle tilfælde umulig. § 8, stk. 3 åbner ligeledes mulighed for, at en arbejdsgiver kan afskære en tillidsrepræsentant fra at drøfte væsentlige forhold, som han måtte få kendskab til, med sine medlemmer, hvilket også gør det svært at sikre medlemmernes interesser. Endelig finder AC det væsentligt, at processen ved udarbejdelse af aftaleudkast om deling kan drage nytte af den faktuelle viden og opmærksomhed, som ansatte, tillidsrepræsentanter, organisationer og offentligheden i øvrigt kan bidrage med.

AC skal endvidere foreslå, at der fastsættes regler, der sikrer, at den enkelte medarbejder kan se baggrunden for en truffen beslutning om ny placering, og at medarbejderen samtidig kan få en fyldestgørende begrundelse, hvis medarbejderens ønske om ny placering ikke bliver imødekommet.

AC finder det i øvrigt retssikkerhedsmæssigt stærkt betænkeligt, at dele af forvaltningsloven ved lovforslagets § 15 sættes ud af kraft i forbindelse med forhandlinger, aftaleindgåelse, vedtagelse af mæglingsforslag og beslutninger i øvrigt, der vedrører procedure for fordelingen af bl.a. de ansatte. Dette så meget desto mere, som bemærkningerne med hensyn til personalets inddragelse alene har karakter af uforpligtende hensigtserklæringer, jf. ovenfor.

Alle parter har efter AC's opfattelse en klar interesse i, at de beslutninger, der træffes i forbindelse med fordelingen af bl.a. de ansatte, træffes på et så oplyst og veldokumenteret grundlag som overhovedet muligt. Forvaltningslovens regler om partshøring og begrundelse bidrager hertil og dermed til, at der ikke træffes usaglige beslutninger.

AC skal foreslå, at forslaget § 15 udgår.

4. Øvrige bemærkninger

Der er i lovforslaget indarbejdet en udvidet adgang for Indenrigs- og Sundhedsministeren til at fastsætte nærmere regler for udarbejdelse af aftaleudkast, fordeling af aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte. Derudover kan ministeren med baggrund i bemyndigelsen eksempelvis fastlægge konkrete fordelingsnøgler, der angiver den forholdsmæssige fordeling mellem myndighederne. Bemyndigelsen omfatter aftaler, der indgås mellem myndigheder uden delingsrådets medvirken, og aftaler der indgås med delingsrådets medvirken. Indenfor rammerne af bemyndigelsen kan ministeren fastsætte reglerne "efter forhandling med Finansministeren".

AC finder det nødvendigt (også) i denne del af processen at sikre gennemsigtighed. Såfremt Indenrigs- og Sundhedsministeren finder det nødvendigt af fastlægge andre procedurer eller direkte ændre i en allerede fastlagt aftale mellem myndighederne (med eller uden delingsrådets medvirken) bør dette ikke ske, uden at de berørte parter inddrages herunder medarbejderrepræsentanterne, når spørgsmålet drejer sig om fordelingen af ansatte. AC skal derfor foreslå, at lovforslaget revideres med henblik herpå.

Vedrørende forslag til lov om revision af den kommunale inddeling

Efter lovforslaget overgår tjenestemænd, der er ansat under de kommuner, der indgår i en sammenlægning til ansættelse under den nye kommune på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår. Endvidere fremgår det, at de pligter og rettigheder, der følger af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse, finder tilsvarende anvendelse for personalet under de kommuner, der indgår i en sammenlægning, som er ansat i henhold til overenskomst eller individuel aftale, og som i forbindelse med overførslen til den nye kommune ikke er omfattet af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse.

AC skal for så vidt angår disse bestemmelser i lovforslaget henvise til AC's bemærkninger i tilknytning til de tilsvarende bestemmelser i forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen.

For en orden skyld skal AC i forlængelse heraf gøre opmærksom på, at den nye kommune ikke vil kunne frasige sig hidtidige overenskomster og aftaler i henhold til virksomhedsoverdragelseslovens § 4 a på grund af identitet mellem overdrager og erhverver.

AC skal beklage, at der ikke i tilknytning til beskrivelsen af sammenlægningsudvalgets opgaver i § 19, herunder særligt i forhold til pkt. 3 vedrørende budgettet for 2007 og pkt. 7 vedrørende indretningen af kommunens administration, er bemærkninger om, at medarbejderne skal høres, inden beslutning træffes i sammenlægningsudvalget.

Af lovforslagets bemærkninger til § 19, pkt. 7 fremgår det, at sammenlægningsudvalget skal foranledige, at hver enkelt ansat i den kommune, der indgår i sammenlægningen, inden sammenlægningen modtager oplysninger om tjenestested fra og med 1. januar 2007. AC forudsætter, at de almindelige varslingsregler finder anvendelse i denne forbindelse.

Efter lovforslagets § 22 kan indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte regler, hvorefter beslutninger, der med virkning for 2006 eller senere træffes af kommunalbestyrelsen i kommuner, der indgår i en kommunesammenlægning, i forbindelse med eller efter vedtagelsen af budget 2006, om nyansættelse af personale kræver godkendelse af sammenlægningsudvalget. Af bemærkningerne til bestemmelsen tilkendes, at de kommunale parter i fornødent omfang vil blive inddraget i forbindelse med udarbejdelsen af disse regler. AC forudsætter, at der med de kommunale parter også henvises til de kommunale personaleorganisationer.

Endelig skal AC anbefale, at det genovervejes at betragte dokumenter til sammenlægningsudvalget fra kommuner, der indgår i sammenlægningen m.v. som interne i henhold til lov om offentlighed i forvaltningen. AC finder, at hensynet til åbenhed og gennemsækelighed i processen for såvel borgere som ansatte må veje tungere end hensynet til en "smidig forberedelse af sammenlægningen".

Af lovforslagets § 39 fremgår, at §§ 37 og 38 tilsvarende gælder for tjenestemænd henholdsvis personale, der er ansat i henhold til overenskomst eller individuel aftale i kommunale fællesskaber mellem kommunalbestyrelserne i de kommuner, der indgår i en sammenlægning. AC skal foreslå, at lovforslaget på dette punkt udvides, således at det kommer til at omfatte samtlige ansatte, såvel i kommuner og amter som i fælleskommunale selskaber, uanset disses karakter. Herved undgår man, at fx fælleskommunale interessentskaber, der har opgaver for flere kommuner, der i fremtiden overføres til flere forskellige nye kommunale enheder, ikke er omfattet.

Vedrørende forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder

AC skal for så vidt angår lovforslagets bestemmelser om personalet (§§ 8 – 10) i det hele henvise til AC's bemærkninger til de tilsvarende bestemmelser i lovforslaget om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen samt forslag til lov om revision af den kommunale inddeling.

Vedrørende forslag til lov om regioner og nedlægges af amtskommuner, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab

AC skal for så vidt angår lovforslagets bestemmelser om Forberedelsesudvalgets opgaver, særligt adgangen til at træffe bestemmelse om indretning af regionens administration, herunder ansættelse og afskedigelse af personale hertil, henvise til AC's bemærkninger til lovforslaget om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen samt forslag til lov om revision af den kommunale inddeling. Også i forhold til dette lovforslag finder AC det naturligt, at medarbejderne høres og inddrages i processen, og at denne baseres på åbenhed og gennemsækelighed.

MODT: 070105
REG: K

J: 04-201-52
SAGB: kry

Beskæftigelsesminister
Claus Hjort Frederiksen
Ved Stranden 8
1061 København K

Dato: 7. januar 2005

Høringssvar om lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen

I breve af 1. december 2004 fra Beskæftigelsesministeriet og fra de øvrige ressortministerier er Københavns Borgerrepræsentation blevet bedt om at udtale sig om lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen.

Sagen er blevet behandlet på Borgerrepræsentationens møde den 6. januar 2005.

Københavns Kommune sender på denne baggrund høringssvar til lovforslagene på Beskæftigelsesministeriets område samt en kopi af brev til Indenrigs- og Sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen, der sammenfatter kommunens hovedsynspunkter i forbindelse med lovforslagene, som udmønter kommunalreformen.

Med venlig hilsen

Lars Engberg

LEDELSESEKRETARIATET
SAG NR. 101-0005
- 7 JAN. 2005

BILAG

DOK. NR.

94

NOTAT

Til: Beskæftigelsesministeriet

Dato: 14. december 2004/ J.nr.: 0.00.013.ps- 1/04

Københavns Kommunes bemærkninger til lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen på Beskæftigelsesministeriets område

Københavns Kommune har den 1. december 2004 modtaget udkast til lovændringer på Beskæftigelsesministeriets område.

Københavns Kommune har på Beskæftigelsesministeriets område modtaget:

- Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats
- Ændring af forskellige love på beskæftigelsesområdet m.v.

Lovforslagene udmønter tilsammen strukturreformen på beskæftigelsesområdet. Københavns Kommune mener ikke, at lovforslagene lever op til de målsætninger Regeringen har opstillet for kommunalreformen.

Helt overordnet er Københavns Kommune enige i de grundlæggende målsætninger for et nyt enstrengt beskæftigelsessystem:

- Borgeren sættes i centrum, og der sikres én lettilgængelig indgang for borgeren til offentlig service.
- Arbejdsmarkedsservice skal ligesom al øvrig offentlig service leveres kvalificeret, lokalt og så tæt på borgeren som muligt.
- Beskæftigelsessystemet skal rumme alle borgere og sikre et tilbud, der uanset borgerens forudsætninger og problemer ud over ledighed, kan bringe borgeren tættere på arbejdsmarkedet.
- Én indgang for virksomheder, der har behov for og ønsker service ved rekruttering, fastholdelse m.v., og tæt samarbejde med erhvervslivet om sikring af et smidigt, velfungerende og rummeligt arbejdsmarked,

I forhold til det fremsendte lovforslag er det Københavns Kommunes vurdering:

- At lovforslaget, stik imod det grundlæggende sigte, på en lang række punkter i betydelig grad vanskeliggør en lokal, helhedsorienteret servicebetjening af borgeren.
- At der sker en indskrænkning i det kommunale selvstyre. Der er ikke kun én opskrift til løsning af opgaven. Derfor bør kommunerne i langt højere grad få rum til selv at tilrettelægge samarbejde og indsats på baggrund af kommunernes mangeårige erfaringer med løsning af beskæftigelsesopgaven og lokal servicering af borgeren.
- At kommunalbestyrelsens kompetencer i forhold til de nye jobcentre er uklart beskrevet i lovforslaget. Der anvendes konsekvent formuleringen "de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen i jobcentret". Men kommunalbestyrelsen, der er den øverste myndighed i kommunen, nævnes stort set ikke eksplicit.
- At lovforslaget ikke løser og regulerer den delte ansvarsfordeling mellem staten og kommunalbestyrelse. Hvis staten og kommunen ikke kan blive enige om driften af det lokale jobcenter, hvordan løses så uenigheden? Der synes at være en rollekonflikt mellem Arbejdsmarkedsstyrelsens daglige ledelse kontra styrelsens driftsansvar for den statslige beskæftigelsesindsats i jobcentret.

Politisk og organisatorisk forankring af beskæftigelsesindsatsen

Det foreslås, at beskæftigelsesindsatsen fremover skal være placeret under kommunens Økonomiudvalg. Alternativt kan der oprettes et stående udvalg, som alene tager sig af beskæftigelses- og evt. erhvervspolitikken.

Københavns Kommune finder, at dette er en højst uhensigtsmæssig indskrænkning af det kommunale selvstyre, som ikke i øvrigt er begrundet af de øvrige dele af reformforslaget. Tværtimod vil det efter Københavns Kommunes vurdering vanskeliggøre en helhedsorienteret betjening af borgeren.

Det er Københavns Kommunes opfattelse, at det bør være op til kommunerne selv at tilrettelægge udvalgsstrukturen i den kommunale styrelsesvedtægt. Dette bør ikke ske i beskæftigelseslovgivningen.

En udvalgs- og forvaltningsmæssig opdeling af den sociale og beskæftigelsesmæssige indsats vil på baggrund af erfaringerne fra Københavns Kommune vanskeliggøre, at kommunen fortsat kan sikre

- en helhedsorienteret tilgang til løsning af borgerens ofte mangeartede problemstillinger,
- at det er borgerens behov, der er i centrum, og at disse behov i så vid udstrækning som muligt kan tilfredsstilles ét sted.
- en effektiv arbejdsmarkedsservice der ikke kun er isoleret til beskæftigelsesindsatsen, men også vedrører service på tilgrænsende områder, som behandling af misbrug, løsning af boligproblemer m.v.
- at kommunen servicerer borgeren, og det ikke er borgeren, der skal løbe rundt i kommunen for at få sin sag løst
- at synliggøre, at kommunen er meget andet end jobcenter, men også jobrelaterede ydelser, skat, børnepasning, uddannelse, bolig m.v. Hvorfor

ikke levere disse serviceydelser sammen med jobsøgningen, f.eks. i en samlet lokal servicebutik?

Forankringen i et selvstændigt udvalg vil desuden vanskeliggøre en tværgående politisk prioritering af udgifterne til beskæftigelsesindsats og forsørgelsesudgifter. Det er hensigtsmæssigt, at kommunerne kan organisere indsatsen, så der sikres synlighed omkring sammenhængen mellem udgifter til beskæftigelsesindsats og sparede forsørgelsesudgifter. Dette umuliggøres af det fremsendte lovforslag.

Lokale beskæftigelsesråd

Københavns Kommune lægger afgørende vægt på inddragelse af arbejdsmarkedets parter både centralt og lokalt. Dialogen og samarbejdet er en forudsætning for udvikling af en effektiv og velfungerende arbejdsmarkedsindsats. Tættere relationer mellem arbejdsmarkedets parter og de ansvarlige for de nye jobcentre skal gøre, at tilrettelæggelsen og udformningen af den lokale beskæftigelsespolitik målrettes behovene hos virksomhederne, de ledige og kommunens svage borgere

Københavns Kommune er derfor også enig i, at der nedsættes lokale beskæftigelsesråd til at rådgive Kommunalbestyrelsen. Rådene erstatter de nuværende Sociale Koordinationsudvalg og overtager også udmøntningen af Koordinationsudvalgets puljer, som ændres til alene at skulle understøtte initiativer rettet mod styrkelse af den lokale virksomhedsrettede indsats.

Københavns Kommune har bl.a. i regi af Koordinationsudvalget udviklet et tæt samarbejde med arbejdsmarkedets parter omkring initiativer for en øget rummelighed på det lokale arbejdsmarked. Det er Københavns Kommunes vurdering, at dette arbejde vil vanskeliggøres i de nye lokale beskæftigelsesråd, som de er beskrevet i lovforslaget. Københavns Kommune skal på den baggrund foreslå:

- At kommunen repræsenteres i de lokale beskæftigelsesråd. Dette vil styrke dialogen med arbejdsmarkedets parter i kommunen, som det kendes i dag.
- At fokus i de lokale beskæftigelsesråd i højere grad drejes væk fra den bagudskuende kontrol af kommunerne, og hen imod muligheder og incitamenter til at udvikle og samarbejde om nytænkende og fremadrettede initiativer.
- Koordinationsudvalgenes traditionelle opgaver omkring det rummelige arbejdsmarked toner ud til fordel for fokus på den mere ordinære virksomhedsindsats og de stærke, og overvejende forsikrede, ledige. Det efterlader et hul i indsatsen i forhold til nogle af de svageste grupper i kommunen. Det bør tydeliggøres i lovforslaget, at denne opgave også skal løses af det lokale beskæftigelsesråd.
- Det bør af loven fremgå tydeligere, at puljen kun kan udmøntes i henhold til målsætninger i den lokale beskæftigelsesplan. Dette skal ske med henblik på at sikre overensstemmelse med de overordnede mål i den lokale beskæftigelsesindsats.

Adskillelse af ydelser og beskæftigelsesindsats

I den fremtidige struktur skal der ske en fuldstændig adskillelse af forsørgelsesydelser og beskæftigelsesindsats. Såfremt jobcentret og ydelseskantoret begge placeres under Økonomiudvalget kan dette ske i samme forvaltning, men i organisatorisk adskilte enheder med hver sin umiddelbare leder. Placeres jobcentret under et særskilt beskæftigelsesudvalg kan ydelseskantoret ikke placeres under samme udvalg som beskæftigelsesindsatsen. Ydelseskantoret kan dog formentlig på det administrative niveau placeres under samme forvaltningschef, hvis blot det politiske ansvar ligger i et andet udvalg, eksempelvis økonomi- eller socialudvalget.

I de store kommuner, der i dag har delt administrativ ledelse (magistratsstyre og mellemformstyre med delt administrativ ledelse), er dette imidlertid ikke en mulighed. Forslaget vil derfor i en række store kommuner uundgåeligt medføre, at ydelser og beskæftigelsesindsats både politisk og administrativt adskilles i forskellige forvaltningsenheder. Dette har efter Københavns Kommunes vurdering en række uensigtsmæssige konsekvenser.

Københavns Kommune finder, at staten på dette punkt går for vidt i forhold til indskrænkning af kommunernes ret til selvstændigt at beslutte organiseringen af indsatsen i kommunerne. Adskillelsen af ydelser og indsats er i vid udstrækning hentet fra det statslige system for forsikrede ledige og presses nu ned over kommunerne. Der tages alt for lidt hensyn til, at der er tale om en anden målgruppe med ofte væsentligt mere komplekse problemstillinger end på det forsikrede område.

Ifølge lovbemærkningerne skal adskillelsen sikre, at forsørgelsesproblemer ikke står i vejen for beskæftigelsesindsatsen. Hvis man kigger på erfaringerne fra kommunerne opnås det stik modsatte med en adskillelse. Erfaringerne fra Københavns Kommune siger, at det er helt nødvendigt at sikre en tæt sammenhæng mellem ydelsessagen og beskæftigelsessagen, så der kan ske en hurtig afklaring af akutte sociale og forsørgelsesmæssige problemstillinger, så de ikke står i vejen for beskæftigelsesindsatsen.

Også afgørelser om tillægs- og enkelttydelser, der ydes direkte i forbindelse med deltagelse i aktive tilbud bliver en stopklods for beskæftigelsesindsatsen, hvis denne type beslutninger ikke kan træffes direkte i jobcentret, men skal afvente en afgørelse i ydelseskantoret.

Administrationen af rådigheds- og sanktionsreglerne besværliggøres i betragtelig grad af, at afgørelsen ikke kan træffes i tilbuddet, hvor man har den daglige kontakt med borgeren. Både for borgeren og kommunen skaber dette et uensigtsmæssigt system, hvor anvendelsen af rådighedsreglerne som motivationsværktøj undergraves og gennemsigtigheden for borgeren omkring sammenhængen mellem deltagelse og udbetaling sløres. I Københavns Kommune er der gode erfaringer med at sikre, at rådighed vurderes med det samme og sanktionering følger konsekvent.

Også for den administrative forvaltning af lovgivningen i kommunerne giver denne adskillelse meget væsentlige problemer. Der kan ikke undgås et væsentligt dobbeltarbejde, da flere "myndigheder" skal håndtere den samme sag

og involveres i de samme afgørelser. Sager om stop og geniværksættelse af hjælp, samt revaliderings-, sygedagpenge- og førtidspensionssager vil komme til at cirkulere mellem jobcenter og ydelseskantor. Adskillelsen vil betyde,

- flere kontaktforløb for borgere der også modtager tilbud i socialforvaltningen
- flere opfølgningssager, da der skal laves særskilt faglig og økonomisk opfølgning
- øgede krav til den finansielle revision og tilsyn, som i samspil med den større kompleksitet ved adskillelse af sager kan få refusionsmæssige konsekvenser.

Adskillelsen vanskeliggør i alle forhold den helhedsorienterede betjening af borgeren.

Indfasning af målgrupper i jobcentret

I henhold til lovforslaget skal der ske en gradvis indfasning af de kommunale målgrupper. De forsikrede ledige overgår til jobcentret med det samme sammen med arbejdsmarkedssparate kontanthjælpsmodtagere. Ikke-arbejdsmarkedssparate kontanthjælpsmodtagere overgår først til jobcentret i løbet af 2008.

Københavns Kommune er enige i, at det er nødvendigt med en overgangsordning, der sikrer, at jobcentret ikke fra starten "drukner" i for mange sager. Men det er samtidig vigtigt, at overgangsordningen giver mulighed for, at de svagere målgrupper hurtigst muligt kommer ind i jobcentret. Den enkelte kommune bør ud fra de særlige lokale forudsætninger selv kunne tilrettelægge tempoet og den mest hensigtsmæssige indfasning, således at denne kan gå i gang også før 2008, hvis det skønnes hensigtsmæssigt i den enkelte kommune.

Overgangsordningen bør tillige give mulighed for, at kommunen kan anvende andre kriterier end målgruppen i tilrettelæggelsen af indfasningen. F.eks. kunne det være hensigtsmæssigt i Københavns Kommune, at lade indtaget af sager ske geografisk for alle målgrupper. En overgangsordning, der alene fokuserer på at sænke hastigheden i omstruktureringen af indsatsen overfor de svageste målgrupper, vil i praksis virke diskriminerende, da der vil være en tendens til mindre aktivitet i de sager, der bliver placeret i en venteposition.

Endeligt skal Københavns Kommune gøre opmærksom på, at det både ressource- og indsatsmæssigt vil være forbundet med betydelige problemer, hvis nye kontanthjælpsmodtagere med problemer ud over ledighed knyttes til jobcenteret i et hastigere tempo end for den resterende del af målgruppen.

Etablering af pilotjobcentre (C-centre)

Beskæftigelsesministeren bemyndiges til at delegere statens myndighedsansvar i forhold til beskæftigelsesindsatsen til kommunalbestyrelsen i nogle enkelte kommuner. Der kan ifølge lovforslaget etableres op til 10 pilotforsøg, C-centre, i udvalgte kommuner, hvor kommunen har hele ansvaret for beskæftigelsesindsatsen for alle målgrupper. Med tilsyneladende flere store kommuner bør det overvejes om der skal være mere end 10 C-centre.

Københavns Kommune skal allerede nu tilkendegive, at kommunen principielt er interesseret i at indgå som pilotforsøg. Dog under hensyntagen til, at vilkårene for etablering og drift af pilotcentrene er rimelige.

Her tænkes bl.a. på tilvejebringelse af de nødvendige ressourcer til etablering og drift af de nye jobcentre, overdragelse af personale, lokalt råderum for tilrettelæggelse af indsatsen samt styringsvilkårene generelt, herunder af parternes indflydelse

For at kommunerne kan træffe beslutning og tilkendegive interesse for at indgå i pilotforsøg, bør kriterierne for deltagelsen i pilotforsøget, samt tidsplanen udmeldes hurtigst muligt.

Ressourcer i regionerne og jobcentret

AF's ressourcer vil fremover skulle deles mellem de lokale jobcentre og de regionale beskæftigelsesregioner. AF-regioner anvender i dag betragtelige ressourcer på opfølgning og måling i et meget detailorienteret styrings- og ledelsessystem. I det fremtidige system ser disse kontrolfunktioner ud til at blive udvidet yderligere, idet de 4 nye regioner skal overvåge og kontrollere alle nye lokale jobcentre i regionen.

Jo flere ressourcer, der flyttes med ud i de nye regioner, jo færre ressourcer vil der tilsvarende blive til den lokale borgerservice. Københavns Kommune mener derfor, at det skal tilstræbes, at

- regionskontorerne bliver så små som muligt mhp. at kanalisere flest mulige ressourcer ud i den lokale borgerbetjening.
- regionerne i langt højere grad skal centrere deres aktiviteter omkring handlingsrettede analyser af det regionale arbejdsmarked, frem for kontrol.
- nedbringe bureaukratiet omkring beskæftigelsesindsatsen, så regionerne ikke kommer ind som et nyt administrativt led i forhold til kommunerne, der stiller krav om nye selvstændige leverancer og dokumentation, der ligger udover, hvad der udarbejdes til kommunalbestyrelsen.
- undgå en øget bureaukratisering af den kommunale beskæftigelsesindsats ved indførsel af nye detailorienterede mål, som man kender det fra AF-systemet i dag, hvor man i vid ustrækning benytter sig af pindetælleri ift. en lang række af de løbende driftsopgaver.

Det skal tilsikres, at de statslige ressourcer, der overføres til jobcentrene, som minimum modsvarer de ressourcer der i dag anvendes til administration og frontbetjening i den borger- og virksomhedsrettede indsats.

Repræsentation i Beskæftigelsesrådet

Med forslaget udgår Københavns Kommunes repræsentant af Beskæftigelsesrådet.

Københavns Kommune skal henstille til, at København fortsat er repræsenteret i Beskæftigelsesrådet.

Styring af jobcentrene

Københavns Kommune vurderer ikke, at den nye struktur i sin nuværende form i praksis kan blive enstrengt og sikre ensartet service overfor borgeren uanset forsørgelse.

I aftalen om strukturreformen bevares delt ledelse mellem staten og kommunen (med undtagelse af pilotcentrene), samt fastlåste/taxameterstyrede budgetter for de forsikrede. Denne konstruktion betyder, at der lokalt ikke er incitamenter til at sikre en effektiv indsats for de forsikrede ledige. Københavns Kommune vil derfor opfordre til, at den lokale beskæftigelsesindsats som helhed i langt højere grad bliver ramme- og resultatstyret, frem for styring via metode og redskaber, som en taxametermodel uvægerligt vil medføre.

København mener, at den nye struktur i langt højere grad skal sikre hensynet til borgeren gennem:

- En entydig lokal placering af ansvaret for budget- og målfastsættelse, der sikrer en borgerindsats der tilgodeser de lokale behov
- Kommunal indflydelse og ansvar for det samlede serviceniveau på social- og beskæftigelsesområdet for kommunens borgere
- Et ensartet serviceniveau for alle uanset forsørgelse, som sikrer en ligeværdig behandling af alle borgere
- Mulighed for et stærkt lokalt samarbejde med arbejdsmarkedets parter om indsatsen overfor alle ledige.

Fælles IT i jobcentrene

Københavns Kommune er enig i, at det er helt nødvendigt, at der tilvejebringes fælles IT løsninger i jobcentrene på tværs af staten og kommunen, der kan understøtte den samtænkte indsats.

Et fælles IT system skal imidlertid også indtænke den kommunale ydelsesdel. Med den foreslåede opdeling af ydelser og indsats, bliver dette behov yderligere aktualiseret, da det er nødvendigt med teknisk understøttelse af kommunikationen og dataudvekslingen mellem de forskellige kommunale myndigheder.

Borgeren bør kun afgive oplysninger én gang ét sted. Det fælles IT-system bør tage udgangspunkt i dette mål, således at IT-systemet understøtter en helhedsorienteret borgerservice, gerne med indbygget selvbetjeningsmuligheder for borgeren integreret med forvaltningens administrative systemer.

Nyt ankesystem

Københavns Kommune kan tilslutte sig, at der oprettes nye beskæftigelsesankenævn, der kan skærpe det beskæftigelsesrettede sigte i ankesystemet.

Integrationsindsatsen

Københavns Kommune kan tilslutte sig, at de beskæftigelsesrettede opgaver i integrationsindsatsen bliver placeret i jobcentrene. Det forudsættes i den sammenhæng, at integrationsministerens nærmere fastlæggelse af, hvilke

opgaver, der skal henregnes til den kommunale beskæftigelsesindsats, jf. lovforslagets § 15, stk. 3 ikke skaber uheldige opdelinger af den borgerrettede service på grund af den omtalte opdeling mellem indsats og ydelser.

Udbud og andre aktører

Københavns Kommune har allerede sendt en betydelig del af beskæftigelsesindsatsen i udbud. Det forudsættes derfor, at der ved lovens bemyndigelsesbestemmelser ikke ændres ved de rammer for samarbejde med andre aktører, der fremgår af den eksisterende lovgivning.

Københavns Kommune skal yderligere tage forbehold for, at kommunerne kan tvinges ind i udbud og rammer, som ikke passer til de opgaver der skal løses.

Der bør i loven være en eksplicit fritagelsesbestemmelse, der fritager kommuner, der har sendt hele eller dele af indsatsen i udbud, for at skulle benytte de obligatoriske statslige og regionale udbud. Fritagelsesbestemmelsen bør som minimum omfatte områder, hvor det statslige udbud overlapper eksisterende kommunale udbud.

Ændring af forskellige love på beskæftigelsesområdet m.v.

Københavns Kommune har ingen bemærkninger til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love, da det er en lov, der kun indeholder "konsekvensrettelser" m.v. i anden lovgivning i forhold til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats.

Arbejdsmarkedsstyrelsen

aj@ams.dk

kbp@ams.dk

07-01-2005

J.nr. 510-470244

Sagsbehandler

Annelise Korreborg

Tel. 3529 8166

Internet: ak@arf.dk

Høring - Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

Beskæftigelsesministeriet har den 01-12-2004 fremsendt ovennævnte lovforslag til høring i Amtsrådsforeningen.

Strukturaftalen slår fast, at fem nye regioner skal være dynamoer for den regionale udvikling. Et led heri er at udarbejde udviklingsplaner, der skal indeholde en overordnet samlet vision for regionens udvikling på sektor-områderne natur og miljø, erhverv inkl. turisme, beskæftigelse, uddannelse og kultur samt udviklingen i regionens udkantsområder og landdistrikter.

Regionernes rolle som udviklingsdynamoer vil blive reguleret af mere end 20 love. Forslaget til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats samt forslag til Lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love skal derfor ses i sammenhæng med lovforslag fra nedenstående ministerier:

- Finansministeriet
- Indenrigs- og Sundhedsministeriet
- Kulturministeriet
- Miljøministeriet
- Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
- Trafikministeriet
- Undervisningsministeriet og
- Økonomi- & Erhvervsministeriet

Dampfærgevej 22
Postboks 2593
2160 København Ø

E-post: arf@arf.dk
Tlf. 3529 8100
Fax 3529 8300

Lovforslagene fortolker og konkretiserer strukturaftalens ordlyd forskelligt. Dermed gives der ikke et entydigt, sammenhængende grundlag for regionernes rolle som udviklingsdynamoer for den regionale udvikling.

Indledningsvist skal Amtsrådsforeningen bemærke, at den regionale udviklingsplan vil udtrykke regionsrådets vision for den samlede fremtidige udvikling af regionen på tværs af sektorområder og samtidig give et samlet fremtidsbillede af regionen og dens territoriale struktur, jf. Forslag til lov om ændring af lov om planlægning (Udmøntning af kommunalreformen).

Sektorområdernes planer (fx vækstforas erhvervsudviklingsplaner og beskæftigelsesrådenes planer) skal indgå i udviklingsplanens samlede billede af regionens udvikling. Da der ikke udarbejdes særskilt lov for regional udvikling, er det nødvendigt at løsning af regionernes koordinerings- og planlægningsopgaver beskrives inden for den enkelte sektorlovgivning.

Det er derfor Amtsrådsforeningens klare opfattelse, at regionernes fremtidige rolle som arbejdsmarkedspolitisk aktør skal fremgå af lovgivningen på Beskæftigelsesministeriets område. Det er samtidig afgørende, at regionerne sikres en passende repræsentation på såvel det centrale niveau i Beskæftigelsesrådet (BER) som på det regionale niveau i de Regionale beskæftigelsesråd (RBR). Endelig er det afgørende, at regionerne sikres indflydelse på, adgang til samt mulighed for at tilvejebringe relevante data vedrørende beskæftigelsesområdet.

Herudover har Amtsrådsforeningen nedenstående bemærkninger til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats:

- § 7, stk. 1: Beskæftigelsesministeren opretter 4 statslige beskæftigelsesregioner, som omfatter
 - 1) Region Nordjylland
 - 2) Region Midtjylland
 - 3) Region Syddanmark og
 - 4) Region Hovedstaden og Region Sjælland.

Der bør oprettes 5 statslige regionale beskæftigelsesregioner med en geografisk udstrækning svarende til de nye regioner. Amtsrådsforeningen savner begrundelse for den foreslåede struktur med en fælles beskæftigelsesregion for Region Sjælland og Region Hovedstaden.

Særligt henset til den rolle, som de regionale beskæftigelsesråd, jf. Kapitel 6, tillægges i forhold til bl.a. løsning af flaskehalsproblemer og tiltag i forbindelse med større virksomhedslukninger og større afskedigelser, er det afgørende, at der er tæt koordination til de nye regioner og regionernes erhvervspolitik og arbejde med regional udvikling. Denne tætte koordination vil være uhyre vanskelig i en beskæftigelsesregion, der dækker hele Sjælland. Først og fremmest fordi de 2 sjællandske regioner såvel geografisk som erhvervsmæssigt vil have meget forskellige behov og vilkår i forbindelse med den regionale udviklingsplan. Dernæst på grund af det Regionale beskæftigelsesråds størrelse – 1 formand og 42 medlemmer – i forhold til de øvrige regionale beskæftigelsesråd, der sammensættes med 1 formand og 21 medlemmer. Et beskæftigelsesråd af den størrelse er uhensigtsmæssig og vil gøre muligheden for indflydelse til en illusion.

- § 9, stk. 1: Beskæftigelsesregionen overvåger og analyserer udviklingen på det regionale arbejdsmarked og stiller denne viden til rådighed for de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen og andre relevante aktører på arbejdsmarkedet.

Efter Amtsrådsforeningens opfattelse er regionerne relevante arbejdsmarkedspolitiske aktører på det regionale arbejdsmarked – både som store arbejds-givere og i relation til de regionale udviklingsplaner.

Da vilkårene for regionernes arbejde med regional udvikling skal søges i flere love under flere ministerier, finder Amtsrådsforeningen det afgørende, at det i loven konkretiseres, at regionerne er relevante arbejdsmarkedspolitiske aktører i beskæftigelsesindsatsen.

- § 10: Regionsdirektøren gennemfører efter inddragelse af det regionale beskæftigelsesråd og med beskæftigelsesministerens godkendelse statslige rammeudbud for beskæftigelsesindsatsen over for målgrupper, som har særlige problemer i forhold til arbejdsmarkedet, og som er spredt på tværs af jobcentre og kræver en specialiseret indsats.

Regionerne kan efter Amtsrådsforeningens opfattelse på lige fod med andre afgive bud på opgaver, der skal løses af "Andre aktører", jf. i øvrigt § 35.

- § 39: Regionerne udpeger ikke repræsentant til BER.

Det fremgår af lovforslaget, at arbejdsmarkedets parter er repræsenteret såvel på det centrale som det regionale og lokale niveau. Men regionerne er efter forslaget ikke repræsenteret. Amtsrådsforeningen udpeger i dag 1 repræsentant til BER. Amtsrådsforeningen savner begrundelse for denne ændring i sammensætningen af BER, ikke mindst set i lyset af, at DA fortsat kan udpege 8 repræsentanter og SALA 1 repræsentant, mens regionernes forening, som også efter reformen vil være en stor arbejdsgiverorganisation ikke kan udpege medlemmer. Regionerne forventes efter kommunalreformen at beskæftige ca. 112.000 ansatte. Når hertil kommer de ændrede funktioner for BER, som er af væsentlig betydning for regionernes arbejde med beskæftigelse som led i regional udvikling, kunne der i stedet argumenteres for udvidelse af repræsentationen. Amtsrådsforeningen finder det således afgørende, at regionernes forening også fremover kan udpege mindst 1 repræsentant til BER.

- § 43: Regionerne får 1 plads i de Regionale beskæftigelsesråd (RBR).

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, s. 35, at det regionale beskæftigelsesråd skal sikre, at standardiseret viden om arbejdsmarkedet gøres tilgængelig og anvendelig for myndighederne i de lokale jobcentre, andre aktører, A-kasser mv., således at overvågnings- og analysearbejdet understøtter den beskæftigelsesrettede indsats blandt alle relevante aktører i regionen. Det er meget uklart, om regionerne er medtænkt her, hvilket er afgørende i forhold til regionernes arbejde med de regionale udviklingsplaner.

Regionerne er relevante aktører. Det er derfor efter Amtsrådsforeningens opfattelse afgørende for erhvervspolitikken og for den regionale udvikling, at regionen deltager i arbejdet med og får indflydelse på disse initiativer.

Der mangler kobling til regionerne i Oversigt over det regionale beskæftigelsesråds opgaver s. 37 – 38. Flere af opgaverne er afgørende for regionerne, fx. afhjælpning af flaskehalse. Regionerne skal direkte nævnes her.

Amterne har i dag 3 repræsentanter i RAR. Regionerne vil fremover dække et geografisk både større og mere heterogent område. Rådet skal bl.a. iværksætte undersøgelser af beskæftigelsespolitiske problemstillinger, jf. § 44, som er afgørende for regionerne i arbejdet

med den regionale udviklingsplan. Det samme gør sig gældende for så vidt angår opgaven med at iværksætte initiativer, der skal forebygge og afhjælpe mangel på arbejdskraft, jf. § 47, og initiativer til at sikre en hurtig og aktiv indsats i forbindelse med større virksomhedslukninger, jf. § 48.

Det er afgørende for erhvervspolitikken og for den regionale udvikling i regionen at få indflydelse på disse initiativer. Da løsningen af disse opgaver samt de udarbejdede analyser mv. bl.a. skal danne basis for den regionale udviklingsplan, er det afgørende, at regionerne mindst kan udpege 3 repræsentanter – svarende til amternes nuværende repræsentation i RAR.

- § 62: Inden for eget forvaltningsområde eller i anden offentlig eller offentligt støttet institution har kommunerne, regionerne og staten pligt til at fremskaffe en given kvote for ansættelse med løntilskud efter kapitel 12 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats til ledige dagpengemodtagere. Kvoten fastsættes én gang årligt af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra BER.

BER skal indstille til ministeren om fastsættelse af en kvote, som regionerne er forpligtede til at udfylde. Det er ved fastsættelse af en sådan kvote afgørende, at der tages hensyn til den regionale udviklingsplan. På trods heraf er regionerne som de eneste af de forpligtede (kommunerne, regionerne, staten) ikke repræsenteret i BER. Det er efter Amtsrådsforeningens opfattelse, jf. ovenfor, nødvendigt, at regionerne, som skal udfylde kvoten, er repræsenteret på lige fod med den øvrige arbejdsgiverside i rådet.

- § 63: Offentlige arbejdsgivere skal indlægge alle ledige stillinger i Jobnet.

Dette er en ny opgave, som senest er drøftet mellem Amtsrådsforeningen og Finansministeriet i forbindelse med økonomiforhandlingerne for 2005. Amtsrådsforeningen har afvist denne pligt, da udgifterne i forbindelse hermed ikke ses at stå mål med resultatet. Det er fortsat foreningens holdning.

Amterne har i dag velfungerende jobportaler, der specifikt er målrettet de enkelte faggrupper – særligt på sundhedsområdet, hvorfor der ikke ses at være et særligt behov her.

- § 64: Beskæftigelsesministeren etablerer et fælles IT-baseret datagrundlag og et landsdækkende IT-system, Jobindsats.dk, jf. § 65. Ministeren etablerer og driver et landsdækkende selvbetjeningssystem, Jobnet, som en fælles indgang til selvbetjeningsydelser for borgere og virksomheder, jf. § 66, og kan oprette og drive andre IT-systemer, herunder fælles IT-systemer til behandling af oplysninger om personer og virksomheder vedrørende beskæftigelsesindsatsen.

Det fremgår bl.a. af § 57 a, stk. 2, i Forslag til Lov om ændring af lov om planlægning (Udmøntning af kommunalreformen), at efter anmodning fra regionsråd skal myndigheder samt koncessionerede og tilsvarende virksomheder give de oplysninger, der er nødvendige for den regionale udviklingsplan.

I beskrivelsen af Landsdækkende målesystem (Jobindsats.dk), s. 41 - 42, skal det præciseres, at regionerne er en relevant interessent, der skal involveres og have adgang til relevant datagrundlag. Det fremgår af bemærkningerne, s. 43, at den fælles IT-strategi vil blive baseret på de principper for en effektiv offentlig IT-understøtning, som staten og kommunerne har udarbejdet som led i det fælles initiativ, Digital Forvaltning, der er forankret i Finansministeriet og Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling.

Det er afgørende, at der koordineres med regionerne, da en del af datagrundlaget vil være nødvendigt for regionernes arbejde med beskæftigelsen i relation til regional udvikling. Regionerne bør også sikres indflydelse på indhold, således at der ikke laves dobbeltarbejde.

- § 69: Der kan udveksles relevante oplysninger mellem bl.a. myndigheder og andre aktører, der medvirker i forvaltningen af arbejdsmarkedsrettede ordninger.

Det er Amtsrådsforeningens opfattelse, at regionerne som arbejdsmarkedspolitisk part og myndighed er omfattet af denne bestemmelse. Det skal derfor fremgå, at der kan udveksles relevante oplysninger også med regionerne, jf. bem. til § 64.

- § 78: Ministeren kan fra 01-07-2005 til 01-01-2007 fravige reglerne om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats med

senere ændringer og overlade ansvaret for ledelse, organisering og drift af arbejdsformidlingen på regionalt plan til Arbejdsmarkedsstyrelsen.

Side 7

Det betyder, at amterne allerede med virkning fra 01-07-2005 kan frtages den indflydelse, de i dag har i RAR. Amtsrådsforeningen forudsætter, at de nye regioner gives en passende repræsentation i RBR, jf. bemærkninger til § 43.

- § 85: De amtskommunale revalideringstilbud i lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats overtages den 01-01-2007 af kommunalbestyrelsen i den kommune, de er beliggende i.

Af hensyn til såvel de enkelte borgere som til gennemførelsen af de beskæftigelsespolitiske målsætninger, er det afgørende at sikre, at der også efter den 01-01-2007 findes, og fortsat udvikles, de nødvendige specialiserede revalideringstilbud og den hertil knyttede rådgivning.

Amtsrådsforeningen skal understrege, at det er en forudsætning for at fastholde og udvikle specialiserede kvalitetsydelser på revalideringsområdet, at regionerne får en forsynings- og udviklingspligt i relation til de mest specialiserede revalideringstilbud. Disse ydelser er tæt knyttet til de områder, der videreføres i regionerne i sundheds-, og social- og uddannelsessektorerne. For en nærmere beskrivelse af de amtskommunale revalideringstilbud vedlægges notat af november 2004 om revalidering og strukturreformen.

Amtsrådsforeningen har nedenstående bemærkning til lov om ændring af lov en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love:

- § 9: Lov nr. 422 af 10-06-2003 om arbejdsskadesikring med senere ændringer, nr. 3. "§ 45, stk. 1, nr. 4 og § 61, stk. 3, nr. 4: Amtsrådsforeningen i Danmark ændres til regionerne."

Ændringen skal efter Amtsrådsforeningens opfattelse være:

"§ 45, stk. 1, nr. 4 og § 61, stk. 3, nr. 4: Amtsrådsforeningen i Danmark ændres til regionernes forening".

Dette svarer til, at det hidtil har været Amtsrådsforeningen (ikke amterne), der har udpeget repræsentant til Ankenævnet hhv. bestyrelsen.

for Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring, ligesom det hidtil og fortsat er KL og ikke kommunerne, der udpeger repræsentation til Ankenævnet og den nævnte bestyrelse.

Side 8

Med venlig hilsen

Kristian Ebbensgaard

Inge Hyldebrandt

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
1060 København K

Att.: Anne Marie Jensen

København den 7. jan. 2005

Vedr. Høring af lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Hermed fremsender Rådet for Frivilligt Socialt Arbejde sit høringssvar vedrørende ovenstående udkast til ny lovgivning på beskæftigelsesministeriets område i forbindelse med kommunalreformen.

Rådet har følgende bemærkninger vedrørende Beskæftigelsesrådet:

§39 stk. 2: Sammensætning

Rådet vil gerne opfordre til at beskæftigelsesministeren genovervejer sammensætningen af det nye Beskæftigelsesråd. Rådet mener, at det vil være væsentlig for fremtidige beskæftigelsesinitiativer, at den viden og de erfaringer som flere frivillige organisationer ligger inde med, i forhold til at få socialt udsatte mennesker (her tænkes også på indvandre) tilbage på arbejdsmarkedet, bliver tænkt med som en vigtig partner i Beskæftigelsesrådet.

§40 : Opgaver

Beskæftigelsesrådet skal medvirke i styringen af beskæftigelsesindsatsen herunder blandt andet afgive forslag til forsøgsaktiviteter, projekter og udviklingsprogrammer.

En del frivillige sociale organisationer, det gælder bl.a. KFUMs Sociale Arbejde, etniske foreninger m.fl. er i tæt kontakt med mennesker som gennem mange år har haft svært ved at komme tilbage/ind på arbejdsmarkedet. Flere frivillige sociale organisationer har gennem de senere år iværksat nye initiativer for at støtte disse menneskers muligheder for at komme ind på arbejdsmarkedet/vende tilbage til arbejdsmarkedet og modtaget offentlig støtte hertil. Rådet anmoder derfor om at det offentlige, det private og de frivillige sociale organisationer bringes sammen i det nye Beskæftigelsesråd, idet det vil styrke rådgivningen, erfaringsudvekslingen og innovationskraften i forhold til en aktiv beskæftigelsesindsats, der sætter borgeren i centrum.

Med venlig hilsen

Terkel Andersen
formand

Post & Journal Borgmesterens Forvaltning	
Modt.: 10 JAN. 2005	
Skannet ☐	Sagsbeh. <i>dy</i>
Dok. id	Sagsid. 60630
Journalnr. 00.01.00A23	

Ny Esbjerg
Kommune

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K
Att.: Claus Hjørt Frederiksen

Esbjerg Rådhus
Torvegade 74
6700 Esbjerg

Tlf. 7616 1616
Email: kontakt @NyEsbjergKommune.dk

Dato: 5. januar 2005

Bemærkning til udkast til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats.

Esbjerg, Ribe og Bramming Kommuner ønsker med dette henvendelse at komme med en yderligere bemærkning til Arbejdsmarkedsstyrelsens udkast til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats j.nr. 04-201-52.

De 3 kommuner har tilkendegivet ønske om at der i Ny Esbjerg Kommune placeres et jobcenter C.

KL har i sit høringssvar nævnt, at opdelingen i A- og B-jobcentre bør opgives. Dette ændringsforslag finder vi er helt optimalt og sikre dermed hovedformålene med reformen på det arbejdsmarkedspolitiske område.

Skulle dette ændringsforslag fra KL mod forventning ikke blive gennemført, foreslås at der for et jobcenter C skabes hjemmel til, at der kan indgås et forpligtende samarbejde med en eller flere af de omkringliggende kommuner, der har jobcentre A eller B.

Dette ønske skal ses i sammenhæng med sikringen af den faglige bæredygtighed for opgavevaretagelsen på beskæftigelsesområdet. Det foreslås derfor, at der skabes mulighed for samarbejde/overtagelse af opgaver ikke kun mellem jobcentre A og B, men mellem alle 3 typer jobcentre, således at jobcenter C kan overtage opgave fra jobcenter A på linie med jobcenter B.

Når Ny Esbjerg Kommune ønsker denne konstruktion skyldes det, at kommunen forventes at blive den 5. største kommune i landet, og dermed få et stort befolkningsgrundlag at arbejde ud fra.

Desuden afgiver området, som følge af reformen, Det Regionale Arbejdsformidlingskontor i Ribe Amt. Ny Esbjerg Kommune ser derfor en force i at kunne sammensmelte den allerede eksisterende faglige kompetence fra henholdsvis det statslige regionskontor og den kommunale del i et C jobcenter og arbejde videre med de erfaringer det igangværende forsøg har givet.

Det må bemærkes at der bygningsmæssigt nemt vil kunne findes en løsning for placeringen af et jobcenter C.

Ny Esbjerg Kommune har ambitioner om at blive et kraftcenter på det beskæftigelsesmæssige område og medvirke til nytænkning og øget fokus på området.

Venlig hilsen

Johnny Søtrup
borgmester
Esbjerg

Preben Rudiengaard
borgmester
Ribe

Karl Kristian Knudtzen
borgmester
Bramming

Indenrigs- og Sundhedsminister
Lars Løkke Rasmussen
Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Dato: 6. januar 2005
J.nr.: 00.01.A01-01/05
Brev nr.: 3667
I:R/Lovforslag struktur.doc

Lovforslag til udmøntning af opgave- og strukturreformen.

Foreningen af Kommuner i Københavns Amt (FKKA) kan tilslutte sig den overordnede linie i lovforslagene til udmøntning af Regeringen og Dansk Folkepartis aftale om en kommunalreform, der er udsendt i høring den 1. december 2004.

FKKA kommunerne er enige i princippet om, at borgeren skal sættes i centrum og at borgerens hovedindgang til det offentlige skal være gennem kommunen.

FKKA må imidlertid konstatere, at dette overordnede princip generelt ikke har kunnet bryde de enkelte ministeriers sektortænkning. Ikke alle lovforslag i lovpakken lægger med tilstrækkelig klarhed op til en sammenhængende indsats. Her tænkes bl.a. på strukturreformens opgavefordeling på beskæftigelses-, familie-, social-, undervisnings- og skatteområdet. Det er ønskeligt at det fremtidige regelsæt, dvs. lovgivningen, udformes således, at statens organer indbyrdes kan medvirke til en sammenhængende administration og borgervenlig betjening i samspil med kommunerne.

FKKA kan generelt tilslutte sig de bemærkninger KL har fremsat til de enkelte ressortministeriers lovforslag i udtalelser dateret 22. december 2004. FKKA kommunerne har dog, ikke mindst på baggrund af de særlige forhold i Hovedstadsregionen, særlige bemærkninger til nedennævnte love/områder:

Beskæftigelsesområdet

Det er et stort skridt i den rigtige retning, at sætte borgeren i centrum frem for etablerede systemer, ved at der tages initiativ til etablering fælles jobcentre i kommunerne, som skal forestå indsatsen overfor såvel forsikrede som ikke forsikrede ledige. Især hilses det velkomment, at der åbnes mulighed for at etablere særlige C-jobcentre, hvor staten udøver sit myndighedsansvar for de forsikrede ledige gennem kommunalbestyrelsen, dvs. et enstrengt system.

En væsentlig mangel ved lovforslaget er imidlertid den uklare ledelses- og ansvarsplacering. Efter FKKA's opfattelse bør alle medarbejdere uanset ansættelsesforhold referere til den kommunale ledelse af jobcentret. Delt ledelse og instruktionsbeføjelse vil i mange tilfælde udgøre en barriere og vil for borgeren sløre billedet af hvem der er ansvarlig myndighed.

Det skal derfor anbefales, at der i FKKA området med et meget sammenhængende arbejdsmarked på tværs af kommune- og regionsgrænser etableres flere C-jobcentre som vil kunne vise forskelligheden i værdien af jobcentrenes organisering. FKKA forudsætter, at jobcentrene vil kunne drives i fællesskab af flere kommuner.

Erhvervsfremmelovent

Det er positivt, at erhvervsservice opgaven forankres entydigt hos kommunerne, og at det fortsat er frivilligt for kommunerne at udøve erhvervsudviklingsaktiviteter og erhvervsservice. Det forudsættes at de nuværende statslige og regionalt anvendte midler fremover tilføres kommunerne.

Det er ligeledes fornuftigt, at lovforslaget gennem etableringen af vækstfora lægger op til en organisering af erhvervsfremmeindsatsen, der vil styrke samarbejdet mellem de offentlige myndigheder og det private erhvervsliv. Imidlertid kan det, når disse vækstfora skal udarbejde en erhvervsudviklingsstrategi baseret på det aktuelle områdes lokale vækstvilkår specielt i Hovedstadsregionen blive problematiske. Det vil i Hovedstadsregionen blive vanskeligt at opnå en optimal geografisk opdeling, som både kan varetage tværregionale opgaver i form af et sammenhængende Sjællands arbejdsmarked og samtidig løse de forskellige lokale vækstvilkår og udfordringer. Loven er samtidig udformet således at den ikke fremmer samarbejde mellem flere kommuner om opgaveløsningen.

Diversiteten i erhvervsudviklingen i Hovedstadsregionen kunne forslås løst gennem etablering af et overordnet vækstforum for regionen i tæt samarbejde med et vækstforum for region Sjælland. Samtidig skulle der kunne åbnes mulighed for at der under det overordnede vækstforum kan etableres lokale vækstfora, som dækker et særligt udviklingsbehov og bygger på en allerede eksisterende indsats omkring erhvervsfremme. Der kan her i Hovedstadsregionen peges på eksisterende samarbejder som Vestegnens erhvervsknudepunkt og Erhvervssamarbejdet i Frederikssundfingeringen.

Det sociale område

Det hilses velkomment, at kommunerne overtager myndigheds- og finansieringsansvaret på hele det sociale område, herunder overtager driften af de nuværende amtskommunale botilbud til børn og unge med sociale og adfærdsmæssige problemer. Placeringen af opgaven så tæt på borgeren som muligt minimerer risikoen for gråzoner og kassetænkning, og giver de bedste muligheder for at finde en god løsning til den enkelte borgers behov.

Derfor er det vigtigt, at regionernes driftsforpligtelser i forhold til specialinstitutioner for børn og unge begrænses mest muligt. Specielt i FKKA området har kommunerne store og gode erfaringer med drift af specialinstitutioner, ligesom kommunerne har gode erfaringer med mellemkommunalt samarbejde på området.

FKKA skal derfor opfordre til, at disse erfaringer indgår i vurderingen af hvilke konkrete amtslige institutioner, der skal videreføres i kommunalt regi. På samme måde anbefaler FKKA, at de medarbejdere i amtet, der i dag beskæftiger sig med rådgivning i børnesager placeres i kommunerne, hvor der er opbygget ekspertise og faglige miljøer, og hvor de pågældende medarbejders faglige viden og kompetence vil komme til mere direkte nytte i børnesagerne end ved eventuel placering / videreførelse i en selvstændig rådgivningsenhed.

Der er således allerede i dag ikke stor kvalitativ forskel eller forskel i sværhedsgraden på de sager, der "sendes" til Amtet og de sager, der løses lokalt.

Specialundervisningsområdet

FKKA er tilfredse med, at kommunerne nu får ansvaret for al undervisning efter folkeskoleloven. En entydig ansvarsfordeling fjerner den hidtidige risiko for dobbeltvisitation, dobbeltadministration og kassetænkning. Det vil derfor være ønskeligt, at det endelige lovforslag præciserer, at kommunernes myndighedsansvar for specialundervisningen også gælder de børn, der går i regionale tilbud, herunder specialpædagogisk bistand til småbørn.

Lovforslaget lægger op til at forbedre mulighederne for at skabe undervisnings- og andre tilbud i nærmiljøet samt at skabe sammenhæng til det sociale område. Især på børne- og ungeområdet er det vigtigt, at der i praksis er nær sammenhæng mellem specialundervisningsområdet og det sociale område. Dette gælder både for børn og unge med sociale og adfærdsmæssige problemer og børn og unge med fysiske/psykiske handicap.

I den forbindelse skal FKKA ikke undlade at gøre opmærksom på, at der ikke er konsistens i valget af de mest specialiserede lands- eller landsdelsdækkende undervisningstilbud som regionerne efter lovforslaget fortsat skal drive. I FKKA området er Geelsgaardskolen med landsdækkende undervisningstilbud for børn og unge med multiple funktionsnedsættelser nævnt i lovforslaget. FKKA skal her ikke undlade at pege på, at Kirkebækskolen, der godt nok er etableret efter særforborgens udlægning, og derfor måske ikke er ministeriet bekendt, giver det samme undervisningstilbud.

Planloven

FKKA kan overordnet hilse lovforslaget velkomment, herunder at der indføres et særligt afsnit om planlægningen i Hovedstadsområdet, der også efter gennemførelsen af kommunalreformen vil bestå af mere end 30 kommuner med sammenhængende bolig-, erhvervs- og trafikstruktur. Imidlertid vil de foreslåede restriktive og detaljerede bestemmelser virke hæmmende for udviklingen af Hovedstadsområdet.

De 18 FKKA kommuner finder, at:

- Fingerbyen fortsat skal være grundlaget for byudviklingen i Hovedstadsområdet.
- Byudviklingen skal tilrettelægges således, at den ikke medfører stigninger i pendlingstrafikken.
- Hele "håndfladen" og de inderste dele af byfingrene er "stationsnære" og skal udnyttes optimalt og ældre erhvervsområder skal kunne revitaliseres.
- Kommunerne i de ydre dele af Fingerbyen og uden for Fingerbystrukturen må, hvis de ønsker del i byudviklingen acceptere en strammere regulering af det åbne land.
- De grønne kiler må forlænges/udvikles i takt med byudviklingen langs byfingrene.

FKKA er derfor enig i, at planlægningen i Hovedstadsområdet skal sikre, at hovedprincipperne i den overordnede fingerbystruktur videreføres, og at byudvikling og lokalisering af byfunktioner sker med hensyntagen til den kollektive trafik.

Dette bør imidlertid ikke sikres gennem de foreslåede detaljerede og statiske bestemmelser, hvor gældende regionplanretningslinier samt stationsnærhedsprincippet ophøjes til lov. Dette vil f. eks. betyde, at den nødvendige revitalisering af ældre erhvervsområder i FKKA kommunerne kan blive umulig at gennemføre. Der henvises bl.a. her til det af Miljøministeriet, HUR og de otte vestegnskommuner iværksatte fælles dialogprojekt – "Revitalisering af Vestegnen" – som netop arbejder med en modernisering af stationsnærhedsprincippet, udvikling af begrebet "kollektiv trafikbetjening" og muligheder for at revitalisere ældre erhvervsområder.

Planlægning bør være et dynamisk redskab til at håndtere aktuelle udfordringer, og FKKA kommunerne kan derfor ikke acceptere den foreslåede begrænsning af kommunernes planlægning i hovedstadsområdet.

FKKA vil i stedet foreslå, at Miljøministeren hvert 4. år i dialog med kommunerne udarbejder retningslinier for planlægningen i hovedstadsområdet. En sådan model vil sikre en demokratisk proces omkring rammerne for planlægningen i lighed med det øvrige land. Endvidere vil en sådan model sikre, at lokaliseringspolitikken løbende udvikles i dialog med kommunerne og at plansystemet også for Hovedstadsområdet bliver fleksibelt og dynamisk.

Vejloven

Efter FKKA's opfattelse er der ingen tvivl om at de væsentligste amtsveje i Hovedstadsområdet bør overgå til Staten og ikke til kommunerne.

Af lovforslagets bemærkninger (§ 6 – side 25) fremgår det, at de overordnede principper for ud-møntning af strukturreformaftalen, er:

- at de overordnede veje skal samles i staten og
- at fordelingen skal ske på grundlag en række specifikke kriterier og hensyn og på grundlag af objektive kriterier.

Det bærende princip er, at alle lokalt orienterede amtsveje, herunder veje med lokalpræg, dvs. lav trafik og mange vejadgange skal overgå til kommunerne. Derimod skal de amtsveje, der indgår i en struktur der skal sikre et sammenhængende overordnet vejnet mellem de større byer, transport-knudepunkter og internationale trafikforbindelser overgå til staten. Det vil for alle parter være uacceptabelt hvis f.eks. kommunerne langs Frederikssundsvej eller langs Roskildevej tillader sig at lade lyssignalerne korrespondere svarende til den enkelte kommunes lokale behov, frem for at lade behovet for afvikling af den regionale trafik styre.

Det fremgår imidlertid af bilag 1 til forslaget til ændring af vejloven mv., at alle veje i Københavns Amt skal overgå til kommunerne. Dette må derfor være i direkte i strid med strukturreformaftalens intentioner og principper og betragtes som meget problematisk.

Dette underbygges af Trafikministeriets Trafik- og Miljøplan for Hovedstadsområdet, hvoraf det fremgår, at selvom man styrker den kollektive trafik, vil der ske en klar vækst i biltrafikken og at denne vækst især vil påvirke motorvejsnettet i hovedstadsområdet.

Det er erkendt at motorvejsnettet i Københavnsområdet langt fra kan sikre en forsvarlig trafikafvikling. Sammenholdes det med et markant samfundstab som følge af tidstabet bør og skal der sikres en forbedring af trafikafviklingen i Hovedstadsområdet og her indgår helt naturligt de overordnede amtsveje. Flere af disse veje har også betydelig vægt i relation til industri- og erhvervscentre og dermed Hovedstadsområdets konkurrenceevne.

Det er konstateret og erkendt, at der i dag er trængselsproblemer på stort set alle veje i Københavns Amt. Trængslen medfører et tidstab, som udgør et økonomisk tab for samfundet som helhed og dette tab er skønsmæssigt beregnet til en størrelsesorden, der gør det samfundsmæssigt velbegrunderet at tage initiativer til at begrænset tabet ved en forbedring af trafikafviklingen.

Staten skal varetage veje med betydelig vægt i relation til industri og erhvervscentres logistik- og distributionssystemer. Veje der trafikalt og funktionelt hænger sammen med det internationale

vejnet, set i lyset af stigende international samhandel og behovet for effektiv afvikling af transittrafikken.

Endelig skal det anføres, at det på landsplan generelt foreslåede fordelingstal af amternes vej-udgifter må betyde, at staten på trods af det i bilaget til lovforslaget anførte, må planlægge at overtage væsentlige amtsvejstrækninger i det nuværende Københavns Amt. Skulle dette ikke være tilfældet vil der være tale om en uacceptabel forfordeling til stor skade for FKKA kommunerne.

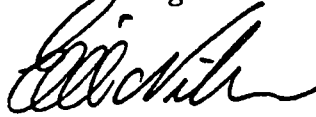
Økonomi generelt

Afslutningsvis skal FKKA udtale en generel bekymring for økonomien, ikke mindst på baggrund af erfaringerne fra det område af struktur- og opgavereformen der er længst fremme, nemlig skatte- og inddrivelsesopgaven.

FKKA lægger afgørende vægt på, at lovforslagene - som medfører, at der skal flyttes mange penge mellem stat, amt og kommune - og den dertil knyttede kompensation samlet set ikke fører til ændringer i den økonomiske balance mellem landsdelene, og at kompensationen er beregnet ud fra de faktiske omkostninger.

Det er vigtigt, at de økonomiske og personalemæssige konsekvenser på de enkelte områder er vel-dokumenterede og gennemanalyserede, og ikke løst funderet på elastiske antagelser om synergi- og stordriftsfordele. En ordentlig gennemførelse af opgave- og strukturreformen forudsætter derfor, at staten følger principperne i Det Udvidede Totalbalanceprincip (DUT), og således at det i sammenhæng med en kommende udlignings- og finansieringsreform økonomisk og ressourcemæssigt hænger sammen med den ændrede opgaveportefølje i den enkelte kommune.

Med venlig hilsen

Erik Nielsen

Erling Rørdam

cc. Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen
Finansminister Thor Pedersen
Miljøminister Connie Hedegaard
Skatteminister Kristian Jensen
Socialminister Eva Kjær Hansen
Trafikminister Flemming Hansen
Undervisningsminister Ulla Tørnæs
Økonomi- og Erhvervsminister Bendt Bendtsen
KL

MODT
REG:

070105

K

SAGB:

J: 04-201-52
KRY

INDGÅET

06 JAN. 2005

Journalen PS

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

VIBORG AMT

Skottenborg 26

Postboks 21, 8800 Viborg

Tlf. 8727 1700

Fax 8662 3933

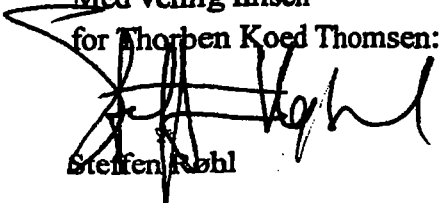
E-mail: viborgamt@vibamt.dk

www.viborgamt.dk

Det Sociale Brugerråds høringssvar til Beskæftigelsesministeriet

Brugerrådet i Viborg Amt tillader sig hermed at fremsende høringssvar på lovforslag bl. a. til beskæftigelsesområdet- specielt bemærkninger vedr. den kommende drift og ansvarsplaceringen af revalideringsinstitutionerne.

Med venlig hilsen
for Thorben Koed Thomsen:

Steffen Røhl

SOCIALFORVALTNINGEN

Budget og Plan

Kontaktperson:

Steffen Røhl

Direkte tlf. 8727 1615

Direkte fax 8662 3319

E-post: sbpsr@vibamt.dk

J-nr. 4-04-502-02

Viborg den 05-01-2005

LEDELSESSEKRETARIATET

SSAG NR.

101-0005
-7 JAN. 2005

BILAG

DOK. NR.

95

Det sociale Brugerråd i Viborg Amt.

Brugerrådets høringssvar
vedrørende strukturreformkompleksets sociale lovgivning
(som vedtaget på rådets møde den 3. januar 2005)

“Brugerrådet for Viborg Amt har siden Strukturreformkommissionen fremlagde sin betænkning med stor interesse fulgt processen henimod en ny kommunal struktur og opgavefordeling og -placering.

Brugerrådet tog bl. a. initiativ til en konference for folketings-, amts- og kommunalpolitikere i marts 2004, hvor de havde lejlighed til at drøfte med brugere, pårørende og fagfolk meninger om den igangværende reformproces, set fra en social synsvinkel. Da regeringens udspil blev kendt inviterede Brugerrådet landets øvrige brugerråd til en konference til diskussion af udspillet. Konferencen resulterede i breve til partiernes socialpolitiske ordførere og foretræde for kommunaludvalget i Folketinget.

Brugerrådet er overordnet meget betænkelig ved den snigende socialreform, som kommunalreformen er udtryk for.

Snigende, fordi der ikke har været mulighed for en åben debat om forskellige ideer til forbedring af det sociale system, og snigende, fordi der ikke forud for forslagernes udarbejdelse har været en åben analysefase med mulighed for, at de forskellige interessenter kunne fremlægge deres synspunkter og dermed påvirke dagsordenen.

Reformen er i udtalt grad et produkt af en bestemt politisk ideologi og tager ikke meget hensyn til hvordan det sociale system hidtil har fungeret og til, hvor brugerne og deres pårørende mener, det sociale system måske kan forbedres.

Det er Brugerrådets opfattelse, at det sociale system hidtil- og efter indkøringen af grundtaksten- har fungeret tilfredstillende. Og at der i Viborg Amt udføres et godt arbejde på de sociale institutioner til stor gavn for vores pårørende og til stor glæde for os. Vi kommer i den forbindelse til at tænke på den gode regel om “never change a winning team”.

Mængden af ændringer i Lov om social service og i Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område samt på beskæftigelsesområdet er meget omfattende.

Nedenfor følger Brugerrådets kommentarer til hvad Brugerrådet finder er de alvorligste forringelser/risiko for forringelser indeholdt i lovforslagene.

Meget mere kunne skrives, men Brugerrådet håber, at ved at fatte sig i korthed kan ministeriets opmærksomhed fanges- og måske kan meninger i ministeriet og blandt politikerne endda påvirkes af vores (brugernes og de pårørendes) erfaringer!

1. Frygt for at rådgivning og vejledning til brugerne forringes.

Den specialviden, som hidtil er samlet på specialinstitutioner og i amtslige forvaltninger, skal fremover ligge i VISO.

Ikke alle handicapgrupper er omfattet af VISO og der hersker blandt pårørende til de grupper, der falder udenfor, stor usikkerhed om hvor de fremover kan hente rådgivning og støtte som supplement til hvad institutionens personale kan give.

“VISO skal tilbyde gratis vejledende udredning i de mest sjældent forekommende specielle og komplicerede enkeltsager, hvor den fornødne ekspertise ikke *kan forventes at være til stede* i den enkelte kommune eller i regionens tilbud.” og

“Henvendelser om udredning skal i alle tilfælde ske via kommunen.”
(citeret fra Socialministeriets bemærkninger til lovforslaget)

Brugerrådet er bekymret for at kommuner vil sige nej til VISO udredning i situationer, hvor brugere/pårørende og kommunen er uenig om den rigtige indsats. Dermed kan kommunen blokere for den efter brugernes mening faglig rigtige rådgivning.

Kommunens modvilje kan skærpes af de økonomiske interesser i at undgå en faglig sagkyndig udtalelse for en indsats, der koster kommunen dyrt (på kort sigt).

Brugerrådet finder det derfor vigtigt, at der er et alternativ til den kommunale visitation til VISO.

Og at VISOs ydelser er en borgerret, der ikke er betinget af kommunal godkendelse.

Brugerrådet er usikker på, hvem der skal rådgive og vejlede familier med problemer, der ikke er så specielle, at VISO tager sig af dem, og for specielle til at den lokale kommune har sagkundskaben. Og frygter at kommunen så sender en ikke kvalificeret medarbejder, der kan komme til uforvarende at give forkerte oplysninger i livsvigtige anliggender.

Brugerrådet er også bange for, at en stor del af den faglige specialviden på institutionerne vil blive sparet væk for at sikre den lavest mulige (og mest konkurrencedygtige) pris.

2. De specielle tilbud står i fare for at blive skåret væk eller ned!

Mange af de amtslige specialtilbud er meget intensive, fordi beboerne har brug for fuld-tids støtte næsten døgnet rundt.

Kommunernes politikere kender ikke foranstaltningens totale udgift, fordi den de seneste år har været “skjult” i grundtakstsystemet.

Men når disse specialtilbud skal konkurrere med skoler, ældreinstitutioner og veje om politikernes gunst, er Brugerrådet bange for at politikerne vælger til gavn for de mange stemmer og på bekostning af de få- og dyre!

Rammeaftalesystemet giver kommunernes efterspørgsel afgørende indflydelse på regionernes dimensionering af specialinstitutioner.

I forhandlingerne om de årlige rammeaftaler vil regionerne som driftsherrer for specialinstitutionerne være meget lydhøre overfor kommunale meldinger om det kommende års efterspørgsel.

Og hvis kommunerne bestiller forkert og regionen derfor nedlægger et tilbud på grund af manglende behov kan brugerne og deres pårørende intet gøre.

Brugerrådet er meget bekymret ved udsigten til, at mange års faglig personbåret ekspertise og indlevelse og menneskelig styrke kan skæres væk på et overfladisk politisk opportunistisk beslutningsgrundlag.

Især fordi det kan være meget vanskelig at genskabe det.

3. Brugerrådet er i tvivl om udviklingen af specialer kan fortsætte.

Brugerrådet noterer, at ikke blot bliver kommunerne de suveræne bestemmere over, hvad der skal stilles til rådighed af social service til borgerne, men der bliver heller ikke et formelt samarbejde imellem borgere, brugere og pårørende på den ene side, regionen på den anden.

Afskæringen af kontakten imellem regionens repræsentanter og borgerne i et samarbejde om udviklingen af nye behandlingsmetoder er dybt bekymrende.

En kritisk vurdering af hvordan de aktuelle institutioner fungerer og dialog om rammebetingelserne for den sociale service udbudt fra regionen vil forsvinde.

Brugerrådet frygter, at dette kombineret med at regionen ikke længere har selvstændige økonomiske "kilder", som kan sikre finansieringen af fagligt udviklingsarbejde på linie med hvad der idag foregår i de amtslige forvaltninger, vil udtørre den faglige vækst.

Viborg Amt har igennem de seneste 15 år været arnested for vigtige faglige nyskabelser som krisecentre og psykiatriske døgnhuse.

Brugerrådet er bekymret for hvorfra sådanne ideer fremover skal udvikles, fordi rådet ikke kan se de faglige frugtbare miljøer nødvendige herfor.

4. Brugerrådet finder forsyningsansvaret på det nuværende niveau truet.

Regionerne har ansvaret for at sikre leveringen af de ydelser, som kommunerne efterspørger, mens kommunerne har ansvaret for forsyningen til borgerne.

Men i denne kæde, der går fra borgerens oplevelse af egne behov for hjælp over kommunens definition af, hvad den skal forsyne borgeren med, til regionens overvejelser om hvad den kan/vil/skal levere, er der risiko for mange forviklinger.

Med strukturreformens tale om effektivitet i den offentlige sektor, med udfasningen af de små grupper som selvstændige parter i dialogen med myndighederne og med den stadig større fokusering på den økonomiske bundlinie i kommunerne frygter Brugerrådet, at de metodefaglige overvejelser kommer til kort overfor økonomisk styrede effektivitetshensyn i

de nye kommuners politiske forsamlinger- ja, at de metodefaglige kort slet ikke kommer med i spillet!

Det vil være en voldsom tilbagegang fra idag, hvor amtspolitikere har særlig fokus på socialfaglige spørgsmål og er optaget og stolte af den socialfaglige udvikling- og hvor de åbent i pressen og på møder med brugere og pårørende taler for denne udvikling.

Bekymringen gælder både effekten af den overordnede strukturreform og den konkrete arbejdstilrettelæggelse indenfor sektorerne.

Eksempelvis finder Brugerrådet det meget uheldigt, at der med forslaget til "Lov om styringen af den aktive beskæftigelsesindsats" vil ske en radikal ændring af indsatsen fra en beskæftigelsespolitik med et vist socialfagligt indhold til en kommunal-økonomisk begrundet politik blottet for socialfaglig indsigt og hensyn.

5. Den indre markedsorienterede holdning bag reformerne fremmer en samfundsdynamik til skade for de sociale brugere.

Markedstankegangen er synlig i mange af reformerne i strukturkomplekset. Men de bærende socialpolitiske hensyn i den danske lovgivning kan ikke overleve markedskræfternes dominans.

Når regionerne fremover skal vurdere, om de vil fortsætte driften af en boinstitution for meget udviklingshæmmede brugere, vil det være baseret på, om der er efterspørgsel efter pladserne. Og efterspørgerne vil overveje, hvad der er brug for, og hvad de kan få for pengene i stedet for.

Efterspørgerne er i denne forbindelse kommunen, som fremover vil være meget større end vi kender idag. Derfor vil kontakten imellem brugeren og hendes familie og kommunens beslutningstagere være meget svagere end vi kender idag. Og det betyder at kommunens hensyntagen til brugerens behov- holdt op imod de andre hensyn, kommunen mener der skal tages- vejer meget mindre.

Jo mere markedsmekanismen sætter ind, desto mere kommer tre hensyn bag enhver større foranstaltning til at bestemme:

Det må ikke være for dyrt, i forhold til acceptable alternativer

Det må ikke tage for lang tid fra beslutning til resultat.

Det skal være en politisk god investering. Dvs det må ikke skabe for megen politisk uro (politiske omkostninger).

Når vi i Brugerrådet tænker på hvordan drift og udbygning af specialinstitutioner og andre tilbud passer til de tre hensyn ovenfor bliver vi mistrøstige og bange for vores pårørendes fremtid.

Vi ser med strukturreformen og tankerne bag den og den stadig større fokusering på de store tals lov og flertallets magtudfoldelser en skubben de små grupper væk.

Vi ser også en "overseen" af de grupper, der politisk ikke betyder noget.

Og endelig ser vi en ulyst til at betale hvad det koster (sådan hedder det naturligvis ikke) når prisen er "for høj" i forhold til den politiske gevinst.

Det humane og socialsolidariske grundlag, som dansk socialpolitik er bygget op på, ser vi alvorlig truet.

Og vi bliver triste og bange for vores kære."

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
1060 København K

Dato: 7. januar 2005
J. nr: 2004/5020-148
Sagsbeh.: hfu
Fil-navn: 05amskommunalreform

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Beskæftigelsesministeriets område

Rådet for Etniske Minoriteter takker for lejligheden til at fremkomme med bemærkninger til lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Beskæftigelsesministeriets område.

Rådet for Etniske Minoriteter bifalder, at der skabes rammer for en enkel og effektiv offentlig sektor, hvor de centrale velfærdsopgaver løses så tæt på borgerne som muligt. Det er ikke mindst vigtigt for borgere med etnisk minoritetsbaggrund på beskæftigelsesområdet.

Rådet har følgende bemærkninger til udkast til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats:

Hurtigst muligt i arbejde

Rådet for Etniske Minoriteter bakker op om bestræbelserne på at få den enkelte hurtigst muligt i arbejde. Det er imidlertid vigtigt, som det også fremgår af lovforslaget, at der tages udgangspunkt i den enkeltes ressourcer. Rådet mener, at det bør pointeres, at det skal være hurtigst muligt i passende arbejde – arbejde, som stemmer overens med den enkeltes motivation og kompetencer, - arbejde, hvor det danske samfund får udnyttet flest mulige kompetencer hos den enkelte.

Rådet mener, det er vigtigt at sikre den enkeltes motivation for arbejdet på lang sigt, således at sandsynligheden for frafald gøres mindst muligt.

Rådet vil derfor gerne betone vigtigheden af, at der for etniske minoriteter tages udgangspunkt i eventuelle uddannelser fra oprindelseslandet. I den udstrækning, den enkelte ønsker det, bør der gives mulighed for at færdiggøre ikke tilendebragte uddannelser. Endvidere bør det være muligt at opgradere tilendebragte uddannelser i det omfang, det anses for relevant i forhold til at bestride et job med den pågældende uddannelse i Danmark.

Deling af den arbejdsmarkedsrettede indsats og den sociale indsats

Blandt etniske minoriteter i Danmark er der en del mennesker, der ud over den arbejdsmarkedsrettede indsats også har behov for støtte af mere social karakter. Rådet for

Sekretariatet for Rådet for Etniske Minoriteter

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

Telefon +45 3392 3380 E-mail: rem@inm.dk
Telefax +45 3311 1239 www.rem.dk

Etniske Minoriteter finder det derfor vigtigt, at der er en tæt koordinering af indsatserne på disse to områder med en sikring af jobmæssig effekt også for denne målgruppe. Rådet vurderer, at der med delingen af den kommunale opgave mellem jobcentret og den afdeling i kommunen, der varetager de sociale forhold, som det er beskrevet i lovforslaget ikke er en tilstrækkelig sikring af behovene hos de svagere målgrupper med henblik på arbejdsmarkedstilknytning.

Repræsentation af etniske minoriteter i de tre beskæftigelsesråd

Det fremgår af lovforslaget, at det centrale beskæftigelsesråds opgave blandt andet er at rådgive og afgive indstilling om forslag til love og regler på det beskæftigelsespolitiske område, herunder også den beskæftigelsesrettede del af integrationsindsatsen.

Rådet for Etniske Minoriteter finder det stærkt kritisabelt, at der ikke er sikret repræsentation af etniske minoriteter i de tre arbejdsmarkedsråd.

I og med at integrationen af etniske minoriteter på det danske arbejdsmarked har en meget høj prioritet, og at det centrale beskæftigelsesråd ud over at vejlede beskæftigelsesministeren også skal vejlede integrationsministeren, finder rådet det oplagt og nødvendigt, at etniske minoriteter er repræsenteret i det centrale beskæftigelsesråd, således at deres interesser og behov indgår direkte i rådets overvejelser og indstillinger vedrørende den overordnede beskæftigelsespolitik. Rådet anbefaler, at det i lovforslaget tilføjes, at Rådet for Etniske Minoriteter udpeger en repræsentant for etniske minoriteter til det centrale beskæftigelsesråd.

I det regionale beskæftigelsesråd er det tilsvarende vigtigt, at der er repræsentation af etniske minoriteter. Dette set i forhold til det regionale beskæftigelsesråds opgaver dels som bidragyder til fastlæggelse af de fremadrettede mål for beskæftigelsesindsatsen i regionerne, dels med sikringen af adgang til den nødvendige specialistviden, herunder om etniske minoriteters særlige behov og interesser. Rådet for Etniske Minoriteter kan oplyse, at der på nuværende tidspunkt er etableret regionale netværk mellem de kommunale integrationsråd. Disse vil rådet sørge for at få omstruktureret, således at de stemmer overens med de fem nye regioner. I forlængelse heraf anbefaler rådet, at disse netværk udpeger en repræsentant for etniske minoriteter til de regionale beskæftigelsesråd.

Hvad angår de lokale beskæftigelsesråd, bifalder rådet den tilstræbte repræsentation af etniske minoriteter via et medlem fra det kommunale integrationsråd. Rådet vil dog anbefale, der i lovforslaget tilføjes, at den pågældende repræsentant skal udpeges blandt medlemmer med etnisk minoritetsbaggrund. Endvidere ønsker rådet tilføjet, at der i de kommuner, hvor der ikke er nedsat et integrationsråd, tilstræbes, at der er et medlem i beskæftigelsesrådet, som på anden vis kan repræsentere etniske minoriteters interesser.

På vejen af Rådet for Etniske Minoriteter

formand Sükrü Ertosun

MODT 070105 J: 04 - 201 - 52
REG: K SAGB: key

SKAF

Niels Hemmingsens Gade 10
1153 København K

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
1016 København K

Telefon: 33 76 86 96
Telefax: 33 76 86 97

website: www.skaf-net.dk
e-mail: skaf@skaf-net.dk

Giro: 205-8707

7. januar 2005

41727.35 10. USP/USP

Høringssvar om udkast til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab (Statstjenestemændenes Centralorganisation II, Lærernes Centralorganisation og Overenskomstansattes Centralorganisation) har ved Arbejdsmarkedsstyrelsens brev af 1. december 2004 modtaget udkast til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats i høring.

I den anledning skal SKAF for så vidt angår de generelle spørgsmål om løn- og ansættelsesvilkår i forbindelse med gennemførelsen af kommunalreformen henvise til det høringssvar, som CFU har afgivet til Indenrigs- og Sundhedsministeriet om udkast til forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen. Kopi heraf vedlægges.

Desuden skal SKAF henvise til de høringssvar, der måtte komme fra SKAFs respektive medlemsorganisationer vedrørende det mere tekniske og strukturelle indhold i lovforslaget. SKAF har opfordret sine medlemsorganisationer til selvstændigt at indsende høringssvar vedrørende organisationsspecifikke problemstillinger m.v. SKAF har således ikke koordineret en samlet tilbagemelding for medlemsorganisationerne.

For så vidt angår udkastet til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats skal SKAF særskilt bemærke følgende:

SKAF har med tilfredshed konstateret, at udkastets § 25 indebærer, at statstjenestemænd udlånes og ikke overføres til kommuner, som beskæftigelsesministeren efter udkastets § 22 bemyndiger til at varetage udøvelsen af statens beskæftigelsesindsats i et jobcenter. Anvendelse af en udlånsmodellen må anses for den logiske følge af, at der alene er tale om en bemyndigelse, og at beskæftigelsesministeren kan tilbagekalde bemyndigelsen, jf. udkastets § 22, stk. 6.

STATS- OG KOMMUNALT ANSATTES FORHANDLINGSFÆLLESSKAB

Lærernes
Centralorganisation (LC)

Overenskomstansattes
Centralorganisation (OC)

Statstjenestemændenes
Centralorganisation II (COII)

SKAF forudsætter, at bestemmelsen i forslagets § 25, stk. 1, sammenholdt med stk. 2, indebærer, at udlånte stats tjenestemænd alene har pligt til at lade sig udlåne, for så vidt tjenesten under udlånet for det første udføres ved jobcentret i vedkommende kommune og for det andet alene vedrører de opgaver, som beskæftigelsesministeren i medfør af forslagets § 22, stk. 1, har bemyndiget vedkommende kommune til at varetage i jobcentret.

Det indebærer, at den udlånte tjenestemand ikke er forpligtet til at udføre tjeneste ved andre enheder i vedkommende kommune end jobcentret, og at den udlånte tjenestemand ikke er forpligtet til at udføre tjeneste med andre opgaver end nævnt i udkastets § 5, stk. 2, jf. § 22, stk. 1.

Det henstilles, at bemærkningerne til udkastets § 25, stk. 1, ændres, således at de bringes i overensstemmelse hermed.

Endvidere forudsætter SKAF, at en udlånt tjenestemand forbliver i hidtidig stilling og opretholder de forpligtelser og rettigheder, der i øvrigt er gældende for ansættelsesforholdet som stats tjenestemand.

Det henstilles derfor, at "i tilsvarende stillinger" udgår af § 25, stk. 1, jf. hertil ovenstående bemærkninger til § 25, stk. 1 og 2.

SKAF skal henlede opmærksomheden på, at et antal tjenestemænd ved Arbejdsformidlingen efter det foreliggende er omfattet af det såkaldte 1948-regulativ.

SKAF forudsætter, at også sådanne tjenestemænd opretholder de forpligtelser og rettigheder, der i øvrigt er gældende for ansættelsesforholdet som tjenestemand efter 1948-regulativet.

Til § 25, stk. 5, bemærkes, at der hverken i bestemmelsen eller i bemærkningerne hertil ses at være taget stilling til, hvorvidt - og på hvilken måde - den udlånte tjenestemand kan forvente at få meddelelse om, at udlånet til kommunen ophører på dennes foranledning, samt om, hvordan tjenestemanden herefter skal forholde sig.

SKAF forudsætter, at eventuel stillingtagen til og gennemførelse af uansøgt afsked af en hidtil udlånt tjenestemand sker efter de almindelige regler i tjenestemandsløvgivningen, herunder tjenestemandslovens § 26 - uanset ordlyden af sidste punktum i bemærkningerne til § 25, stk. 5.

Til § 25, stk. 6, bemærkes, at efter bestemmelsens indhold og bemærkningerne hertil forekommer det tvivlsomt, at finansministeren træffer endelig administrativ afgørelse - efter forhandling med de involverede parter - om andre tvivlsspørgsmål end i henhold til § 25, stk. 4, jf. hertil § 7, stk. 6, i udkast til forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen. Såfremt forslaget opretholdes uænd-

ret, forudsætter SKAF, at tjenestemændenes centralorganisationer anses for at være blandt de involverede parter, og henstiller, at dette præciseres i bemærkningerne.

Med venlig hilsen

Anders Bondo Christensen

CFU

**Centralorganisationernes
Fællesudvalg**

Løngangstræde 25, 4. sal
1468 København K
Tlf 3817 8100 Fax 3817 8130

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotholmsgade 10-12
1216 København K

7. januar 2005
13010.8 PW/HF

Høringssvar vedrørende lovforslag om kommunalreformen – Indenrigs- og sundhedsministeriets område – Forslag til lov om visse procedure-spørgsmål

Centralorganisationernes Fællesudvalg har til høring modtaget udkast til en lang række lovforslag om gennemførelse af kommunalreformen indenfor Indenrigs- og Sundhedsministeriets område samt en lang række øvrige lovforslag.

Indledning

CFU konstaterer, at lovforslagene indeholder en række ikke konkretiserede bemyndigelser til ministeren, hvorfor der opstår uklarhed med hensyn til hvorledes reformen i sidste ende bliver udformet. Det begrænser vores muligheder for at gennemskue konsekvenserne af reformen.

Et eksempel herpå er, at indenrigs- og sundhedsministeren gives hjemmel til at lade opgaveflytninger finde sted såvel før som efter den 1. januar 2007.

CFU vil koncentrere sig om det personalerelaterede indhold i lovforslagene – herunder især udkast til forslag til lov om visse procedurespørgsmål i forbindelse med kommunalreformen.

CFU skal i øvrigt henvise til de høringssvar, der måtte komme fra de respektive centralorganisationer samt disses medlemsorganisationer.

Generelle bemærkninger

Regeringen har afgivet løfter om at sikre medarbejdernes løn- og ansættelsesvilkår, og at der er job til alle i den nye struktur. CFU har i den forbindelse med tilfredshed noteret sig, at det af lovforslaget og bemærkningerne hertil fremgår, at de ansatte skal følge opgaven, således at de ansatte, der udelukkende eller overvejende er beskæftigede med en opgave, der overføres til en anden myndighed, overføres til ansættelse under den pågældende myndighed.

En række andre forhold vil imidlertid også være en nødvendig forudsætning for, at der kan skabes trygge rammer for personalet ved omlægningen og dermed sikre de ansattes aktive og konstruktive deltagelse i opbygningen af den nye struktur. I den forbindelse skal CFU understrege, at det er en vigtig forudsætning for en vellykket proces, at personalet på alle niveauer inddrages – også i et langt videre omfang end de formelle regler om information og høring.

Politiske garantier om jobsikkerhed kan ikke kompensere for usikkerheden. Det bør derfor efter CFU's opfattelse som minimum anføres i lovbemærkningerne, at eventuel personalereduktion skal ske ved naturlig afgang.

CFU afgav en lang række både konkrete og generelle bemærkninger til udkast til lovforslag på Skatteministeriets område, idet det var vores opfattelse, at bestemmelser om de ansattes vilkår ville danne præcedens for personaleoverførsler som led i kommunalreformen.

Vi kan beklageligvis konstatere, at det nu fremsendte lovforslag ikke tager højde for tidligere afgivne bemærkninger.

Kopi af høringssvaret til Skatteministeriet vedlægges til orientering.

Vores bemærkninger vil i al væsentlighed koncentrere sig om at sikre størst mulig tryghed for de ansatte herunder, at der ikke sker forringelser i de ansattes nuværende ansættelsesvilkår. Det er CFUs opfattelse, at lovforslagene desværre ikke giver de nødvendige garantier herfor.

Forslag til lov om visse procedurespørgsmål

CFU's høringssvar vedrører

- Tryghed og medinddragelse
- Økonomi
- Udvidelse af ansættelsesområdet
- Arbejdssted og arbejdsopgaver
- Tjenestemænd
- Overenskomstansatte

Tryghed og medinddragelse

CFU er generelt tilfreds med de udmeldinger, der er kommet fra såvel statsministeren som indenrigs- og sundhedsministeren om, at regeringen lægger afgørende vægt på tryghed for de ansatte, der berøres af kommunalreformen, og at reformen skal gennemføres på en god og ordentlig måde.

Det er CFU's opfattelse, at en sådan tryghed kun kan etableres ved, at der gennemføres en løbende gensidigt forpligtende dialog med personaleorganisationerne.

En god proces og et succesfuldt resultat forudsætter en åben dialog og et konstruktivt samarbejde mellem ledelse og medarbejdere, hvor alle gives mulighed for at bidrage med viden, erfaringer, ideer og forslag.

CFU ønsker, at medarbejdere og ledere kommer til at opleve gennemførelsen af kommunalreformen som en professionel og personalepolitisk god proces.

CFU vil derfor kvittere for, at det af bemærkninger til lovforslaget fremgår, at det vil være naturligt, at de myndigheder, hvorfra ansatte skal overføres, på et passende tidspunkt giver de ansatte mulighed for at fremsætte ønsker til fordelingen og på et passende tidspunkt inddrager de involverede MED-udvalg og samarbejdsudvalg i drøftelserne om konsekvenserne af overførelsen af blandt andet de ansatte, således at det sikres, at personalets repræsentanter har mulighed for at drøfte juridiske, økonomiske og sociale følger for ansatte, der bliver berørt af reformen.

CFU skal i den anledning henlede opmærksomheden på den fælles udmelding om information og samarbejde i forbindelse med strukturreformen, som CFU og Personalestyrelsen udsendte til samtlige samarbejdsudvalg den 29. september 2004.

Det understreges i den fælles erklæring, at den tryghed, der skal skabes i forbindelse med omlægningerne, skal omfatte både de medarbejdere, som overføres fra kommune og amtskommuner og de allerede ansatte medarbejdere på det statslige arbejdspladser.

CFU finder det derfor vigtigt, at der i bemærkningerne til lovforslaget indarbejdes yderligere bemærkninger om personalets – herunder personaleorganisationernes - inddragelse og indflydelse på hele processen.

CFU ønsker, at hensigtserklæringen i bemærkningerne gøres mere bindende for de enkelte ledelsesniveauer, da dette vil være med til at skabe tryghed, omstillingsparathed og gennemsigtighed i processen for medarbejderne. Vi skal således foreslå, at MED- og samarbejdsudvalgene involveres før, under og ef-

ter afgivelsen og modtagelsen af medarbejderne. Endvidere bør MED- og samarbejdsudvalg involveres i udarbejdelse af "aftaleudkast" for så vidt angår de personalemæssige spørgsmål.

Personalestyrelsen og CFU har udarbejdet en fælles vejledning om kommunal-reformen, som løbende vil blive udbygget. Vi anbefaler, at der i lovforslaget eller bemærkninger hertil henvises til denne vejledning.

CFU finder det uacceptabelt, at lovforslaget lægger op til, at Forvaltningslovens kapitler 4, 5 og 6 der handler om *partens aktindsigt, partshøring og begrundelse m.v.* ikke vil være gældende – samtidig med at lovforslaget bemærker, at de ansatte vil blive inddraget i processen.

Af lovforslagets bemærkningerne fremgår det, at man vil sætte forvaltningslovens regler ud af spil med henblik på at sikre en smidig proces. Det er efter CFU's opfattelse uantageligt.

Det skal understreges, at det forvaltningsretlige system og samarbejdsudvalgs-systemet ikke er alternative systemer, men derimod supplerende systemer. De forvaltningsretlige regler om partshøring har således til formål at sikre, at den ansatte får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere det faktiske afgørelsesgrundlag, inden der træffes beslutning.

Denne retssikkerhedsgaranti i forhold til det enkelte individ tilgodeses ikke ved en løbende inddragelse af samarbejdsudvalget, der tager vare på kollektivets ret til information og høring.

CFU er derfor af den opfattelse, at lovforslagets § 15 skal udgå.

CFU har videre noteret sig, at samtlige medarbejdere senest den 1. august 2006 er orienteret om, hvilken ansættelsesmyndighed den enkelte overføres til. Vi finder det vigtigt, at der hurtigt kommer en afklaring af, hvor den enkelte medarbejder er placeret hos den nye arbejdsgiver og hvilke arbejdsopgaver medarbejderen fremover skal varetage.

Loven giver ikke nærmere retningslinier for yderligere oplysninger i den forbindelse, såsom indplacering hos ansættelsesmyndigheden, eventuelle ændringer i arbejdsopgaver og lignende.

Lovforslaget er efter vores opfattelse i modstrid med de tilkendegivelser, regeringen har givet om tidligst mulig afklaring for de ansatte.

CFU skal i den forbindelse henstille til, at der i videst muligt omfang tages hensyn til såvel nuværende som kommende statsansatte medarbejders ønsker, ligesom tillidsrepræsentanter og personaleorganisationer bør inddrages i processen

CFU skal præcisere, at overgang til ansættelse i en anden offentlig myndighed ikke i sig selv indebærer en forpligtelse til at skulle tåle at gøre tjeneste et andet sted eller tåle ændringer i arbejdsopgaverne.

Sådanne eventuelle ændringer skal varsles efter de almindelige arbejdsretlige og funktionærretlige regler således, at der efter den konkrete ændrings karakter gives et passende varsel, og hvis der er tale om en væsentlig vilkårsændring, et varsel svarende til den pågældendes individuelle opsigelsesvarsel, hvorfor datoen 1. august 2006 er meget sent i forhold til en gennemførelsen af ændringen med virkning fra den 1. januar 2007.

Endelig skal CFU præcisere, at det ikke kun er i relation til de medarbejdere, der overføres fra kommunalt til statsligt regi, at der er behov for at skabe trygge rammer ved omlægningen samt behov for løbende at gennemføre den fornødne kompetenceudvikling. Det gælder også de medarbejdere, som i dag er statsligt ansat inden for de nævnte områder.

Økonomi

De økonomiske konsekvenser af den meget omfattende reform bør naturligvis være veloplyste.

Det gælder både på de enkelte områder, der berøres - og samlet set.

Det er derfor - i lyset af den stramme økonomiske udgiftsstyring - betænkeligt, at der ikke ligger økonomiske konsekvensberegninger til de enkelte lovforslag.

Partierne bag reformen har samtidig garanteret, at de ansatte følger opgaverne. Et væsentligt spørgsmål er hvorledes jobsikkerhedsgarantien finansieres?

Et andet væsentligt spørgsmål som lovforslagene ikke giver svar på er, hvad opgaveoverførelsen koster og hvordan finansieringen skal findes?

Helt basalt findes der sammenlignelige, men alligevel forskellige aftalesæt på det kommunale og det statslige område. Det er aftalesæt, som skal anvendes parallelt i den resterende overenskomstperiode. De overenskomstansatte fortsætter blandt andet med de kommunale lønreguleringer og herunder den kommunale sektors reguleringsordning. Tjenestemændene overføres derimod umiddelbart og forudsættes kompenseret samtidigt lønmæssigt ved indplaceringen på de statslige aftaler.

Således belastes de statslige budgetter af såvel forudseelige som uforudseelige udgifter i forbindelse med overgangen og i årene derefter. I den forbindelse er det ikke mindst relevant at rette fokus mod de nye lønsystemer i staten, hvor

en væsentlig forudsætning for disse er tilstedeværelsen af et lokalt økonomisk råderum.

Udvidelse af ansættelsesområde

Det anføres i lovforslaget, at ansættelsesområdet - både for tjenestemænd og overenskomstansatte - udvides til at omfatte den nye ansættelsesmyndigheds område. Dette er efter CFUs opfattelse ensbetydende med, at såvel de statslige som de overførte kommunale medarbejdere i princippet vil få hele landet som ansættelsesområde.

Lovforslaget indebærer en markant udvidelse af ansættelsesområdet, især for de (amts)kommunale medarbejdere, der overføres, idet deres ansættelsesområde typisk har været det enkelte amt eller den enkelte kommune.

CFU finder, at en sådan udvidelse forekommer at være både retsligt betænkelig og unødvendig, idet der bør kunne findes en løsning således, at opgaveflytningen kan gennemføres med en væsentlig mindre udvidelse af ansættelsesområdet.

CFU skal i den forbindelse henvise til, at tjenestemænd, der som led i kommunalreformen overføres fra amterne til selvejende institutioner under Undervisningsministeriet, får et ansættelsesområde, der er begrænset til den enkelte institution, jf. pkt. 2 i almindelige bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og voksenuddannelsescentre og forskellige andre love og til udkast til forslag til lov om ændring af lov om centre for videregående uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelse m.v., lov om mellem lange videregående uddannelser, lov om centre for undervisningsmidler m.v. og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

Videre fremgår det af bemærkninger til § 7, at *stor afstand mellem det hidtidige og det nye tjenestested udelukker således ikke i sig selv til at overtage den nye stilling*. CFU er enig i, at i forhold til passende stilling er afstand et ud af flere momenter, der indgår i en konkret vurdering, men vi mener dog, at stor afstand efter omstændighederne i sig selv kan indebære, at stillingen ikke er passende.

CFU er den af opfattelse, at vurderingen af hvorvidt et indgreb er af "særlig indgribende karakter" må vurderes i forhold til den stilling, tjenestemanden oprindeligt blev overført fra.

Personalestyrelsen har tidligere tilkendegivet, at lovudkastets udvidelse af ansættelsesområdet svarer til de regler, der blev fastlagt i forbindelse med dan-

nelsen af Hovedstadens Sygefællesskab (H:S) og Bornholms Regionskommune.

Dette er CFU ikke enig i, idet der ved dannelsen af H:S ikke skete andre ændringer i tjenestemændenes ansættelsesområde, end hvad tjenestemændene var forpligtede til at tåle ved fortsat ansættelse i den hidtidige stilling og for så vidt angår Bornholms Regionskommune blev ansættelsesområdet fastlagt til at være Regionskommunen.

Der er væsentlige forskelle i de trods alt snævre udvidelser af ansættelsesområderne i de tidligere situationer, og så det, der ligger i det nærværende lovforslag.

CFU forudsætter, at udvidelsen af ansættelsesområdet gennemføres så lempeligt som muligt således, at det både sker under hensyn til den enkelte medarbejder og opgaveflytningen, og selvfølgelig ved overholdelse af reglerne om varslings og lign.

Arbejdssted og arbejdsopgaver

CFU finder det vigtigt, at der meget hurtigt kommer en afklaring af, hvor det fremtidige arbejdssted for den enkelte medarbejder er placeret, og hvilke arbejdsopgaver den ansatte fremover skal varetage. Dette gælder for alle medarbejdere i den nye struktur.

CFU skal i den forbindelse henstille, at der i videst muligt omfang tages hensyn til såvel nuværende som kommende statsansatte medarbejders ønsker, ligesom tillidsrepræsentanter og personaleorganisationerne skal inddrages.

Tjenestemænd

Det fremgår af lovforslagene, at tjenestemænd overføres til statstjenestemandsansættelse med de hidtidige vilkår, og i bemærkningerne anføres det samtidig, at de ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det er CFUs opfattelse, at disse bemærkninger strider mod hinanden, idet der også på tjenestemandsområdet er indgået væsentligt forskellige aftaler i henholdsvis statsligt og kommunalt regi. Lovforslaget indeholder således ikke en konkret afklaring af, hvilke løn- og ansættelsesvilkår tjenestemændene skal have i fremtiden.

Det gælder såvel i forhold til løn, pension og andre ansættelsesvilkår, hvor regulativer (f.eks. pension) og aftaler (løn- og øvrige ansættelsesvilkår) er forskellige.

Der kan angives mange eksempler på forskelle, men CFU vil her alene pege på enkelte væsentlige forskelle.

I forbindelse med de nye lønsystemer er det på statens område aftalt, at fremtidige lønstigninger udover hvad den enkelte havde udsigt til i det gamle lønsystem – i grove træk – ikke medfører ændringer i den pågældendes tjenstemandspensionsskalatrin, men der indbetales pensionsbidrag af forskellen til en bidragsfinansieret pensionsordning på samme måde som for de overenskomstansatte.

På det kommunale område er det aftalt, at der fortsat sker almindelig tjenstemandspensionsoptjening.

På det kommunale område er der desuden aftalt særlige pensionsforbedringer for såvel nuværende tjenstemandsansatte som allerede pensionerede kommunale tjenstemænd.

Det er der ikke i samme omfang på det statslige område.

Lønaftalerne i det kommunale område er også væsentlig forskellige i forhold til staten, idet man i kommunerne er i gang med en større omlægning af hele den gamle stedtillægsordning (områdetillæg).

Endelig skal det nævnes, at der også er en række forskelle, når det drejer sig om aftaler om øvrige ansættelsesvilkår som for eksempel aftaler om seniorordninger, frivillig fratræden, barsel og omsorgsdage, ferie og ansættelse på særlige vilkår.

Med det formål at sikre den enkelte tjenstemand – kommunal som statslig – mod ændringer i ansættelsesvilkårene, der vil blive opfattet som forringelser, skal vi foreslå, at der anvendes en model svarende til den, som blev anvendt i 1998 i forbindelse med overførslen af de kommunale levnedsmiddelenheder til staten – jf. lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m.

Modellen indebar, at de kommunale tjenstemænd blev tilbudt ansættelse som statstjenestemænd på de vilkår, der var gældende for tjenstemænd i staten, dog således at der ikke ville ske en forringelse af de pågældendes løn- og andre ansættelsesvilkår.

Modellen indebar endvidere, at såfremt en kommunal tjenstemand ikke ønskede ansættelse som statstjenestemand, blev den kommunale ansættelse opretholdt lige som de derfor gældende vilkår under den pågældendes udførelse af de opgaver, der blev henlagt til den tilbudte statslige stilling.

Med lovforslagene vil tjenestemænd fremover være forpligtet til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde. Det anføres i bemærkningerne, at det ved en vurdering af, om en anden stilling kan anses for passende vil skulle indgå, at ændringerne i ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform.

Det anføres i den forbindelse, at de pågældende vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde, som de ikke ville være forpligtede til at overtage indenfor rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Ifølge bemærkningerne gælder dette dog ikke, hvis forpligtigelsen til at overtage en anden stilling indenfor rammerne af det nye ansættelsesområde er af særlig indgribende karakter for den enkelte.

CFU finder, at det med ovennævnte er højst uklart, hvor grænsen mere præcis går for, hvad den enkelte tjenestemand må tåle i forhold til forpligtigelsen til efter lovforslaget at overtage en anden passende stilling indenfor sit – udvidede – ansættelsesområde.

Det fremgår af lovforslaget, at tjenestemænd, der overføres til en ny ansættelsesmyndighed ved pensionering fra denne ansættelse, får udbetalt en samlet tjenestemandspension af den nye ansættelsesmyndighed.

Som det fremgår af bemærkningerne, vil en del af tjenestemændenes pensionsrettigheder være optjent under ansættelsen hos de hidtidige ansættelsesmyndigheder, mens en del af pensionsrettighederne vil være optjent under ansættelsen hos de myndigheder, som tjenestemændene overføres til.

Vi forudsætter, at lovforslaget ikke indebærer forringelser i de berørte tjenestemænds pensionsforhold i forhold til de berettigede forventninger, de pågældende inden overdragelsen kan have hertil.

Videre forudsættes det, at Personalestyrelsens notat af 29. oktober 2004 om pensions- og lønforhold for kommunale tjenestemænd, der overføres til staten (ToldSkat) i forbindelse med kommunalreformen, jf. bilag 3 til L130, finder tilsvarende anvendelse som uddybning af udkastets bemærkninger, og CFU skal henstille, at bemærkningerne udbygges i overensstemmelse hermed.

Den lukkede gruppe

CFU forudsætter, at amtskommunale tjenestemænd, der er ansat i henhold til lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998, opretholder denne status, når de overgår til en ny ansættelsesmyndighed, herunder pensionsvilkår i henhold til § 12 i samme bekendtgørelse.

CFU skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. beror på en aftale mellem Finansministeriet, Kommunernes Landsforening og Lærernes Centralorganisation om kommunalisering af folkeskolens ansatte. I forhold til etableringen af aftalen om folkeskolen af 27. marts 1992 var det en forudsætning, at der blev etableret en "lukket gruppe" af tjenestemænd, der overgik på særlige vilkår.

Det er CFU's opfattelse, at kommunalreformens gennemførelse ikke forudsætter nogen ændring af status for "den lukkede gruppe" af tjenestemænd i folkeskolen, og hvis vilkårene ønskes ændret, kan det alene ske efter forhandling mellem aftalens parter..

CFU skal derfor henstille, at bemærkningen til § 7 om tjenestemænd i den amtskommunale folkeskole, der er ansat efter lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. fjernes således, at tjenestemændene i den "lukkede gruppe" bevarer den hidtidige status, herunder pensionering i henhold til § 12 i lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998.

Overenskomstansatte medarbejdere

CFU er enig i, at Virksomhedsoverdragelsesloven generelt bør gælde, og på baggrund af lovforslagets bemærkninger også i situationer, hvor der udfra Virksomhedsoverdragelseslovens bogstav måtte kunne rejses tvivl om et område er inden for lovens rammer eller ej.

Virksomhedsoverdragelsesloven sikrer imidlertid alene den ansattes individuelle rettigheder indtil overenskomstperiodens udløb, og vi skal gøre opmærksom på, at der også på overenskomstområdet er en lang række forskelle i overenskomstgrundlaget for stats- og kommunalt ansatte, idet de fleste af de aftaler, der er nævnt under tjenestemandsafsnittet også gælder for overenskomstansatte.

CFU skal pege på den generelle problematik ved at skulle overføre løn- og pensionsaftaler fra et overenskomstområde til et andet.

Vi finder, at det bør sikres, at de overførte overenskomstansatte efter udløbet af overdragelsesperioden i henhold til Virksomhedsoverdragelsesloven ikke kommer til at opleve en lønnedgang og/eller nedgang til et eventuelt lavere pensionsbidrag som følge af, at de herefter omfattes af de kollektive overenskomster og aftaler herom, der gælder på det statslige område.

Vi vil gøre opmærksom på et enkelt problem, nemlig spørgsmålet om at sikre den enkelte ansatte pensionsmæssig i forbindelse med virksomhedsoverdragelsesloven.

I dag er der ikke mulighed for, at det enkelte pensionsinstitut kan sikre grundlagsrenter, garanteret forrentning af indestående depoter ved overførsel fra et institut til et andet.

CFU skal derfor pege på nødvendigheden af, at de berørte parter i forbindelse med tilpasningsforhandlingerne er opmærksomme på alle relevante aftaler, bestemmelser og lignende.

Afsluttende bemærkninger

Det er CFU's opfattelse, at lovforslaget for så vidt angår de personalepolitiske og personalejuridiske forhold ikke er tilfredsstillende.

CFU skal derfor foreslå, at der garanteres gennemførelse af tilpasningsforhandlinger mellem de berørte parter både for tjenestemænd og overenskomstansatte således, at det kan klarlægges, hvilke løn- og ansættelsesvilkår, der skal være dækkende for de overførte grupper i fremtiden.

CFU har tilsluttet sig de politiske udmeldinger om tryghed for de berørte personer, og vi skal derfor opfordre til, at der afsættes den fornødne tid til og reel mulighed for dialog og forhandling mellem de berørte parter.

CFU forbeholder sig ret til at komme med yderligere bemærkninger til nærværende lovforslag samt til lovpakken generelt på et senere tidspunkt.

Med venlig hilsen

Peter Waldorff

BROBY FAABORG
RINGE RYSLINGE ÅRSLEV

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
Postboks 2150
1016 København K

JournalNr / Sagsnr

Side 1

Dato 6. januar 2005

Jobcenter i Faaborg – Midtfyn

Borgmestrene i de fem kommuner Broby, Faaborg, Ringe, Ryslinge og Årslev der udgør den nye kommune Faaborg – Midtfyn, har debatteret Arbejdsmarkedsstyrelsens udkast til forslag til Lov om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats.

Intentionerne om professionalisering af virksomhedskontakten og øget fokus på beskæftigelse, uanset hvor tæt den enkelte er på arbejdsmarkedet, kan vi kun bifalde. Vi finder, at forslaget kan komme til at falde godt i tråd med en målsætning i den nye kommune om en enstrengt formidling og med en indretning af den kommunale forvaltning, der tager udgangspunkt i borgerens behov og situation.

På baggrund af den nye kommunes størrelse med 52.000 indbyggere samt den kendsgerning, at det bliver den arealmæssige største kommune på Fyn vil den eneste rigtige løsning for Faaborg Midtfyn være et jobcenter model C. Det er samtidig efter vores bedste overbevisning den eneste af de foreslåede tre modeller, der sikrer, at kommunalbestyrelsen/byrådet kan fastholde beslutningsretten over beskæftigelsesindsatsens rammer og vilkår lokalt.

Kommunen har et økonomisk incitament i tilrettelæggelsen af den lokale beskæftigelsesindsats, som det er vigtigt at fastholde i organiseringen og etableringen af jobcentret. Denne tankegang vil kommunen, i tæt samarbejde med a-kasserne, kunne overføre til beskæftigelsesindsatsen for de forsikrede ledige, også selvom udbetalingen af ydelser varetages af a-kasserne. Vi ser desuden etablering af et C center som en oplagt mulighed for optimering af virksomhedsservicen.

De fem kommuner lægger vægt på, at jobcentret får til opgave at sikre, at de svage ledige tilknyttes arbejdsmarkedet, og at den kommunale beskæftigelses- og aktiveringsindsats i den sammenhæng indgår som et vigtigt aktiv i tilrettelæggningen af jobcentret.

Vi finder, at de skitserede centertyper A og B med delt ledelse rummer en fare for, at de gode intentioner med reformen ender med at blive en slags fornuftsægteskab i et fælles kontor.

Vi er betænkelige ved den markante opdeling i to enheder, som refererer til to udvalg. Det giver en stor risiko for kompetenceproblemer og en masse dobbelt arbejde, hvilket for eksempel er tydeligt i bemærkningerne omkring sager vedr. førtidspension. Man kan spørge sig selv, om jobcentret sender

BROBY FAABORG
RINGE RYSLINGE ÅRSLEV

en sag til den kommunale forvaltning med henblik på tilkendelse af pension, såfremt jobcentret ikke ud fra gældende lovgivning er af den klare opfattelse, at alle øvrige muligheder er udtømte.

Det kan nemt ende i kastebold, hvor den kommunale forvaltning sender bolden retur med anmodning om, at jobcentret angiver "i hvilke konkrete arbejdsfunktioner den pågældende vil kunne blive selvforsørgende – enten umiddelbart eller ved nærmere angivet indsats".¹

Det er modstridende, når "jobcentret har ansvaret for, at alle muligheder for at blive selvforsørgende ved beskæftigelse – herunder beskæftigelse i fleksjob - er afprøvet, før der kan påbegyndes sag om førtidspension".²

Det er vores opfattelse, at ansvarsplaceringen i udkastet er uklar på flere andre punkter end ovennævnte.

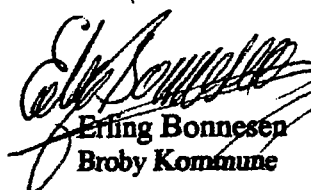
Det er af afgørende betydning for de fem kommuner, at der med etableringen af jobcentret bliver en klar entydig placering af ansvaret. At kommunalbestyrelsen, der har det økonomiske ansvar, suverænt kan træffe beslutninger vedrørende kommunens beskæftigelsesindsats, uden indblanding fra statsembetsmænd og andre uden folkevalgt mandat.

Dette ikke mindst for at sikre en fokuseren på de væsentlige opgaver, så disse ikke forsvinder i administrative regler og forordninger. Her vil vi henstille til, at den overvågning/indsatsmåling og den dermed forbundne centrale kontrol og regulering etableres på mindst bureaukratiske vis. Vi skal ikke lægge skjul på, at vi finder, at lovforslaget langt hen af vejen lægger op til en teknokratisk regel og kontrolstyret bureaukratisk organisation. Det kan være svært at se mulighederne for en udviklingsorienteret organisation, hvor styringen er udfra mål og behov i dialog med virksomheder og de ledige.

Vi skal her ikke undlade at bemærke, at den foreslåede gradvise indfasning af de kommunale målgrupper i jobcentret på forhånd virker betænkelig. Der vil blive en masse dobbeltadministration ved en gradvis overførsel af personale, opgaver, kompetencer o.s.v.. Vi vil klart anbefale, at den fastsatte dato 1. januar 2007 gælder alle målgrupper.

Vi vil afslutningsvis gøre opmærksom på, at kommunalbestyrelsens ret til at beslutte, hvorvidt beskæftigelsesindsatsen i jobcentret skal adskilles fra de myndighedsopgaver, der vedrører berettigelse og udmåling af forsørgelsesydelse (som det er foreslået i udkastet) eller ej, under alle omstændigheder skal fastholdes.

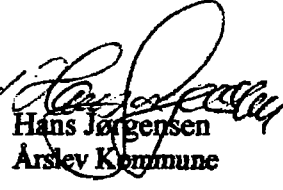
Med venlig hilsen

Erling Bonnesen
Broby Kommune

Britta Duelund
Faaborg Kommune

Bo Andersen
Ring Kommune

Gunnar Landtved
Ryslinge Kommune

Hans Jørgensen
Årslev Kommune

¹ Citat fra bemærkninger til lovforslaget.

² Citat fra bemærkninger til lovforslaget.

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

INDGÅET
07 JAN. 2005
Journalen PS

6. januar 2005

Vedr.: Høringssvar til følgende fremsatte lovforslag:

- Forslag til lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats
- Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love (Konsekvensændringer som følge af kommunalreformen)

SIE's Aktivudvalg, der repræsenterer landsdækkende specialiserede revaliderings- og beskæftigelsestilbud, støtter overordnet perspektiverne og intentionerne bag en enstrengt og ensartet beskæftigelsesindsats, hvilket SIE også tidligere har tilkendegivet ved præsentationen af Arbejdsmarkedsreformen "Flere i arbejde". Kommunalreformen synes, sammen med de nye jobcentre, som er næste skridt i udmøntningen af reformen, at indeholde muligheder for en fremtidig effektiv og ensartet beskæftigelsesindsats, såfremt omsætningen og implementeringen lokalt, støttes af synlige politiske retningslinier.

SIE hilser særligt nedenstående fokusområder velkomne. Værdierne og målene er i tråd med den konkrete og specialiserede indsats SIE repræsenterer. SIE finder, at fokusområderne kan understøtte en udvikling, der tilgodeser, at også borgere med særlige behov sikres job.

- sammenhængende indsats på tværs af målgrupper og uafhængigt af forsørgelsesgrundlag
- fokus på job og beskæftigelse uanset hvor langt fra eller tæt den enkelte borger er på arbejdsmarkedet
- længere eller korterevarende forløb afhængig af behov, samt fokus på ressourcer i denne sammenhæng
- fokus på resultater og effekter af beskæftigelsesindsatsen på alle niveauer – lokalt, regionalt og nationalt
- samspillet mellem beskæftigelsesregionen og det lokale niveau bygger på dialog om mål og resultater

LEDELSESSEKRETARIATET
SAG NR. 101-0005

-7 JAN. 2005

• SIE gør opmærksom på:

Det bør sikres, at de nødvendige kompetencer stilles til rådighed for borgerne, og at kompetencerne udvikles i de fremtidige jobcentre.

Arbejdsmarkedet har behov for arbejdskraft. For at kunne modsvare behovene for den nødvendige og kvalificerede arbejdskraft og for også at kunne inkludere grupper med svage jobforudsætninger eller særlige vanskeligheder, er det nødvendigt med en specialiseret indsats. Det er afgørende for indsatsens effektivitet, at der vedvarende foregår metode- og kompetenceudviklingen på området. SIE's medlemstilbud de nuværende centre for revalidering og beskæftigelse repræsenterer ovenstående ekspertise, som bør sikres videreført og udviklet også i fremtiden. I de fremsatte lovforslag fremgår det ikke tydeligt, hvordan den eksisterende ekspertise på beskæftigelsesområdet overfor målgrupper med særlige behov bliver inddraget og videreudviklet. SIE mener, at det er afgørende for succesen og effekten af beskæftigelsesindsatsen i de nye jobcentre, at der bliver synlige principper for samarbejdet og inddragelsen af de eksisterende kompetencer overfor borgere med særlige behov. SIE efterlyser derfor i lovforslagene synlige retningslinier for visitation og henvisning til tilbud med de bedste, men også nødvendige kompetencer til at sikre at borgere med særlige behov kommer i arbejde.

SIE finder det også væsentligt at påpege, at den viden og faglighed, der er på det specialiserede felt, bør inddrages i forhold til visitationen til tilbudene, således at der også på denne måde sikres et vidensflow mellem visitation og aktør.

SIE opfordrer til mangfoldige og nuancerede målings- og evalueringsmetoder.

SIE er enig i, at det er en nødvendig forudsætning for en effektiv beskæftigelsesindsats, at effekterne og resultaterne dokumenteres. Men fokus på effekt og resultat udgør dog kun en del af evalueringen af indsatsen.

For borgere med svage jobforudsætninger eller særlige vanskeligheder kan vejen tilbage til arbejdsmarkedet være en kompleks proces. En effektiv indsats kræver derfor en stadig kompetence- og metodeudvikling. Det er afgørende for evalueringen af indsatsen at blive klogere på, ikke alene hvilken effekt indsatsen har, men også på hvilke faktorer, der fremmer den enkelte borgers vej tilbage til arbejdsmarkedet. For at intentionerne om at få flere, også de svagere ledige i arbejde, kan virkeliggøres, er det således nødvendigt med fokus på forskellige metoder til måling af effekt, som udover de kvantitative måleparametre også rummer kvalitative vurderinger, der hviler på en vedvarende kompetence-, metode- og kvalitetsudvikling på jobcentrene.

SIE vil i den forbindelse opfordre til at perioden 2007 til 2010 bliver brugt til at

- at opbygge en dynamisk målings- og evalueringskultur
- at udvikle et beredskab af nuancerede målemetoder, således at det bliver muligt at måle resultaterne af beskæftigelsesindsatsen bagudrettet, samtidig med at udviklingsperspektivet fastholdes

- at sikre at udvikling og nyorganisering af beskæftigelsesindsatsen hviler på et nuanceret og dokumenteret grundlag fra de forskellige typer jobcentre
- at sikre at der sker en effektiv udnyttelse af ressourcer, kompetencer, metoder og redskaber med øget fokus på resultater og effekter.

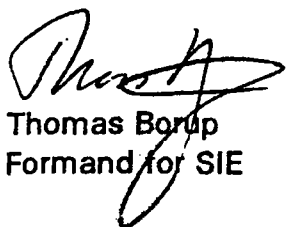
SIE stiller sig gerne til rådighed for det fremtidige arbejde med udvikling af målings- og evaluerings redskaber, der tilgodeser data på såvel et kvalitativt som et kvantitativt niveau.

Der bør skabes klare økonomiske retningslinier for finansieringen af den specialiserede indsats.

Der savnes generelt konkrete rammer og gennemsikkelighed i de fremsatte lovforslag. Således opleves de økonomiske vilkår for jobcentrene på nuværende tidspunkt også noget uigennemsikkelige. SIE efterlyser derfor principper, der sikrer, at de midler, der hidtil har udgjort den økonomiske ramme for den samlede beskæftigelsesindsats, fastholdes. Her tænkes særligt på de midler amterne tidligere administrerede i forhold til den specialiserede revalideringsindsats. Det er SIE's klare opfattelse, at partierne bag aftalen om kommunalreformen ikke har påtænkt serviceforringelser på beskæftigelsesområdet i forbindelse med reformen. For at forhindre utilsigtede virkninger i kølvandet af reformen, anbefaler SIE, at der iværksættes et udredningsarbejde i forbindelse med finansieringen, særligt af den tidligere amtslige revalideringsindsats.

SIE stiller sig gerne til rådighed for uddybning af ovenstående bemærkninger.

Med venlig hilsen

Thomas Borup
Formand for SIE

Charlotte Sørensen
Formand for SIE's Aktivudvalg

Nørre Voldgade 90

1358 København K

Tlf.: 33 41 47 00

Fax: 33 41 47 20

Postgiro: 8 05 23 36

www.etf.dk

INDGÅET

07 JAN. 2005

Journalen PS

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

6. januar 2005

Ergoterapeutforeningens høringssvar vedr. lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Ergoterapeutforeningen har følgende kommentarer til revalideringsindsatsen:

De nuværende specialiserede amtslige revalideringstilbud har de seneste 10 år gennemgået en udvikling, således at revalidering har udviklet sig til rehabilitering til arbejdslivet.

Dette ses tydeligst i forhold til de mange nye målgrupper som de amtslige revalideringstilbud har udviklet tilbud til. Her tænker vi bl.a. på sindslidende, flygtninge/indvandrere, autister, senhjerneskadede, personer med kognitive vanskeligheder, personer med kroniske smerter med flere. Disse målgrupper er kendetegnet ved at have meget komplekse problemstillinger på det fysiske, det psykiske og det sociale område.

Her kommer den tværfaglige kompetence, der er til stede på de amtslige revalideringstilbud til sin ret, idet den netop i forhold til disse grupper er i stand til at udvikle nye fælles metoder til afklaring, kompensering og udvikling.

Denne rehabiliteringsindsats til arbejdslivet er vigtig at bevare både i forhold til de pågældende borgere og arbejdsmarkedet. Dermed bliver det i en ny kommunal struktur vigtigt at bevare disse revalideringstilbud i deres nuværende omfang og bevare den brede personalesammensætning, for at tilbuddene også fremover har kompetence til at udvikle tilbud til nye målgrupper.

I bemærkningerne til lovforslaget er der lagt op til, at beskæftigelsesregionerne skal spille en rolle for at sikre særlige tilbud til små grupper af personer med nedsat arbejdsevne. Ergoterapeutforeningen er alligevel bekymret for, om det er muligt at bevare tilstrækkelig specialiserede tilbud i den nye kommunalstruktur.

De specialiserede revalideringstilbud hører efter vores opfattelse bedst hjemme i regionerne. Kun ved at give tilbuddet en regional forankring kan kvaliteten af revalideringstilbuddet bevares.

Venlig hilsen

Gunner Gamborg

Formand for Ergoterapeutforeningen

LEDELSESSEKRETARIATET

SAG NR.

101-0005

- 7 JAN. 2005

BILAG

DOK. NR.

90

MODT 070105 J:04-201-52
REG. K SAGB: KRY

MDV

KØBENHAVNS AMT

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

Stationsparken 27
2600 Glostrup
Tlf. 4322 2222d
Fax 4322 2971
www.kbhamt.dk

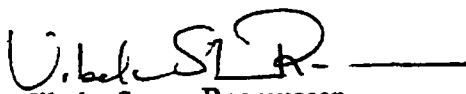
Dato: 06.01.2005
Sagsnr.: 9864537
Arkiv: 1-50-0

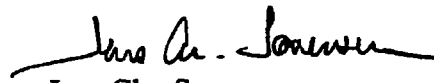
Strukturreformen - Københavns Amtsråds høringssvar til lovforslagene

Regeringen udsendte den 1. december 2004 46 lovforslag i høring. Københavns Amtsråd har drøftet lovforslagene og har på et ekstraordinært amtsrådsmøde den 6. januar 2005 vedtaget at afgive 52 synspunkter som høringssvar.

Vedlagt dette brev er kopi af Københavns Amtsråds høringssvar således som det er fremsendt til Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Kopi af høringssvaret er derudover fremsendt til Finansministeriet, Miljøministeriet, Socialministeriet, Trafikministeriet, Undervisningsministeriet og Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Med venlig hilsen

Vibeke Storm Rasmussen
Amtsborgmester

Jens Chr. Sørensen
Amtsdirektør

LEDELSESSEKRETARIATET
SAG NR. 101-0005
-7 JAN. 2005

BILAG

DOK. NR.

82

~~Indenrigs- og Sundhedsministeriet~~
~~Slotsholmsgade 10-12~~
1216 København K

Stationsparken 27
2600 Glostrup
Tlf. 4322 2222d
Fax 4322 2971
www.kbhamt.dk

Dato: 06.01.2005
Sagsnr.: 9864537
Arkiv: 1-50-0

KØBENHAVNS AMTSRÅDS HØRINGSSVAR TIL REGERINGENS LOVPAKKE TIL GENNEMFØRELSE AF STRUKTURREFORMEN

Regeringen udsendte den 1. december 2004 46 lovforslag i høring. Københavns Amtsråd har drøftet lovforslagene og har på et ekstraordinært Amtsrådsmøde den 6. januar 2005 vedtaget at afgive nedenstående synspunkter som høringssvar. De er udtryk for de for amtet væsentligste problemstillinger og er opdelt i en række overordnede principper og en række kommentarer til de enkelte lovforslag.

Overordnede principper

1. Amtsrådet ønsker, at de regionale opgaver i hovedstadsområdet bliver løst med dynamik og med fokus på udvikling og nytænkning. Det kræver en stærk Region Hovedstaden, der har de nødvendige finansielle ressourcer, nødvendige kompetencer og folkevalgte regionspolitikere, der har det demokratiske ansvar for at udvikle hovedstaden med koordinering af alle aktører - sygehuse, forskning, universiteter, kommuner og erhvervsliv.
2. Regionsrådet har ansvaret for at udvikle hovedstaden som en metropol, der kan klare sig i konkurrencen med øvrige regioner i Europa og som samtidig kan fungere som lokomotiv for det øvrige Danmark. Ansvar for at være regional udviklingsdynamo kræver sammenhængskraft i planlægning, infrastruktur, erhvervsfremme, forskning samt i teknologioverførsel til virksomheder og nye iværksættere og i kommercialisering af opfindelser.
3. Rådet for Region Hovedstaden bør have størst mulig fleksibilitet i lovgrundlaget til at varetage sit politiske ansvar, især i lyset af, at Region Hovedstaden omfatter næsten 1/3 af landets befolkning og vil få ca. 40.000 ansatte. Ansvar for udviklingen af regionen skal entydigt placeres i Regionsrådet med de nødvendige kompetencer og uden en række ministerbeføjelser, og uden at en række andre aktører kan igangsætte isolerede initiativer, der kompromitterer sammenhængskraften og det regionalpolitiske ansvar.
4. Det er bekymrende, at staten i lovpakken har beregnet, at Region Hovedstaden starter med et finansielt underskud på knap en halv milliard kroner. Det vil kunne gå ud over opgavevaretagelsen og skabe folkelig modstand mod Region Hovedstaden fra første færd.

5. Det enkelte regionsråd bør kunne tilrettelægge sit virke på en sådan måde, at alle regionsrådsmedlemmer reelt får mulighed for at deltage i og påtage sig ansvar i det politiske arbejde - også medlemmerne i de små partier - og at den regionale egenart og mangfoldighed i arbejdet fortsat kan være et demokratisk kendetegn.
6. Hele lovkomplekset er både præget af en kraftigt øget detailregulering og af vidtgående ministerbemyndigelser til at fastsætte de nærmere regler. Endvidere får Rigsrevisionen en kontrollantmulighed over for regionerne ud over den formelle revision. Det samme gælder ikke for kommunerne. Samlet set er der tale om en bemærkelsesværdig tæt styring af de direkte folkevalgte regionsråd. De bør få friere rammer i den endelige lovgivning.

Regionernes oprettelse og styreform

Lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab

7. Regionerne bør have frihed til selv at tilrettelægge hensigtsmæssige politiske arbejdsformer med f.eks. tværgående udvalg, der tilgodeser de særlige behov i hver enkelt region. Derfor bør det også være muligt at nedsætte tværgående udvalg udover forretningsudvalget og ikke blot de rådgivende "§17 stk. 4 udvalg".
8. Det bør sikres, at alle regionspolitikere kan spille en aktiv rolle i politikudformningen i regionsrådet. Region Hovedstaden vil få store og komplekse opgaver, og honoreringen bør derfor have en rimelig størrelse i forhold til andre folkevalgte politikere. Det foreliggende forslag tilgodeser ikke dette. Derudover bør antallet af folkevalgte i Region Hovedstaden afspejle regionens størrelse.

Lov om regionernes finansiering

9. Region Hovedstaden bør have et økonomisk udgangspunkt svarende til det nuværende udgiftsbehov og de samme muligheder for at tilgodese nye behandlingsbehov m.v. som i det øvrige land. I lovpakken har staten beregnet, at Region Hovedstaden som udgangspunkt vil få et underskud på knap en halv milliard kroner. Heri indgår 450 mio. kr. på sundhedsområdet, som også omfatter en forringelse i forhold til forskning. Endvidere indgår et underskud på 30 mio. kr. i forhold til regional udvikling og 17 mio. kr. i bortfald af statsligt tilskud til hovedstadsregionens turismeorganisation, Wonderful Copenhagen.
10. På sygehusområdet har Københavns Amt det næstlaveste udgiftsniveau og Frederiksborg Amt det tredjelaveste i Danmark (henholdsvis indeks 95 og 97 i forhold til amts gennemsnittet baseret på regnskab 2003 og eksisterende udgiftsbehovskriterier). Såfremt staten alligevel gennem reformen vil reducere udgiftsniveauet i Region Hovedstaden i forhold til det øvrige land, så bør staten tage det politiske ansvar og foretage de fornødne økonomiske tilpasninger i 2005 og 2006 i H:S, som den selv er en central medejer af.
11. På speciallægepraksisområdet har hovedstadsområdet over en lang årrække etableret en høj dækning (indeks 145 i udgiftsniveau i forhold til landsgennemsnittet), som kun delvis substituerer sygehusydelse og dermed er udtryk for et højt serviceniveau over for befolkningen. Såfremt staten gennem reformen vil reducere udgiftsniveauet i Region Hovedstaden i forhold til det øvrige land, så bør staten give regionen de fornødne redskaber til at reducere dækningen gennem nedlæggelse af et antal speciallægepraksis, så man ikke ensidigt må foretage tilpasningen på sygehusene.

12. Den foreslåede finansieringsmodel på sundhedsområdet bør i højere grad tage hensyn til de særlige problemer, der knytter sig til det psykiatriske område i storbyen. Region Hovedstaden har 45 pct. af Danmarks svært psykisk syge og kun 30 pct. af den samlede befolkning.

13. Regionernes økonomi opdeles i separate "kasser". Det vil begrænse muligheden for prioritering og fleksibilitet samt øge de administrative opgaver i den forbindelse. Derudover giver finansieringsformerne ikke det fornødne entydige ansvar i regionsrådet, f.eks. på grund af blokeringsmuligheder fra kommunernes side.

Sundhedsområdet

Sundhedsloven

14. Finansieringsmodellen for sundhedsvæsenet bør være mere enkel og ubureaukratisk.

15. Det bør sikres, at svært psykisk syge fortsat har mulighed for et fuldt integreret tilbud med behandlingspsykiatri og socialpsykiatriske boligtilbud. Nye myndighedsbarrierer vil forringe tilbuddet til de svært psykisk syge og risikerer at medføre, at sygehusene på ny skal opbygge egne botilbud til langvarigt indlagte svært psykisk syge.

16. Opgavefordelingen mellem region og kommuner på genoptræningsområdet og sontringen mellem genoptræning og behandling bør tydeliggøres. Den vekslende brug af begreberne "efter endt behandling på sygehus" og "efter udskrivning fra sygehus" skaber uklarhed. Forslagets manglende sammenhæng mellem økonomisk ansvar og kompetence risikerer at medføre uhensigtsmæssig sundhedsfaglig adfærd og øgede konflikter mellem de forskellige dele af sundhedsvæsenet – til skade for borgeren.

17. Regionerne bør tillægges en koordinerende, analyserende og rådgivende rolle på forebyggelsesområdet.

18. Det bør være muligt for regioner og kommuner selv at etablere en hensigtsmæssig samarbejdsstruktur i relation til samarbejdsforaene mellem region og kommuner. F.eks. kan de nuværende samordningsudvalg ved amtets sygehuse kun videreføres efter tilladelse fra ministeren.

19. Hovedstaden og Medicon Valley har en styrkeposition inden for medico/sundhedsområdet – bl.a. baseret på sundhedsforskning i verdensklasse. Staten bør sikre, at forskningen på sygehusområdet i hovedstadsområdet fortsat styrkes og udvikles, i form af ikke mindst spidskompetencerne, så hovedstaden kan forblive i sundhedsforskningens internationale topklasse. Specielt bør det være muligt for regionerne at udvikle trekantssamarbejdet mellem erhverv, forskning og sygehuse yderligere, herunder teknologioverførsel fra forskning til virksomheder og kommercialisering af opfindelser.

Socialområdet

Lov om social service

20. Regionerne bør i lovgivningen gives selvstændig mulighed for at reagere på behov og udviklingstendenser på det specialiserede socialområde. I det foreliggende forslag skal regionerne blot reagere på kommunale tilkendegivelser af behov. Dermed får regionen ingen selvstændig opgaveidentitet og kan ikke være garant for, at socialområdet fortsat udvikles, eller at der fortsat eksisterer en bred og sammenhængende vifte af specialiserede sociale tilbud.

21. ~~For at sikre, at regionerne fortsat kan betjene små målgrupper med særlige behov, bør der i lovgivningen fastlægges retningslinier for udlægning af regionale institutioner til kommunerne, der tager hensyn til fortsat faglig og økonomisk bæredygtighed i de specialiserede regionale tilbud. Endvidere bør regionerne forestå fordelingen af brugere til de tilbud og institutioner, som regionen driver, så der ikke sker målgruppeskred.~~
22. For at sikre regionernes grundlag for at drive specialiserede tilbud, bør de have konkurrencevilkår, der er parallelle med andre leverandørers. Tværgående og myndigheds- og myndighedslignende opgaver bør finansieres objektivt via bloktilskud for ikke at gøre regionernes pladspriser dyrere og dermed usammenlignelige med andre leverandører, der ikke har den type opgaver.
23. Regionerne bør også have ansvaret for sociale tilbud til børn og unge med alvorlige sindslidelser og alkoholbetingede eller organiske hjerneskader for at sikre sammenhæng mellem den behandlingspsykiatriske og sociale indsats for målgruppen.
24. Den nationale videns- og specialrådgivningsfunktion (VISO) bør udover rådgivning og udredningsopgaver også omfatte specialundervisningsspørgsmål.
25. Regionen bør være forpligtet til at oprette samarbejdsorganer med handicaporganisationer m.fl.

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område

26. Brugerindflydelsen på indholdet i de regionale tilbud bør kunne ske direkte gennem regionerne – og ikke kun via kommunerne. Ellers vil konsekvensen være en forringet retsstilling for den enkelte bruger.

Almenboliglovgivningen

27. For at videreføre de senere års kvalitetsløft af handicapboliger bør regionerne gives mulighed for at etablere og bygge nye tilbud efter almenboliglovgivningen til målgrupper med specielle behov. Ellers vil vilkårene for de mest handicappede medborgere blive forringet.

Uddannelsesområdet

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser

28. Regionerne bør tillægges reel beslutningskompetence til at løfte opgaven med at koordinere indsatsen for det samlede uddannelsesområde f.eks. i forhold til fastsættelse af institutionernes kapacitet, udbud af studieretninger og elevfordeling på gymnasieområdet. Ellers er der en risiko for, at eksempelvis gymnasier på Vestegnen med en lille søgning på grund af befolkningssammensætningen eller ældre gymnasier med ringere fysiske rammer vil have svært ved at overleve. Regionsrådet må have politisk mulighed for at kunne sikre en geografisk og social spredning af kapaciteten.

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen, lov om specialundervisning for voksne, lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og forskellige andre love

29. Regionerne bør varetage den mest specialiserede specialundervisning af børn med svære multiple funktionsvanskeligheder og børn, som er døvblinde. Derfor er det uforståeligt, at Geelsgårdskolen skal overgå til Region Hovedstaden, mens Kirkebækskolen skal overgå til det kommunale niveau. De to skoler har samme målgruppe og bør derfor bevares på regionalt niveau. Komplexiteten i børnenes undervisningsbehov og børnenes øvrige behov

nødvendiggør en nær tilknytning til såvel sundhedssektoren som socialsektoren i de kommende regioner.

30. Den mest specialiserede specialundervisning af børn med gennemgribende udviklingsforstyrrelser bør ligeledes varetages af regionerne. Komplexiteten i børnenes undervisningsbehov forstærkes af, at der ofte er tale om en kombination af autisme og generelle indlæringsvanskeligheder. Der er således behov for nær tilknytning til psykiatrisektoren i de kommende regioner. Bakkeskolen, Brøndagerskolen og Kasperskolen bør derfor fortsat bevares på regionalt niveau.
31. Region Hovedstaden bør på baggrund af den geografiske spredning af brugerne og den brede opgaveportefølje for målgrupperne drive alle fem tale- og høreinstitutter i regionen (inkl. institutterne i Københavns og Frederiksberg Kommuner og Bornholm). Ellers er der risiko for, at den regionale koordinering og samordning af tilbuddene besværliggøres unødigt.

Miljø- og naturområdet

Lov om forurening af jord

32. Opgaverne vedrørende kortlægning af grundvandsressourcen, den grundvandsbeskyttende indsatsplanlægning og indsatsen i forhold til jordforureningen hænger tæt sammen og bør derfor alle placeres i regionerne – og ikke deles mellem tre forskellige myndigheder.

Lov om miljømål, vandforsyning mm.

33. For at undgå konflikter mellem lokale og regionale interesser ved fordeling af grundvandsressourcer til drikkevand, bør der fastsættes rammer for samarbejdet omkring vandindvinding, da grundvandsforekomster ofte strækker sig over flere/mange kommuner.

Lov om miljøbeskyttelse

34. Tilsynet med større, miljøtunge og højt specialiserede virksomheder bør samles enten under staten eller i regionerne for at sikre alle virksomheder sagsbehandling på et fagligt højt niveau.
35. Armslængde-princippet om, at man på virksomhedsmiljøområdet ikke er tilsynsmyndighed for sig selv, bør fastholdes. Kommunerne bør for at undgå interessekonflikter ikke både være ejere af f.eks. affalds- og rensningsanlæg og samtidig være ansvarlig miljømyndighed for de samme anlæg.

Regional udvikling

36. Det er positivt, at reformen giver regionerne det overordnede ansvar for den regionale udvikling. De gode hensigter bliver desværre ikke fulgt op af de konkrete lovforslag. Der bør udarbejdes en samlet lov om regional udvikling, der giver regionerne et stærkt mandat til at koordinere regional udvikling med mulighed for selvstændigt at kunne igangsætte en bred vifte af aktiviteter.
37. Region Hovedstaden bør have et godt finansielt grundlag for at sikre en stærk regional udvikling i landets metropol. Staten har beregnet et underskud på 30 mio. kr. til regional udvikling. Hertil kommer, at staten ikke har ønsket at overføre sit nuværende tilskud til Wonderful Copenhagen på 17 mio. kr. til regionen. Konsekvensen vil være besparelser på både den kollektive trafik og erhvervsfremme – f.eks. er det tvivlsomt, om Wonderful Copenhagen og investeringsfremmeorganisationen Copenhagen Capacity kan videreføres.

Lov om planlægning

38. Regionerne bør tillægges kompetencen til at udstikke rammerne for den overordnede udvikling.
39. Der bør anvendes en mere fleksibel planlægningsramme, så hovedstaden kan udvikle sin metropolstatus. Den særlige bemyndigelse til miljøministeren til pr. 1. januar 2007 at fastsætte overordnede principper for byudvikling og rekreative hensyn m.v. i hovedstadsområdet til erstatning af den demokratisk vedtagne Regionplan 2005 bør ændres, så denne kompetence tillægges Regionsrådet for Hovedstaden.
40. Der bør fastsættes mere præcise rammer for samarbejdet mellem de mange aktører i planlægningsarbejdet i hovedstaden. Hovedstadens udvikling skal efter lovforslaget varetages af staten, Region Hovedstaden, Region Sjælland og varierende kommunegrupper alt efter lovområder. Der bør være en entydig geografisk afgrænsning af hovedstadsområdet i de forskellige lovforslag.
41. Det bør klart fremgå, at trafikal infrastruktur, herunder såvel veje som kollektiv trafik (busser og tog), indgår som et af de centrale emner i den regionale udviklingsplan, således at ønsker og rammer for kommende investeringer kan indgå i planen.

Lov om erhvervsfremme

42. Der bør være en entydig ansvarsfordeling mellem regioner, stat og kommuner. Stat og kommuner får mulighed for at igangsætte aktiviteter uden om vækstfora og de regionale erhvervsudviklingsstrategier. Det medfører en risiko for både overlappende og modsatrettede aktiviteter inden for de enkelte regioner. Koordineringen af den regionale erhvervsudvikling bør placeres på regionalt niveau med folkevalgte politikere som ansvarlige.
43. Regionernes rolle som udviklingsdynamoer forudsætter finansiell styrke, og at der gives mulighed for selvstændigt at kunne igangsætte en bredere vifte af aktiviteter, der kan fremme regionernes udvikling, herunder kulturfyrterne, idræt og turisme.
44. Regionerne bør have vide rammer for at organisere erhvervsfremmeaktiviteter fremfor kun at være begrænset til juridiske selskaber, hvor der ikke må udøves ejerbeføjelser f.eks. ved at deltage i bestyrelsesarbejde. Det vil have betydning for en effektiv videreførelse og udvikling af arbejdet i Copenhagen Capacity og Wonderful Copenhagen.
45. Regionerne bør gives mulighed for umiddelbart at deltage i selskaber til kommercialisering af forskning og udvikling på sundhedsområdet samt andre af regionens opgaveområder. Forskning, innovation og teknologioverførsel er afgørende for, at Region Hovedstadens stærke højteknologiske forskningsmiljøer kan fungere som drivkraft for erhvervsudvikling, vækst og velfærd til fordel for hele Danmark.
46. Det er positivt, at ansvaret for den danske deltagelse i Øresundssamarbejdet er placeret hos Region Hovedstaden med inddragelse af de relevante aktører. Derfor er det u hensigtsmæssigt og modstridende, at Økonomi- og Erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om regioners samarbejde med tilgrænsende landes myndigheder og organisationer samt til at nedsætte organer til varetagelse af samarbejdet.

Lov om trafikskaber

47. Der er behov for en organisering af den kollektive trafik i hovedstadsområdet, som sikrer et sammenhængende tilbud til borgerne. Det foreliggende forslag til et fælles sjællandsk trafikskab løser ikke denne opgave. Der bør oprettes to trafikskaber for Sjælland – et for Region Hovedstaden og et for Region Sjælland.
48. Hele ledelsesstrukturen i Trafikskab Sjælland med bestyrelse og repræsentantskab lider under et stort demokratisk underskud. Hverken trafikomfang, udgiftsniveau eller indbyggertal afspejles i indflydelsen for de enkelte regioner og kommuner i ledelsesorganerne.
49. Der er stor usikkerhed om, hvad regionernes udgifter bliver. Definitionen på regionale busruter, som regionerne skal betale for, er meget uklar på Sjælland. Samtidig er den samlede finansiering af Trafikskab Sjælland meget uoverskuelig og bureaukratisk opbygget med meget konfliktstof gemt i de mange aftaler, der skal indgås.
50. Der bør tages stilling til, hvem der skal have ansvaret for Metroens 3. etape (Østamagerbanen) og den kommende Lyngby-Glostrup bane.

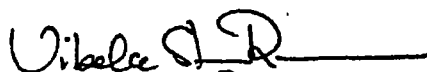
Lov om veje

51. Staten bør overtage de fleste amtsveje i Københavns Amt. Eksempelvis bør veje som Ring 3, Roskildevej og Frederikssundsvej, der er blandt landets mest befærdede pendlingsruter, overgå til staten for at sikre en sammenhængende planlægning og drift.
52. Der bør i øvrigt anvendes ensartede kriterier for fordelingen af amtsveje mellem stat og kommuner, uanset hvor i landet vejene er placeret. Eksempelvis er den foreslåede forskel i fordelingen af amtsveje i Frederiksborg Amt og Københavns Amt ganske uforståelig. Den kan ikke være rationel, og den vil sætte kommunerne i Københavns Amt på en meget svær finansieringsopgave. Fordelingen af udgifterne til veje bør følge trafikbelastningen og de reelle udgiftsbehov.

Dette høringssvar er tillige i genpart fremsendt til Beskæftigelsesministeriet, Finansministeriet, Miljøministeriet, Socialministeriet, Trafikministeriet, Undervisningsministeriet og Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Amtsrådets høringssvar er vedtaget i enighed mellem de tilstedeværende 28 amtsrådsmedlemmer. 3 medlemmer var fraværende ved mødet.

Med venlig hilsen

Vibeke Storm Rasmussen
Amtsborgmester

Jens Chr. Sørensen
Amtsdirektør

HOLSTEBRO KOMMUNE

3.1

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

Dato: 23-12-2004
Sagsnr.: 00.18.00K04/0001-2004
Henv. til: Karina Elbrønd
Tlf.: 9611 7044

Høringssvar vedr. lovforslag om kommunalreformen

Holstebro Kommunes forvaltning har gennemgået ministeriets lovforslag vedr. kommunalreformen. I den forbindelse skal forvaltningen komme med følgende bemærkninger.

Vedr. forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Generelt bemærkes det, at det fremgår af lovforslaget, at der ved økonomiaftalerne tages højde for en forventning om en reduktion af omkostninger i forhold til *væsentlige* synergi og stordriftsfordele. Holstebro Kommune stiller sig tvivlende overfor de påståede synergi og stordriftsfordele, og efterlyser konkrete beregninger inkl. forudsætningsdele, der indikerer, at det er realistisk med sådanne væsentlige synergi og stordriftsfordele. Lovforslaget betyder endvidere en udvidelse af de administrative opgaver for kommunerne.

Kommentarer til enkelte bestemmelser:

§ 12: Det er et forslag med vidtgående beføjelser i forhold til det kommunale selvstyre. Både i forhold til at kunne give pålæg i forhold til indhold og aftaler i beskæftigelsesindsatsen, men også i forhold til udgiftsniveauet. Der kan være grobund for kompetencestridigheder mellem det regionale og kommunale niveau til ugunst for den lokale beskæftigelsesindsats.

§ 14: Grænseflader med uklar kompetencefordeling mellem Jobcentret og socialforvaltningen bør minimeres for at undgå kompetenceproblemer og bureaukrati.

I forhold til rådighedsreglerne er den beskrevne opgavefordeling – hvor jobcentret i deres vurdering forud for en evt. indstilling til socialforvaltningen også skal inddrage andre forhold end de erhvervsrettede (f.eks. børnepasningsproblemer) – af en karakter, hvor der nemt kan ske sammenblanding af sociale og beskæftigelsesmæssige forhold, hvilket ses som inkonsekvent i forhold til de overordnede formål med opgavefordelingen.

Der er endvidere to instanser, der hver især skal klare forskellige opgaver i den samme rådighedsvurdering, hvilket nemt kan give problemer.

BORGMESTERKONTORET

Rådhuset - 7500 Holstebro - Tlf: 9611 7503 - Fax: 9611 7002
Hjemmeside: www.holstebro.dk - E-mail: Borgmesterkontoret@Holstebro.dk
CVP 96102128

Det kan endvidere medføre interessekonflikter mellem Jobcentret og socialforvaltningen, at det ikke er samme instans, der har kompetence til at afklare, om alle beskæftigelsesmuligheder er udtømte og om førtidspension kan tilkendes.

Der er risiko for, at borgeren bliver kasterbold mellem de to instanser.

§ 50: I forhold til det praktiske arbejde i det lokale beskæftigelsesråd – herunder den forebyggende indsats og de konkrete initiativer – anbefales det at rådet fortsat tiltrædes af en kommunal repræsentant og en repræsentant for det statslige jobcenter for at fremme dialogen. I modsat fald kan det frygtes, at det lokale beskæftigelsesråd udelukkende får karakter af en kontrolinstans.

§ 64: Da der er tale om et stort datagrundlag og mange brugere, skal kommunen henstille til, at det får høj prioritet at udvikle og implementere et IT-system, der er brugervenlig og har stor træfsikkerhed i funktionalitet.

Vedr. forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

§ 49 a: Underretningen vil som hidtil ud over antallet af tilbud om virksomhedspraktik også indeholde oplysninger om bl.a. varigheden i virksomhedspraktik og fordelingen på private og offentlige virksomheder.

Den øgede kontrol fra arbejdsmarkedets parter er god, hvis den også følges op af handleanvisninger og skabelse af jobåbninger, der kan føre til ansættelser. Det kræver en implicit forpligtelse hos arbejdsmarkedets parter. Det er meget afgørende, at der fortsat bliver mulighed for virksomhedsrettede tilbud – også til borgere der er længere væk fra arbejdsmarkedet.

Med venlig hilsen

Estrid Oxlund
Kommunaldirektør

Karina Elbrønd
Jurist

BORGMESTERKONTORET

Rådhuset - 7500 Holstebro - Tlf: 9611 7503 - Fax: 9611 7002
Hjemmeside: www.holstebro.dk - E-post: Borgmesterkontoret@Holstebro.dk
CVR: 36102128

TRANEKÆR KOMMUNE

SLOTSGADE 22 · 5953 TRANEKÆR · TLF 6355 6600 · FAX 6355 6613 · KOMMUNEN@TRANEKAER.DK

GIRO 3 01 20 42

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

INDGÅET

07 JAN. 2005

Journalen PS

Sekretariatet

Dato: Den 6. januar 2005

Jour.nr.: 15.21.00

Vedr.: Høringssvar.

Vedlagt fremsendes notat vedrørende etablering af Jobcentre af den 20. december 2004.

Notatet er Tranekær Kommunes høringssvar på beskæftigelsesområdet.

Med venlig hilsen

Hanne Kroggaard
assistent

LEDELSESSEKRETARIATET
SAG NR. 101 - 0005
- 7 JAN. 2005

BILAG

DOK. NR.

86

Bilag: Notat vedr. etablering af Jobcentre af den 20. december 2004.

20. december 2004

Notat vedr. etablering af Jobcentre.

Dette notats tilblivelse er udsprunget af en skrivelse fra Beskæftigelsesministeriet dateret den 1. december 2004 og adresseret til landets borgmestre. Det vil sige, at den er tilgået både Rudkøbing, Tranekær og Sydlangeland.

Heri bedes borgmestrene om at tilkendegive hvilken type jobcenter, som den enkelte kommune ønsker.

Derfor vil dette notat bestå af følgende:

1. Generel orientering om jobcentre
2. Høringssvar i forhold til forslag til lovgivningen på området
3. indstilling om den kategori jobcenter, der ønskes på Langeland

1) Generel orientering om Jobcentre:

I forbindelse med strukturreformen skal der etableres Jobcentre i Danmark. Disse centre skal betjene både forsikrede og ikke-forsikrede(kontanthjælpsmodtagere) ledige.

Der skal kun være én indgang uanset forsørgelsesgrundlag. Det betyder, at man i udkastet til lovgivningen har peget på følgende fordelingen af Jobcentre:

1. A-centre ca. 60 stk.
2. B-centre ca. 40 stk.
3. C-centre ca. 10(disse 10 tages ud af gruppen af de 40 B-centre)

Disse tal er et udtryk for, at der forventes ca. 100 kommuner i DK.

Disse centre får forskelligt indhold, hvilket betyder, at de enkelte kommuner skal vurdere, om de ønsker den ene eller anden konstruktion.

A-centrene:

Det fremgår af forslagene til den nye lovgivning, at A-centre skal tage sig af de målgrupper, som kommunerne socialforvaltninger tager sig af i dag nemlig kontanthjælpsmodtagere, revalidender, sygedagpengemodtagere, personer i skånejob, personer i fleksjob, personer med handicap og modtagere af introduktionsydelse, herunder integration af flygtninge på arbejdsmarkedet.

Udover disse opgaver skal A-centre tage sig af de forsikrede ledige, hvilket betyder, at der skal orienteres til og gives vejledning af virksomheder og uddannelsessøgende, tilmelding af jobsøgende via Jobnet, hjælp med indlæggelse af CV'er i Jobnet samt godkendelse af CV'er, det individuelle kontaktførelse i 6 måneder, som det fremgår af lovforslaget, og visitation til anden aktør, hvad angår jobsøgning og kontaktførelse, etablere kontakt mellem virksomhed og jobsøgning samt udarbejde jobplaner for at understøtte den lediges jobsøgning.

Efter de 6 måneder er det meningen, at de forsikrede ledige, ved fortsat ledighed, skal overgå til et B eller C-center. Det vil sige, at den fortsatte kontakt skal foregå i Svendborg. Man kan omvendt sige, at ved at etablere et A-center på Langeland, giver vi vores forsikrede ledige en bedre service, end de får i dag, da al henvendelse i dag skal ske i Svendborg.

Der vil blive en dobbelt ledelse, da de kommunale medarbejdere referer til en kommunalt udpeget chef og de statslige medarbejdere vil referere til en af staten udpeget chef.

Et væsentligt forhold, som skal gøre sig gældende, er den adskillelse som skal være imellem formidlingen af jobs og den forsøgelse, som både de ikke-forsikrede ledige og de forsikrede ledige har. Det vil henholdsvis skulle foregå enten i en kommunal forvaltning eller i en A-kasse.

På det politiske plan, skal jobcentret referere til Økonomiudvalget.

B-centrene:

Disse centre vil udgøre et antal på omkring 40 og de skal både tage sig af beskæftigelsesrettede opgaver for de forsikrede og de målgrupper, som kommunerne tager sig af i dag.

Hertil kommer, at de også skal tage sig af de forsikrede ledige, som kommer fra A-centrene efter 6 måneder eller mere komplekse problemer, så som f.eks. langtidsledige eller ledige akademikere.

C-centrene:

Her skal der findes omkring 10 B-centre, som får status som et C-center, hvilket betyder, at de har de samme opgaver som i B-centrene. Forskellen er, at staten uddelegerer sit ledelsesansvar for indsatsen af de forsikrede ledige til kommunen.

2) Høringssvar:

I denne forbindelse vil der blive peget på punkter i det fremsatte lovforslag, som kan være problematiske. Disse høringssvar kommer primært fra KL's indstilling, som er tilgængelig. Flere af KL's indlæg og vurderinger er ikke væsentlige for Langeland.

Der hvor KL ser nogle problemer er i følgende tilfælde:

- Styringen af det fremtidige beskæftigelsessystem må sikre et naturligt lokalpolitisk råderum. Her tænkes på den opbygning og funktion som det lokale beskæftigelsesråd(LBR) er tiltænkt. Det enkelte jobcenter skal udarbejde en Plan for beskæftigelsesindsatsen, som indeholder forslag til mål, prioritering og budget, og den skal behandles i LBR, som også kan give afgive bemærkninger til kommunernes budgetlægning i forhold til beskæftigelsesindsatsen. Endvidere skal kommunen udarbejde en særskilt forvaltningsrevision, som også skal indgå i kommunens budgetlægning og behandles af LBR. Når den er besluttet skal den videresendes til det regionale beskæftigelsesråd. Problemet med det lokalt nedsatte LBR, som skal bestå af DA, LO, FTF, AC, DSI, PLO, det lokale integrationsråd samt 2 repræsentanter for lokale foreninger, er, at det ikke har repræsentanter udpeget af kommunen. Det lokale jobcenter har sekretærfunktionen. Det

betyder, at udvalget, som erstatter Koordinationsudvalget, "skal overvåge resultater og effekter af beskæftigelsesindsatsen i jobcentret" og rådgive om tiltag og forbedringer af såvel den statslige, som den kommunale indsats i Jobcentret. LBR skal også udarbejde forslag til anvendelse af de midler, som tidligere tilgik Koordinationsudvalgene. Den rolle, som LBR kan komme til at spille er mere kontrollerende end et udtryk for at få fremmet et lokalt partnerskab omkring en fælles indsats, og det manglende kommunale islæt er også problematisk, da kommunen bør være en ligeværdig part.

- Partsrepræsentanter uden folkevalgt mandat og statslige embedsmænd skal ikke have mulighed for at tilsidesætte det lokale folkestyre ved at forhindre kommunens ret til selv at bestemme indretningen af det politiske system. Det fremgår af lovforslaget, at LBR tillægges magt og indflydelse. Det vil sige, at LBRs position set sammen med statens krav om administrativ adskillelse af ydelsesdelen og beskæftigelsesdelen, d.v.s. jobcentret får forvaltningsmæssig status, er et indgreb i kommunens ret til selv at indrette sin forvaltning.
- Den statslige styring ses som et problem, da den ikke bygger på incitament og vurdering af resultater og effekter og ikke anvendelse af redskaber og proces. Det betyder, at staten kan gå ind og kræve, at det enkelte jobcenter forbedrer indsatsen. Denne indgriben sker via regionsdirektøren, som sidder for det regionale beskæftigelsesråd. Han kan indstille til beskæftigelsesministeren, at der skal gives et pålæg til Jobcentret.
- Det nye beskæftigessystem skal helst tilgodese hensynet til, at virksomhederne får den arbejdskraft, som de har brug for, og hensynet til, at de svagere ledige fastholder eller opnår tilknytning til arbejdsmarkedet. Det, der menes er, at man opererer med en overgangsordning, som betyder, at jobcentre ikke skal tage de store grupper af kontanthjælpsmodtagere, som har problemer ud over ledighed. Man kan frygte, at indsatsen for denne gruppe, som er på kanten af arbejdsmarkedet, forringes, selvom den har behov for en effektiv indsats.
- Kommunen skal også fremover have mulighed for at tilrettelægge en aktiv beskæftigelsesindsats, som bygger på en konsekvent brug af motivationseffekten, herunder gennem anvendelse af straksaktivering, og indsatsen ikke drukner i statslig kontrol og bureaukrati.

Dette er de punkter, som KL har rejst kritik i forhold til. Det betyder ikke, at forslaget ikke peger i den rigtige retning, hvilket også må være holdningen her på Langeland, men målet må stadig væk være, at der etableres et enstrengt beskæftigessystem, som er kommunalt forankret.

3) Indstilling til hvilken type Jobcenter Langeland skal være:

Igennem en periode på 2 – 3 år har tankerne om et tæt samarbejde mellem de 3 kommuner inden for beskæftigelsesområdet været drøftet.

Det blev mere aktuelt, da man etablerede et fælles Koordinationsudvalg for Langeland, og man vurderede, at et tættere samarbejde ville styrke indsatsen for bekæmpelsen af ledigheden blandt primært kontanthjælpsmodtagere. På fleks- og skånejobområdet fik man ansat en tværkommunal medarbejder.

Udgangspunktet for det tværkommunale samarbejde var et ønske om at etablere en fælles formidlingsenhed, hvor de 3 kommuners jobkonsulenter skulle formidle jobs til de målgrupper, som kommunen lovgivningsmæssigt var forpligtet til gøre.

Fundamentet for denne sammenlægning er det notat, som blev behandlet i de 3 kommuners kommunalbestyrelser medio 2003.

Da forslagene om at etablere Jobcentre med én indgang fremkom, blev ideen født om, at allerede på nuværende tidspunkt at etablere et fælles jobcenter her på Langeland, som kun har formidling af beskæftigelse til kommunens målgrupper. Derfor er forsørgelsesdelen stadigvæk et ansvar for socialforvaltningerne i de 3 kommuner. Hvilket p.t. betyder, at myndighedsansvaret for forsørgelsesdelen ligger i de 3 kommuner.

Ved etableringen af det nuværende Jobcenter Langeland i Rudkøbing har man taget fat på den proces, som skal føre til, at vi ved kommunesammenlægningen har et funktionsdueligt A-center, som skal kunne løse de opgaver, som p.t. fremgår af lovforslaget.

I materialet om den fremtidige beskæftigelsesstruktur i forhold til Jobcentre påpeges det, at kommuner med under 20.000 indbyggere ikke skal have et jobcenter, men skal indgå i et forpligtende samarbejde med en eller flere kommuner om et fælles jobcenter. Her må vurderingen være, at der bør være et jobcenter på Langeland

Ovennævnte betyder, at der allerede nu skal tages kontakt til både AF og Svendborg kommune om det fremtidige samarbejde, hvor samarbejdet skal ske imellem et jobcenter på Langeland og et jobcenter i Svendborg. I forhold til AF-Svendborg er det en aftale om overførsel af personale til Jobcenter Langeland som skal forhandles og med Svendborg kommune om hvilken type center, som de ønsker at etablere, da JCL skal oversende de ledige forsikrede til Svendborg efter ½ års ledighed.

Grunden til, at vi fra Jobcenter Langeland peger på at blive et A-center, skyldes det faktum, at selvom vi får tilført medarbejdere fra AF og skal løse nogle opgaver for forsikrede ledige, mener vi, at indsatsen for overhovedet at skaffe beskæftigelse og opretholde kontakt med virksomhederne inden for krav, som stilles til et A-center betyder, at det ikke er realistisk, selv med flere medarbejdere fra AF, at løfte de opgaver, som et B-center(C-center) skal løse. Endvidere har man trods alt en større ekspertise i Svendborg til at løfte indsatsen for særligt udsatte grupper.

Da JCL allerede har taget hul på sammenlægningen og er indrettet, som et center kun med formidlingsopgaven, er vi allerede på vej til at blive et A-center i henhold til de krav, som i dag ligger i forslaget. Opgaverne med forsikrede ledige vil jo ske i et samarbejde med medarbejdere fra AF, hvilket betyder, at de har den indsigt, som er nødvendig for at løse opgaven.

Da Langeland kommune ikke overstiger de 20.000 indbyggere, må man fra Langeland påberåbe sig Ø-status og argumentere for vigtigheden af, at man kan betjene sine egne borgere, både ledige fra A-kasserne og kontanthjælpsmodtagere, da der vil ske en forringelse af den service, som skal ydes både over for borgere og virksomheder på Langeland. Den bedste service vil kun kunne gives fra et lokalt langelsk jobcenter.

Jobcenter Langeland
Kim Kryger
22. december 2004

Til

Indenrigs- og sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen

Socialminister Eva Kjer Hansen

Beskæftigelsesminister Claus Hjorth Frederiksen

Undervisningsminister Ulla Tørnæs

Trafikminister Flemming Hansen

2.1.2.12-2004-2047

SK/FUJ

6. januar 2005

Vedr. bemærkninger til forskellige udkast til lovforslag som følge af kommunalreformen.

Landsforeningen LEV har vurderet på de fremlagte 48 udkast til lovforslag på forskellige ministres områder. Af disse 48 har 26 udkast til lovforslag ikke haft relevans for landsforeningens målgruppe af mennesker med udviklingshæmning og deres pårørende. 22 udkast til lovforslag er således blevet vurderet, og der er knyttet bemærkninger til 11 udkast til lovforslag. Bemærkningerne er blevet til efter en administrativ forberedelse, et intensivt udvalgs arbejde og en demokratisk høring blandt landsforeningens 16 geografiske kredse og 19 tilsluttede foreninger.

Landsforeningens bemærkninger er delt i en generel del, der giver landsforeningens syn på kommunalreformen på tværs af de enkelte ministres områder, og en specifik del, hvor landsforeningen kommenterer de relevante udkast til lovforslag. Dertil kommer et særligt notat om VISO, der er vedlagt dette høringssvar.

Fra begyndelsen har landsforeningen været betænkelig ved en afskaffelse af et regionalt led med myndighedsansvar. Landsforeningen er usikker på, hvordan kommunerne og regionerne i den nye struktur kan opretholde tilbuddene til grupper af udviklingshæmmede med specielle og komplekse funktionsforstyrrelser og de heraf afledte specielle og komplicerede behov. Erfaringsmæssigt har de eksisterende kommuner - små som store - haft vanskeligt ved at dække behovene for landsforeningens brede målgruppe. På grund af den hidtidige opgavefordeling mellem amter og kommuner har kun få kommuner valgt at påtage sig opgaverne omkring udviklingshæmmede med de mest specialiserede behov. Derfor er det også forståeligt, at kommunernes erfaringer med disse opgaver, i dag, ikke er store. Kun praksis kan vise, om kommunerne med tiden kan løfte opgaverne i større udstrækning end de gør i dag. Det afgørende lige nu er at stille balancerede krav til kommunerne, give dem optimale betingelser for udvikling og ikke mindst give dem kvalificerede partnere.

Landsforeningen hilser det derfor velkomment, at regionerne kan fortsætte med at drive tilbuddene, som amtskommunerne i dag driver og har myndighedsansvaret for. Landsforeningen skal minde om, at indenrigs- og sundhedsministeren på regeringens vegne ved fremlæggelse af de 48 udkast til lovforslagene fremhævede, *at kommunalreformen skal ses som en fortsættelse af den glidende decentralisering, som pågår og har pågået i de seneste tre årtier.*

Det er landsforeningens opfattelse, at regeringen samtidig med at indgyde kommunerne mod til at påtage sig flere opgaver også bør opfordre kommunerne til at vise besindighed og i samarbejde med de kommende regioner planlægge en balanceret udvikling af fremtidens tilbud til mennesker med udviklingshæmning. Hurtige hjemtagninger af tilbud til kommunens driftsansvar og der af følgende underminering af det overblik, som amtskommunerne har skabt over behovene, kan kun få som resultat, at der sker en afspecialisering og faglig fragmentering af tilbuddene til udviklingshæmmede. Der vil med de forventede kommunestørrelser blive behov for regional varetagelse af tilbud, når det gælder de mest specialiserede behov. Landsforeningen finder det betænkeligt, at regionerne ikke kan fokusere brugernes behov, men kun kan fokusere på de behov, som kommunerne markerer ved deres *skøn*. Regionerne må gives en udviklingspligt, så nye tilbud kan udvikles på tværs af de enkelte kommuners fremtidige *skøn*. I sidste ende må brugerne i grænselandet mellem flere leverandører sikres valgmuligheder mellem flere tilbud, så brugerne ikke stavnsbindes. Brugere og brugernes repræsentanter skal være en del af den *samlede* fremtidige planlægning. Regeringen og Folketinget skal præcist beskrive, hvordan kommuner, regioner og brugerne skal samarbejde om den fremtidige udvikling af tilbudene.

Landsforeningen ser en række muligheder i de statslige jobcentre for at få en målrettet og systematisk indsats mod at få udviklingshæmmede i erhverv.

Der er også mange muligheder i skabelsen af en national videns- og specialrådgivningsorganisation (VISO), der kan samle viden og erfaringer på det sociale område, og kæde viden og erfaringer sammen med specialiseret udredning og specialrådgivning. Som det har indgået i de hidtidige forhandlinger med Amtsrådsforeningen i Udviklingscenter for Specialrådgivning forventer landsforeningen, at VISO bliver en selvstændig organisation uden om statslige styrelser og med sin egen bestyrelse. En faglig bestyrelse er *ikke* et tilstrækkeligt grundlag for VISOs opbygning og udvikling eller for sikring af den nødvendige brugerindflydelse. Landsforeningen mangler også, i forslaget, præcision omkring det tværsektorielle samarbejde i VISO mellem social-, undervisnings-, beskæftigelses- og sundhedsområdet. Der mangler et handlekraftigt udspil for at gøre udredningerne mere end vejledende, ligesom der også omkring den nationale organisation mangler regeringens handlekraft, når det gælder at udnytte den historiske chance for at tage skridt til etablering af handicapforskning i Danmark.

Når det gælder VISO vil landsforeningen gå så langt at sige, at VISOs muligheder for at samle og aktivere ekspertisen i Danmark omkring de specialiserede behov er en nødvendig forudsætning for, at kommunalreformen og den ændrede opgavefordeling skal få et positivt udfald for mennesker med udviklingshæmning i Danmark. Uden en klar forbedring af VISO på de nævnte områder kan landsforeningen ikke tilslutte sig reformen. (Landsforeningen skal henvise til det vedlagte notat om VISO)

Af statslige initiativer til gavn for mennesker med udviklingshæmninger savner landsforeningen en *klar* statslig forpligtelse, når det gælder en egentlig ungdomsuddannelse til unge med udviklingshæmning. Evalueringsrapporten fra december 2003 (Evalueringsinstituttet i Danmark – EVA) påpeger, at Danmark er langt bagud, når det gælder at sikre denne sidste gruppe retten til ungdomsuddannelse. Det er ikke godt nok at henvise til voksenspecialundervisningen i kommunerne. Ungdomsuddannelse skal give kompetencer, og udviklingshæmmede er kompetente, hvis de får muligheder for at blive det. Landsforeningen

skal opfordre regeringen til at benytte lejligheden til at give unge udviklingshæmmede denne mulighed. Som landsforeningen vurderer det, er der bred politisk opbakning til et sådant skridt, så hvorfor ikke tage det nu? Som en følge af førtidspensionsreformen er det ikke længere sådan, at udviklingshæmmede automatisk skal "overføres" direkte fra skole til en fuld forsørgelse gennem førtidspension i kombination med en opbevaring på et aktivitets- og samværstilbud. Ungdomsuddannelsen er en nødvendighed for at forberede unge udviklingshæmmede til en aktiv voksentilværelse.

Et sidste element, som landsforeningen generelt vil fremhæve, er spørgsmålet om *brugerindflydelsen*. Landsforeningen hilser de lovpligtige Handicapråd i kommunerne velkommen. Det opfordres til, at de gives de nødvendige kompetencer til at få afgørende indflydelse på udviklingen af tilbuddene til mennesker med handicap i kommunerne, samt ikke mindst for kommunernes håndtering af samarbejdet med regionen såvel som private leverandører. Landsforeningen ser ikke brugerindflydelse i regionerne i de fremsendte forslag. For landsforeningens målgruppe af udviklingshæmmede vil der være tale om et betragteligt antal af pladser, hvorfor der vil være behov for at fortsætte det formaliserede samarbejde mellem brugere og driftsansvarlig myndighed, som er etableret under amtskommunerne. Landsforeningen savner også et centralt statsligt udviklingsråd med brugerrepræsentation, som kan samle billedet af den nationale udvikling på tværs af de regionale udviklingsråd.

Regeringen fremlægger kommunalreformen som afsæt for nye muligheder, hvor kommunerne skal være borgernes kommuner, og regionerne skal være kommunernes regioner. Ønsket er en forbedret indsats overfor borgeren. Landsforeningen har tilladt sig at leve med i den vision, og skal hermed fremlægge sin specifikke analyse af de fremlagte udkast til lovforslag.

Indenrigsministeriets område.

Forslag til Lov om forpligtende kommunale samarbejder:

Landsforeningen skal påpege, at samarbejdet efter § 1, stk. 2, 4) litra a også bør omfatte:

Lov om social service § 12, der omhandler rådgivningstilbud til voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Denne rådgivning kræver en del erfaring og derfor et tilstrækkeligt underlag af borgere med udviklingshæmning.

Lov om social service § 42, der omhandler dækning af tabt arbejdsfortjeneste. Tildeling af denne ydelse forudsætter ofte en vanskelig udredning og helhedsforståelse af barnets tilstand og familiens situation. Derudover skal der gives en kompliceret rådgivning om ydelsens påvirkning af familiens livssituation mange år fremover.

Dele af Lov om social service § 52, der omhandler mulighederne for anbringelse. Når det gælder børn og unge med udviklingshæmning og deres anbringelse midlertidigt i aflastning eller permanent i døgntilbud, stilles der store krav til sagsbehandlingen ikke mindst, når det gælder en grundig udredning af barnet og en helhedsbetragtning af familiens situation. Derudover skal der findes og vurderes egnede tilbud.

Sundhedsministeriets område.

Udkast til forslag til Sundhedsloven:

Landsforeningen hilser det velkommen, at der i udkast til forslag til sundhedsloven samles en række love på sundhedsområdet i én lov. Dette medvirker til at give et overblik på området. Landsforeningen finder dog, at det bør overvejes at videreføre formålsparagrafferne fra en række af de videreførte love i forslaget til sundhedsloven. Der kan peges på formålsparagrafferne i Lov om patienters retsstilling, i Lov om patientsikkerhed i sundhedsvæsenet og i Lov om tandpleje. Formålsparagrafferne rummer de politiske målsætninger, derfor er de vigtige.

Landsforeningen finder det meget positivt, at Lov om sterilisation og kastration bliver overført fra Justitsministeriet til Sundhedsloven. Det er vedvarende blevet påpeget af landsforeningen, at denne lov var placeret i det forkerte ministerium.

Landsforeningen skal generelt påpege, at der med samling af en række love i Sundhedsloven, og det der af følgende overblik over området, falder kraftigt i øjnene, at der er meget lidt brugerindflydelse på sundhedsområdet. Det er vigtigt, at der igangsættes et arbejde på at skabe brugerråd el. lign., hvor der forekommer konstante og afgrænsede brugergrupper. Mennesker med handicap er en sådan gruppe. Der skal opfordres til, at der nedsættes et arbejdsudvalg under sundhedsministeren, der kan se nærmere på brugerindflydelse i sundhedssektoren.

På fire specifikke områder skal landsforeningen bemærke følgende:

Kapitel 64 – specialeplanlægningen:

En af landsforeningens særlige interesser på sundhedsområdet er specialeplanlægningen behandlet i forslag til sundhedslovens i kapitel 64, §§ 202 til 204. Landsforeningens målgrupper – de forskellige grupper med udviklingshæmning – er stærkt afhængig af adgang til speciel ekspertise indenfor en række lægelige specialer. Landsforeningen har en oplevelse af de hidtidige fire årige specialefastlæggelser og placeringen af specialerne som en meget lukket proces, hvor brugernes mulighed for påvirkninger først kommer ind, når processen reelt er afsluttet. Den hidtidige meget korte høringsrunde har mildt sagt haft et "demokratisk underskud". Landsforeningen har eksempelvis gennem flere år søgt at få fastlagt et særligt speciale, når det gælder udviklingshæmmede med sindslidelser, hvilket kun er sporadisk lykkedes i form af etablering af et Videnscenter for psykiatri og udviklingshæmning (VIPO) på Psykiatrisk Hospital i Risskov. Der bør på dette område fastlægges et egentlig speciale, hvor der også indgår sengeafdeling. Der er også fra landsforeningens side påpeget behovet for specialer på andre områder.

Landsforeningen skal opfordre til, at handicaporganisationerne gives en særlig ret til at udtale sig om specialeplanlægningen tidligere i processen, hvor der reelt er muligheder for indflydelse. Der kan være en række områder, hvor brugerne – mennesker med handicap – mere præcis ved hvor ekspertisen mangler i forbindelse med en række undersøgelses- og behandlingsmuligheder.

Kapitel 37 – amtstandpleje:

Det kan på den ene side konstateres, at det er gået langsomt med udviklingen af amtstandplejen på trods af de ekstra ressourcer, der for få år siden blev tilført til området til udbygningen af amtstandplejen. For at opnå effektivitet er der i bl.a. tre amter lavet en fælles amtstandpleje til betjening af især mennesker med udviklingshæmning. Disse erfaringer tyder på, at grundlaget for en specialiseret amtstandpleje endda burde være større end de nuværende amter. Omvendt vil vi også på den anden side understrege, at behovet for en specialiseret tandpleje er stort, hvorfor der bør tilstræbes en relativ stor nærhed til borgeren, herunder en geografisk nærhed til det sociale område, hvor den samlede målgruppe for den specialiserede tandpleje modtager øvrige servicetilbud.

Det er således landsforeningens opfattelse, at der igen bør sættes særlig opmærksomhed på den specialiserede tandpleje for at sikre en balanceret udvikling fremover. Landsforeningen skal foreslå, at der nedsættes et særligt udlægningsudvalg på dette område, hvor også landsforeningen får plads.

Kapitel 39 – genoptræning:

Landsforeningen skal påpege, at begrebet "genoptræning" er for snævert, når det gælder mennesker med handicap. Begrebet "rehabilitering" bør introduceres i sundhedsloven, idet dette begreb både er mere moderne og bredt dækkende for de behov, der følger af sygdom/ulykke og funktionsforstyrrelser/funktionsnedsættelser. Landsforeningen skal henvise til høringsvaret fra De Samvirkende Invalideorganisationer (DSI) for en nærmere diskussion af rehabiliteringsbegrebet

§ 214 og 215 – Sundhedsstyrelsens tilsyn med institutioner efter Lov om social service:

Landsforeningen skal påpege, at der er et særligt behov for tilsyn med de sundhedsmæssige forhold i større boformer efter Lov om social service. Større boformer med mere end 12 beboere bør betegnes som institutionelle boligtyper, hvor der ikke er tale om en mindre og lukket kreds af personer, der kan sammenlignes med en privat husholdning. De hygiejniske forhold i de større boformer bør underkastes tilsyn, så der ikke opstår sager, som den sag vi for nylig kunne se i Ribe amt.

Det skal derfor foreslås, at større boformer (med mere end 12 beboere) efter Lov om social service kapitel 20 også underkastes tilsyn efter § 214, samt at der fastsættes nærmere regler for de sundhedsmæssige forhold efter § 215.

Kapitel 10 – tolkebistand:

Landsforeningen har to bemærkninger at knytte til § 51 om tolkebistand.

For det første skal landsforeningen påpege, at stk. 2 har en uheldig følgevirkning for mennesker med handicap og især mennesker med udviklingshæmning af anden etnisk baggrund end dansk. Grupper med kognitive og indlæringsmæssige vanskeligheder kan have vanskeligt ved at lære dansk, hvorfor de i deres fulde livstid kan have behov for tolkning i forbindelse med en ofte hyppig brug af behandlingstilbuddene. Stk. 2 rummer således en

uhensigtsmæssig men formentlig utilsigtet diskriminering af mennesker med kognitive og indlæringsmæssige vanskeligheder af anden etnisk oprindelse end dansk.

For det andet skal landsforeningen påpege, at der ikke kun er behov for tolkebistand fra et fremmedsprog til dansk. Der kan også i kommunikationen med personer med kognitive og indlæringsmæssige vanskeligheder være kommunikationsvanskeligheder, der kan gøre brug af tolkebistand nødvendig. Mennesker med udviklingshæmning anvender ofte alternative og udvidende kommunikationsformer og sprogsystemer, der kan tolkes til verbal dansk. Disse mennesker skal også have vederlagsfri tolkebistand. Tolkeproblemet er en af hovedårsagerne til, at sundhedsvæsnet ikke effektivt har kunnet løfte opgaver efter flytningen af sundhedsopgaverne fra Statens Åndsvageforsorg til det almene sundhedssystem

Landsforeningen skal benytte lejligheden til at påpege, at den nye Sundhedslov ikke løser problemet omkring den sociale støtte og assistance, der er nødvendig, når mennesker med udviklingshæmning indlægges på hospitalerne. Udviklingshæmmede føler sig ofte som helt fremmede på et sygehus/en hospitalsafdeling. De forstår ofte ikke i tilstrækkeligt omfang det, der sker omkring dem. De har derfor brug for en person sammen med dem mange timer i døgnet for at kunne føle sig trygge og for at kunne medvirke til behandlingen. I dag er tildelingen af denne personlige sociale assistance en finansiell kamp mellem hospitalet og det sociale tilbud, hvor den pågældende bor. Ofte ender det med at forældrene/ botilbudet bærer omkostningen ved at være til stede 24 timer i døgnet, fordi de to systemer ikke kan blive enige og det udviklingshæmmede menneske er uden støtte og assistance. Mennesket med udviklingshæmning er således uden retslig sikring af støtte i forbindelse med hospitalsophold. Der bør skabes klarhed over hvem, der har opgaven og bærer udgiften.

Socialministeriets område.

Udkast til forslag til Lov om social service:

Kommuner og regioner – kapitel 2, 31, 33 og 34:

Landsforeningen hilser velkommen, at regionerne jf. lovforslaget efter aftale med kommunerne kan videreføre de nuværende tilbud i amterne til mennesker med udviklingshæmning, når det gælder midlertidige og varige boformer (§§ 107, stk. 2 og 108), beskyttet beskæftigelse og aktivitets- og samværstilbud (§§ 103 og 104), døgninstitutioner til børn og unge (§ 67, stk. 2), samt de tilbud om service og anden bistand, der følger af §§ 83-88, 97, 98 og 102. Det er også tilfredsstillende, at regionerne får en forpligtelse til at yde specialrådgivning fra disse tilbud til kommunerne og borgere i kommunerne. Det er dog landsforeningens opfattelse, at denne organisering af tilbuddene efterlader en række spørgsmål om den regionale forsyningspligt og især dens udmøntning i praksis.

Med hensyn til takster skal landsforeningen understrege vigtigheden af, at fastlæggelsen af principper for beregning af taksterne på pladserne sker ud fra princippet om, at al service ifølge loven tager udgangspunkt i borgerens individuelle behov. Sådan som disse bl.a. skal være beskrevet gennem handleplanerne jf. § 140. Der må ikke indføres takster på typer af tilbud, når tilbuddene skal være individuelt tilpasset den enkelte. Taksameter-princippet har været udbredt i bl.a. den offentlige sektors sociale tilbud. Ved overgangen fra bistandsloven til serviceloven blev det understreget, at borgernes behov er forskellige, hvorfor til-

buddene også skal være individuelle. Med tilpasning af serviceloven til strukturreformen er der en historisk chance for at komme taksameter-princippet til livs og igen sætte fokus på tilbuddenes individuelle karakter.

Det er ikke umiddelbart gennemskueligt for landsforeningen, hvordan finansieringen af de regionale tilbud skal finde sted. Det er forstået, at tilbuddene skal finansieres via takster, som kommunerne betaler for pladserne. Dette er som nævnt et problem for landsforeningen, der ser faren for at skabe et hierarki af typer af tilbud, som brugerne skal passes ind i frem for at få løst individuelle behov. Landsforeningen forstår, at regionerne skal sikres en objektiv finansiering for omkostningerne til udvikling og planlægning, ligesom der skal afsættes ressourcer til specialrådgivning fra tilbuddene. Disse – uden for tilbudene lovfastlagte aktiviteter – skal finansieres, så pladsspriserne i sidste ende kan være sammenlignelige med kommunale eller private tilbud, der ikke har de forpligtelser, som regionerne har ifølge loven. Af hensyn til forståelsen af den fremtidige finansieringsmodel skal loven og dens bemærkninger gøres mere gennemskuelige og præcise.

Når det gælder konkurrence mellem leverandører af tilbud ser landsforeningen en risiko for, at kommunerne vil vælge billigere tilbud, også selvom tilbuddet ligger i en anden region. Der bør beskrives en takspolitik og bestemmelser, der forhindrer kommunerne i at nedbryde nærhedsprincippet, som ideologisk ligger til grund for forliget om kommunalreformen. Det må klart i loven formuleres, at kommunerne ikke må vægte økonomiske grunde. En visitation må altid have sit grundlag i personens behov og den mest optimale faglige løsning på imødegåelse af disse behov.

Landsforeningen finder, at de et årige aftaler jf. § 6 ikke sikrer den nødvendige langtidspanlægning omkring tilbuddene til mennesker med udviklingshæmning. Der hersker også usikkerhed omkring det økonomiske fundament for tilbudene, idet der kan vise sig et misforhold mellem den kommunale forventning til brug af tilbuddene (markeret i den årlige redegørelse) og så det faktiske forbrug af tilbuddene, der via taksterne sikrer økonomien. Den årlige rammeaftale bliver et afgørende værktøj til løsning af disse usikkerheder. Det er derfor ikke betryggende, at lovteksten ikke foreskriver, hvordan uenigheder om rammeaftalen skal afklares. Ophæves grundlaget for al virksomhed, hvis der ikke kan indgås en rammeaftale? Falder rammeaftalen, hvis én kommune ikke kan tilslutte sig rammeaftalen. Regionerne kan jo ikke finansiere tilbuddene uden om kommunerne.

Reelt vil det være regionerne, der har det egentlige overblik over den kortsigtede efterspørgsel efter boformer, institutioner og tilbud, idet de både på tværs af regionerne og kommunerne kender efterspørgslen. Men hvem sikrer overblik over den langsigtede efterspørgsel? Hvordan er det korte og langsigtede forhold mellem forhåndsbestillinger og beredskab? Regionerne bør kende og kunne forpligtes på tendensen over tid, dvs. kommunerne bør forpligtes til at opgøre estimat over det langsigtede behov. Allerede i dag ser landsforeningen dette som amtskommunernes svaghed, idet hverken amtskommune eller kommuner er forpligtet til at opgøre og meddele hinanden det langsigtede behov for dag- og klubtilbud til børn og unge eller bo- og beskæftigelsestilbud til voksne. Ofte ser det ud til at komme bag på både kommuner og amter, at tilbuddene efterspørges. Dertil kommer, at kommunerne generelt set har svært ved at forudse de vanskeligste og mest komplicerede enkeltsager.

Der opstår endelig et misforhold, når det gælder akutpladser. Det er jo reelt kommunerne, der skal acceptere rammeaftalen, der jo bl.a. skal fastlægge prisen på tilbuddene. Ønsker kommunerne en stram planlægning uden den nødvendige ekstra kapacitet til at imødekomme de akutte og pludseligt opståede behov, som vi kender omkring mennesker med udviklingshæmning, så kan regionerne reelt set ikke opretholde de nødvendige tilbud, som brugerne efterspørger. Kan der etableres sanktioner overfor kommuner, der ikke i tilstrækkelig grad forudser behovene for tilbud? Bliver der retningslinier for en vis overkapacitet med henblik på akut opståede behov? Og kan det klares gennem ministerielle retningslinier. Vil der blive givet ministeriet beføjelser til at sætte en kommune under administration, hvis kommunen i praksis ikke kan planlægge efter de faktiske behov?

Landsforeningen hilser det velkommen, at tilsyn med boformer, institutioner og tilbud følger med driftsansvaret, når det gælder kommunerne og regionerne. Kommunerne kan ikke føre det nødvendige tilsyn med de regionale tilbud, ligesom de heller ikke kan sikre opfølgning på indberetninger omkring magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten i de regionale boformer, institutioner og tilbud. Det er dog uklart, hvorvidt kommunens beslutning om magtanvendelse kan gælde i de regionale tilbud, dvs. om en bemyndigelse kan uddelegeres til regionen og regionens ansatte. Samme forhold gør sig i øvrigt gældende for personer fra Grønland og Færøerne. Det er også juridisk uklart, hvorvidt regionerne i forhold til driften af de regionale boformer, institutioner og tilbud er omfattet af den omsorgsforpligtelse, der beskrives i § 82, når de på vegne af kommunerne opretholder eller etablerer tilbud efter loven. I dag hersker der en lignende uklarhed, når det gælder de selvejende og private boformer, institutioner og tilbud. Lovens § 82 bør præciseres, når det gælder de situationer, hvor kommunen indgår aftaler med andre leverandører.

Landsforeningen mener, at der bør stilles en række krav i forbindelse med kommunernes overtagelse af amtskommunale eller fremover regionale tilbud. Derfor ser landsforeningen frem til, at socialministeren jf. § 186, stk. 2 og § 190, stk. 3 fremkommer med retningslinier for den kommunale overtagelse. Landsforeningen skal foreslå, at der anslås en balance og behersket udvikling over tid, hvor der fokuseres på en overtagelse af de tilbud, der overvejende bruges af kommunens egne borgere. Overtager kommunen tilbud skal kommunen sikre en fortsat drift for en årrække, dvs. tilbud må ikke blot overtages for en nedlukning eller afvikling. Kommunen bør før en overtagelse kunne dokumentere erfaring med lignende tilbud eller en samlet udviklingsplan på området, som tilbuddet dækker. Det skal sikres, at fagligheden fastholdes og kommer til at indgå i et udviklende miljø. En hjemtagning af tilbud – uanset om tilbuddet dækker kommunens egne borgere eller borgere fra flere kommuner – må ikke ende i en sammenblanding af forskellige og indbyrdes uforlignelige brugergrupper, fordi brugerunderlaget skrider. Endelig er det landsforeningens klare opfattelse, at brugere/beboere skal høres i processen.

Er der tale om tilbud, som rækker væsentligt udover kommunens egne borgere, bør der stilles krav til enighed mellem amtskommunen (senere regionen) og kommunerne om en enkelt kommunes overtagelse af et tilbud. Landsforeningen ser klart en risiko for en udhuling af beredskabet for at klare de specialiserede behov, ligesom der over tid kan ske en afspecialisering. Derfor bør decentraliseringen ske glidende og efter en bevidst planlægning regionen og kommunerne imellem.

Endelig når det gælder boliger finder landsforeningen det positivt, at regionsrådet skal udarbejde en udviklingsplan jf. § 9 for boformer og institutioner med mere end 100 pladser. Landsforeningen skal dog foreslå, at pladsantallet sættes væsentlig lavere, da hensigten må være at afskaffe de institutionelle ramme.

Landsforeningen hilser det velkommen, at der nedsættes udviklingsråd for en fire årig periode. Det er dog landsforeningens håb, at der vil være lydhørhed for en forlængelse af udviklingsrådenes funktionsperiode, hvis det viser sig, at der stadig foregår en væsentlig transformation og udvikling af de nye strukturer.

Landsforeningen savner også et centralt udviklingsråd, der kan danne et samlet overblik over kommunalreformens konsekvenser og udviklingen på de forskellige serviceområder, ligesom det kan lave en samlet vurdering af udviklingen i det tværsektorielle samarbejde mellem social-, undervisnings- og sundhedsområdet.

Rådgivning – kapitel 3:

Selvom lovforslaget udelukkende med redaktionelle ændringer og ændringer som følge af strukturformen viderefører de eksisterende paragrafer vedrørende rådgivning skal landsforeningen påpege, at rådgivningen efter § 11, stk. 3 ligesom anden rådgivning efter §§ 11 og 12, når det gælder personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, bør være opsøgende. Det bør også i loven påpeges, at rådgivningen efter §§ 11, stk. 3 og 12, stk. 1 og 2 ikke alene kan ske i samarbejde med kommunen, men også om nødvendigt bør ske i samarbejde med specialrådgivningen i regionerne jf. bemærkningerne til § 5 og med VISO jf. § 13.

Når det gælder § 12, stk. 2 sammenholdt med bl.a. § 5, stk. 2, er det uklart, hvor den nuværende rådgivning efter nuværende § 97, stk. 2 skal varetages. Som udgangspunkt forstår landsforeningen, at al rådgivning om hjælpemidler som princip ligger i kommunerne. Regionsrådet kan dog jf. § 5, stk. 2 medvirke til at fremskaffe hjælpemidler, dvs. de nuværende hjælpemiddelcentraler eller hjælpemiddelenheder kan videreføres i regioner, hvilket må betyde, at de også foretager rådgivning af kommunerne og borgerne, når det gælder hjælpemidler. Derudover blev det ved arbejdet med serviceloven klart, at de særlige hjælpemidler jf. nuværende § 97, stk. 2 kun vanskeligt kunne varetages i kommunerne. Selv blandt de forventede større kommuner vil hovedparten ikke kunne håndtere de særlige IT- og kommunikationshjælpemidler til mennesker med udviklingshæmning. Der kræves en særlig ekspertise og et meget stort volumen for at opretholde denne ekspertise. VISO, Hjælpemiddelinstitutet og kommunikationscentre (videreføres formentlig af regionerne jf. ændringerne på de forskellige love på undervisningsområdet) vil have denne ekspertise, når det gælder landsforeningens målgruppe med meget specielle behov, men VISO vil ikke få en forpligtelse til at lave udredning jf. § 13. Erfaringerne viser, at der allerede i dag på grund af manglende kvalificeret udredning og af økonomiske grunde er tilbageholdenhed med at bevilge de nødvendige IT- og kommunikationshjælpemidler. Det vil ikke blive bedre ved overføring af opgaven fra amterne til kommunerne.

VISO - § 13:

Det skal igen understreges, at landsforeningen ser VISO som et kardinalpunkt, når det gælder tilslutning til kommunalreformen. Landsforeningen ser VISO som en historisk mulighed for at samle indsatsen omkring viden og specialrådgivning i Danmark. Dertil kommer, at den ekspertise, der samles i VISO, vil kunne udgøre kernen i den meget specialiserede udredning af børn, unge og voksne med de meste specialiserede og komplekse funktionsforstyrrelser. Som nævnt tidligere i indledningen ser landsforeningen en række mangler i beskrivelsen af VISO i loven og dens bemærkninger.

Landsforeningen forstår § 13, stk. 2, 2. pkt. således, at kommunerne skal træffe en afgørelse om henvisning, samt at denne afgørelse er omfattet af den generelle klageadgang jf. loven. Er denne opfattelse forkert bør der ske en præcisering af loven. Kommunerne bør også gives en forpligtelse til at følge den vejledning, der kommer ud af udredningen. Det kan ikke være meningen, at brugerne skal kæmpe for at få en henvisning til VISO, hvis den er berettiget, og efterfølgende skal kæmpe for at få kommunerne til at følge den vejledning, der kommer ud af udredningen. VISO har jf. § 13, stk. 3 afgørelsen, om der skal ydes tilbud om udredning, så uberettigede henvisninger vil kunne sorteres fra af VISO selv. Landsforeningen så gerne, at borgerne fik en direkte ret til at henvende sig til VISO, når det gælder specialrådgivning og udredning. Ligesom landsforeningen mener kommunerne som et minimum skal forpligtes til at redegøre for den specialrådgivning, der er foretaget af VISO, og hvorfor de følger eller ikke følger den givne rådgivning og udredning.

Endvidere forventer Landsforeningen, at VISO fremover i den samlede organisering af VISO skal sikre fokus og faglig forankring på de områder, der ikke i dag er dækket af de nuværende videnscentre m.m.

I loven og dens bemærkninger lægges der op til etablering af en samlet central enhed, der skal være kernen i et netværk af videnshavere og med personer med specialrådgivning og udrednings ekspertise. Landsforeningen finder det vigtigt, at der kommer en sådan samlet og central enhed. Det er landsforeningens opfattelse, at VISO skal etableres uafhængig af statsadministrationen i ministeriet. VISO skal ikke underlægges eller være en styrelse. VISO skal have sin egen ledelse og en faglig bestyrelse er ikke tilstrækkelig til at styre opbygningen og udviklingen. Det er vigtigt at sikre brugerindflydelsen på VISOs virksomhed, hvorfor etableringen af en bestyrelse for VISO med brugerrepræsentation er et krav. Landsforeningen skal dog påpege, at – med mindre brugerrepræsentationen gøres meget bred – så vil en bestyrelse kun vanskeligt være dækkende for de mangeartede behov, VISO skal tilgodese. Landsforeningen skal derfor foreslå nedsættelse af fagråd under bestyrelsen. Disse fagråd bør være beskrevet i lovteksten.

En af manglerne ved det eksisterende videnssystem på det sociale område i dag er den manglende sammenhæng til handicapforskningen. VISO bør gives en generel forpligtelse til at koordinere og deltage i forskningsvirksomhed. Dette skal ikke kun gælde på hjælpemiddelområdet. Handicapforskning generelt – men især på det sociale område – er klart underprioriteret i Danmark. Der bør ved denne historiske lejlighed gives en særlig bevilning til VISO, så der kan skabes et systematisk afsæt for handicapforskning i Danmark. VISO bør selv deltage i forskning, men bør også via særlige puljer eller årsværk rettet mod

de etablerede forskningsinstitutioner og -miljøer kunne stimulere forskningen i disse institutioner og miljøer.

Endelig hilser landsforeningen det særdeles velkommen, at handicaporganisationerne skal indgå i bestyrelsen for VISO. Landsforeningen påtager sig gerne sin del af ansvaret omkring udviklingen af VISO.

[Der skal henvises til vedlagte særlige notat om VISO]

Brugerinddragelse m.m. – kapitel 5:

Landsforeningen finder, at der i loven bør foreskrives en forpligtelse for regionerne til inddragelse af brugerne, så de får mulighed for at få indflydelse på tilrettelæggelsen og udnyttelsen af boformer, institutioner og tilbud efter § 5, stk. 1-3. Regionerne er en vigtig part, når det gælder forsynings- og tilsynspligten, samt tillige når det gælder udviklingen jf. §§ 6 og 9. Regionerne bør også have brugerråd – både omkring de enkelte tilbud og generelt i forhold til planlægningen og udviklingen af tilbuddene.

En indirekte brugerindflydelse gennem kommunernes handicapråd m.m. er ikke tilstrækkelig.

I forlængelse heraf skal regionerne forpligtes på at formulere en skriftlig handicappolitik i samarbejde med et regionalt handicapråd/brugerråd. Denne politik skal baseres på "FNs standardregler om lige muligheder for handicappede."

Dag- og klubtilbud til børn og unge - §§ 32 og 36:

I den gældende Lov om social service beskriver §§ 18 og 25, at tilskud og egenbetaling i særlige dag- og klubtilbud beregnes efter regler, som socialministeren fastsætter. I lovforslaget er disse bestemmelser ikke medtaget, og ej heller omfattet af tilskuds- og egenbetalingsregler for de almindelige dagtilbud. De særlige dagtilbud giver i udpræget grad tilbud om særlig pædagogisk og behandlingsmæssig støtte til de udviklingsbehov, som børn og unge med særlige behov har. Denne pædagogiske støtte og behandling må ikke være et tilbud, som forældrene af økonomiske grunde må takke nej til. Tilbuddene er vigtige for barnet. Der bør således være en begrænset og rimelig egenbetaling, og tilbuddene bør også på grund af børnenes handicap følges af tilbud om transport til og fra dag- eller klubtilbudet.

Kapitel 11 særlig støtte til børn og unge - § 52 m.fl.:

Landsforeningen finder, at der i sammenhængen mellem §§ 52, 55, 66 og 67 er sket en tydeliggørelse af de mulige støtteforanstaltninger, der kan gives til familien og barnet/den unge (herunder også familien og barnet/den unge med udviklingshæmning). Landsforeningen finder dog, at mulighederne – jf. den nuværende § 40 – for at yde støtte til eller tilbyde ophold på kost- og efterskoler ikke fremgår af lovforslaget. Landsforeningen skal foreslå, at der sker en præcisering af § 66, eller at kost- og efterskoler nævnes i bemærkningerne til § 66, så der ikke hersker tvivl om, at anbringelsessteder også kan omfatte kost- og efterskoler. Flere grupper af udviklingshæmmede har behov for særlig støtte for at kunne benyt-

te kost- og efterskoler. Disse tilbud er tillige vigtige for både familien og den unge, når der skal ske en frigørelse fra forældrehjemmet, og hvor der er behov for at sikre et mere skærmende miljø ved sociale eller adfærdsmæssige problemer i tilknytning til udviklingshæmningen. Et efterskoletilbud kan for gruppen af socialt belastede udviklingshæmmede medvirke en uheldig social udvikling og dens følger i form af kriminalitet og misbrug. Et efterskoletilbud kan medvirke til etablering af venskaber, dvs. dannelse af netværk, hvilket især er vigtigt, fordi ensomhed er et dokumenteret problem blandt mennesker med udviklingshæmning.

Derudover mener landsforeningen også, at der sker en forringelse ved at fjerne de tidligere punkter 8) og 9) under § 40, stk. 2. om økonomiske støtte i forbindelse med foranstaltningerne. Landsforeningen skal opfordre til, at de enten tilbageføres, eller at der anføres i bemærkningerne efter hvilke andre paragrafer, denne økonomiske støtte kan gives.

Kapitel 15, § 82 – omsorgspligten.

Der skal henvises til kommentarerne tidligere, men konkret skal landsforeningen anføre, at der i begrebet "tilbyder" i forhold til det tidligere begreb "yder" er en kvalitativ forskel, der forandrer lovens intention. § 82 omhandler pligten til at tage hånd om personer, der ikke selv kan træffe en beslutning. Der kan således ikke være tale om et tilbud til personen, men kommunens pligt til at gennemføre en indsats over for personen. Det lå i begrebet "yder", men ligger ikke i begrebet "tilbyder". Personen kan ikke vælge og har dermed ikke et valg.

§§ 45 og 97 – Ledsagelse.

Landsforeningen skal benytte lejligheden til at påpege, at bestemmelserne om ledsagelse i en del tilfælde forstås af de bevilgende myndigheder på en misforstået og uhensigtsmæssig måde, der gør det vanskeligt for en del mennesker med udviklingshæmning at opnå ledsagelse. Det drejer sig om en fortolkning af begrebet "efterspørge". Dette forstås som en verbal anmodning om ledsagelse. Landsforeningen ser begrebet "efterspørge" bredere end en verbal markering, hvilket bør indføres direkte i lovteksten, evt. ved følgende sætning: "Tilbud om ledsagelse skal gives uafhængigt af en verbal tilkendegivelse."

Kapitel 20 botilbud - § 108, stk. 6 kriminelle udviklingshæmmede:

Landsforeningen finder, at der bør gøres et forsøg på at samle indsatsen omkring udviklingshæmmede lovovertrædere. Forhåbentlig udtrykker ministerbemyndigelsen i § 108, stk. 6 et ønske om at gøre dette forsøg i forbindelse med strukturomlægningerne. Landsforeningen skal understrege, at det er vigtigt med et egentlig regelsæt for samråd om udviklingshæmmede lovovertrædere, således indsatsen kan koordineres mellem socialsektoren, kriminalforsorgen, sundhedssektoren, anklagemyndigheden og politiet, ligesom der kan ske en opfølgning og vejledning i forhold til de boformer, institutioner og tilbud, der modtager udviklingshæmmede lovovertrædere. Landsforeningen er af den opfattelse, at der med fordel kunne etableres et nationalt samråd, der skal følge de relativt få sager på landsplan. Alternativt bør der skabes grundlag for etablering af samråd i regionerne eller de regionale statsforvaltninger. Forholdet mellem samråd, boformer, institutioner, tilbud og VISO bør præcist beskrives.

Der bør også foretages overvejelser om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten, når det gælder kriminelle udviklingshæmmede. Der har været megen diskussion af de sociale tilbuds muligheder for at lave indgreb i selvbestemmelsesretten, når det gælder domsanbragte kriminelle udviklingshæmmede. Dommen i sig selv rummer basis for indgreb i selvbestemmelsesretten, men den sociale lovgivning har været uklar.

Kapitel 21 hjælpemidler – §§ 112 og 114:

Det fokus, som i den nuværende lovgivnings § 97, stk. 2, 4) gives til informationsteknologiske hjælpemidler og dertil understøttende hjælpemidler ved placeringen i amtskommunerne, forsvinder med lovforslaget. Der skal henvises til de tidligere bemærkninger, men det skal her blot gentages, at landsforeningen ikke kan forestille sig, at kommunerne på trods af den forventede forøgede størrelse kan løfte opgaven omkring de informationsteknologiske hjælpemidler. Landsforeningen ser gerne, at denne opgave løftes i et samspil mellem regioner og VISO, hvor den specielle ekspertise, som i dag findes i dele af kommunikationscentrenes virksomhed bør henhøre.

Med hensyn til § 114 vækker det bekymring i landsforeningen, at kommunerne bliver ene om at behandle ansøgninger om støtte til køb af bil. Erfaringerne viser, at kommunerne ikke vil afholde de nødvendige udgifter til udredning af berettigelsen og behovet for bil og specialindretning af bilen. Der bør således indføres - i loven eller i ministerens bekendtgørelse - a) regler om udredningsprocessen, b) hvor udredningen bør foretages og c) hvad afklaringsgrundlaget skal rumme.

Kapitel 25 kvalitetsstandarder - §§ 138 og 139:

Landsforeningen finder det uacceptabelt, at der sker en forringelse med ændringer i §§ 138 og 139, hvorefter det bliver valgfrit for ministeren at udfærdige en bekendtgørelse om kvalitetsstandarder. Informationer i tilbudsportal mv. kan ikke blive sammenlignelige, hvis der ikke fastsætter retningslinier for kvalitetsstandardernes udformning. Landsforeningen forudsætter, at der også fremover tages udgangspunkt i den enkelte brugers individuelle behov, jf. Serviceloven.

§ 141- handleplaner:

Landsforeningen skal benytte lejligheden til at foreslå en præcisering af § 141, stk. 4, idet der bør stå, at "Handleplanen bør udarbejdes ud fra borgerens forudsætninger og så vidt muligt i samarbejde med denne eller dennes værge." Den sidste tilføjelse er i tråd med bemærkningerne til Serviceloven ved dennes fremsættelse. Det vil samtidig fjerne uklarhed omkring inddragelse af tredje person "for de grupper, der er så svage, at de selv kun vanskeligt eller slet ikke kan indgå i dialog om udarbejdelse af individuelle planer," som det blev udtrykt i de oprindelige bemærkninger til § 111 i Serviceloven.

§ 180:

Landsforeningen kan ikke i loven finde hjemmel til at drive Kennedy Institutet – Statens Øjenklinik. Der nævnes i bemærkningerne til § 4 i Udkast til forslag om Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love, at § 2 i Lov

om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforsorg mv. videreføres i Lov om social service § 180, stk. 1 på grund af ophævelse af udlægningsloven. § 180, stk. 1 omhandler ikke dette.

Udkast til forslag til Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love.

§ 1, nr. 16 – Handicapråd:

Landsforeningen skal påpege, at der for de nye Handicapråd i det mindste kommer til at gælde lignende lovkrav som for ældrerådene. I den foreslåede § 38 står der i stk. 1 "Kommunen nedsætter et handicapråd, som kan rådgive kommunalbestyrelsen i generelle lokalpolitiske spørgsmål". Der bør stå "Kommunen nedsætter et handicapråd. Handicaprådet rådgiver kommunalbestyrelsen i handicappolitiske spørgsmål og formidler synspunkter mellem borgerne og kommunalbestyrelsen om lokalpolitiske spørgsmål, der vedrører mennesker med handicap." Derudover bør der som ved ældrerådene tilføjes, at "kommunalbestyrelsen skal høre handicaprådet om alle forslag, der vedrører mennesker med handicap", samt at "kommunalbestyrelsen afgør, om der er grundlag for at nedsætte flere handicapråd."

Landsforeningen skal også påpege, det bør være et krav, at kommunen i tæt samarbejde med Handicaprådet formulerer en handicappolitik, som skal baseres på "FNs standardregler om lige muligheder for handicappede".

§ 1, nr. 19 – ophævelse af § 42 under det nye kapitel 6 "Opgaver, der overlades til andre":

Landsforeningen skal foreslå, at der efter ophævelsen af § 42 indføres en ny § 42, der omhandler kommunernes forpligtelse til at indhente og henvise til specialrådgivning og udredning hos VISO.

Forslag til Lov om ændring af lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v., lov om fremme af privat udlejningsbyggeri og forskellige andre love.

Landsforeningen har kun få bemærkninger, til forslag til lov om ændring af lov om almene boliger osv.

Ændringerne i anvisningsretten § 1, nr. 7 og 8 vedr. § 54, stk. 2 efterlader ikke den fornødne klarhed. Ifølge § 54, stk. 2, pkt. 2 og 3 kan enten kommunalbestyrelsen eller regionsrådet beslutte, at boligerne skal udlejes til målgruppen efter § 54, stk. 1, pkt. 1, hvis boligerne ikke udlejes til målgruppen, der er beskrevet i § 54, stk. 2, pkt. 1. Derimod er det kun kommunen, der har anvisningsretten, når det gælder § 54, stk. 2, pkt. 1. Det virker ulogisk, at regionsrådet ikke har en indstillingsret, dvs. kommunen har anvisningsretten efter indstilling fra regionsrådet, når det gælder boliger opført af regionsrådet. Disse boliger skal indgå i den samlede rammeaftale efter Lov om social service og bør kunne medregnes ved langtidsplanlægning af området.

Anvisningen skal hænge sammen med regionens muligheder for at planlægge kapaciteten og den individuelle placering af den konkrete borger, jf. rammeaftalen i Lov om social

service. Der skal henvises til bemærkningerne fra landsforeningen til kapitel 2, 31, 33 og 34 i udkast til forslag til Lov om social service.

Beskæftigelsesministeriets område.

Udkast forslag til lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats.

Landsforeningen har ingen bemærkninger til det fremlagte udkast. Landsforeningen finder det positivt, at der kommer en klar grænse mellem beskæftigelsesindsatsen og den sociale indsats. Det er især positivt, at de kommende jobcentre skal rumme beskæftigelsesindsatsen for alle grupper i samfundet, herunder også de grupper, der på nuværende tidspunkt er fjernest fra arbejdsmarkedet.

Selvom grænsen bliver trukket skarpere op, kan landsforeningen dog se, at der fastlægges nogle regler for henvisning mellem de to systemer. Personer, der får afslag på førtidspension, skal førtidspensionssystemet henvise til jobcentrene for at få angivet de arbejdsfunktioner den pågældende kan varetage. Omvendt skal jobcentrene henvise til angivelse af forsørgelse eller supplerende forsørgelse, når en person ikke kan få en fuld eller delvis tilknytning til arbejdsmarkedet.

Visse grupper af mennesker med udviklingshæmning kan ende i en "gråzone", hvor både forsørgelsesgrundlaget og anvisning af jobmuligheder ikke er tilstrækkelige.

Udkast til forslag til Lov om ændring af lov om aktiv beskæftigelsesindsats med flere love.

Ad. § 1 Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

pkt. 4:

Landsforeningen skal foreslå, at den nye § 4a også kommer til at rumme en bemyndigelse til beskæftigelsesministeren om at fastsætte regler om de initiativer, der skal iværksættes i forhold til målgrupperne i § 2, pkt. 5), 6) og 7).

Personer omfattet af § 2, pkt. 5) kunne være mennesker med udviklingshæmning, der har gennemgået en kortere teknisk ungdomsuddannelse, men som alligevel ikke magter opgaven. Der bør fastlægges regler for jobcentres virksomhed, bl.a. hvordan ressourceprofilen, jf. vejledning knyttet til Lov om aktiv social politik skal etableres og anvendes.

Personer omfattet af § 2, pkt. 6) kan være mennesker med udviklingshæmning, der retter henvendelse med ønske om et job med løntilskud, fordi de oplever at have en rest erhvervsevne. Der bør også her fastlægges regler for jobcentrenes virksomhed, herunder hvordan der systematisk arbejdes på at skabe jobmuligheder. Igen er ressourceprofilen vigtig for denne gruppe.

Personer omfattet af § 2, pkt. 7) kan være mennesker med udviklingshæmning, hvor niveauet i deres arbejdsevne ikke er fastslået, og hvor der enten ikke er taget stilling til førtidspension eller afklaringen af førtidspension er udskudt. Gruppen udgør en "gråzone-

gruppe" eller mellemgruppe, der let kan komme til at hænge i systemet, hvis der ikke sættes ind med en målrettet indsats på afklaring af erhvervsevne såvel som deres sociale kompetencer. Der bør også her fastlægges regler for jobcentrenes virksomhed.

Indsatsen overfor disse tre målgrupper rummer naturligt den rådgivning som er foreskrevet i lovens § 9, men det bør understreges i de regler, som ministeren kan fastlægge, at rådgivningen efter § 9 skal være opsøgende, når det gælder ressourcetsvage grupper som mennesker med udviklingshæmning. Jobcentrene bør her kunne hente fornøden vejledning hos VISO, jf. Lov om social service § 13. Ligeledes bør det understreges, at indsatsen i jobcentrene skal koordineres med den øvrige sociale indsats, samt at beskæftigelsesindsatsen skal indgå i formuleringen af handleplaner jf. Lov om social service § 141.

Andre bemærkninger udover lovforslagene:

ad. kapitel 7:

Landsforeningen skal udtrykke sin forundring over, at der ikke skal fastlægges individuelle kontaktførelser jf. lovens kapitel 7, når det gælder personer, der er omfattet af § 2, nr. 5-8. Dette set i lyset af intentionen om, at jobcentrene skal varetage al indsats vedrørende beskæftigelse for alle grupper.

ad. kapitel 10:

Det kan undre, at personer omfattet af § 2, nr. 6 ikke er omfattet af kapitel 10. Mennesker med udviklingshæmning med en rest erhvervsevne kan for at komme tættere på arbejdsmarkedet have behov for opkvalificering, når det gælder nødvendige sociale kompetencer på en arbejdsplads, dansk kundskaber eller særligt tilrettelagte projekter omkring anvendelse af maskiner, redskaber m.m. Igen set i lyset af lovens intention om at gøre jobcentre til et tilbud for alle, så kan det undre af store grupper blandt mennesker med udviklingshæmning holdes ude.

ad. §§ 74, 76 og 78:

Landsforeningen skal benytte lejligheden til at påpege, at § 74, der beskriver kompensation for handicappede i erhverv i form af arbejdsredskaber, arbejdspladsindretninger m.v. er forældet. Paragraffen bør tillige omfatte kommunikationshjælpemidler og personlig assistance, der er kompenserende for mennesker med udviklingshæmning i skåne- og fleksjob eller job med løntilskud..

Ligeledes skal påpeges i § 76, stk. 3, at målgruppen bør omfatte personer omfattet af § 2, nr. 6. Mennesker med udviklingshæmning kompenseres i udstrakt grad gennem personlig assistance.

Endelig skal Landsforeningen påpege, at mentorordningen i § 78 ofte tidsbegrænses, hvilket er uheldigt, når det gælder mennesker med udviklingshæmning. Der bør således af lovgivningen fremgå, at mentorordningen kan oppebæres så længe behovet er til stede.

Ad. § 2 – Loven om compensation til handicappede i erhverv.

Landsforeningen har ingen bemærkninger til de foreslåede ændringer af loven. Landsforeningen skal dog bemærke, at udviklingshæmmede – på trods af lovens intention om at dække alle handicapgrupper – ofte fortolkes ud af målgrupperne, der beskrives i § 4. Adskillige sager viser, at arbejdsformidlingerne vælger en stram fortolkning.

Undervisningsministeriets område.

Lov om ændring af lov om folkeskolen, lov om specialundervisning for voksne, lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og forskellige andre love.

Landsforeningen har delte meninger om, at specialundervisningen efter Folkeskolelovens nuværende § 20, stk. 1 og 2 samles i den samme del af § 20 (§ 20, stk. 2). På den ene side må det konstateres, at den nuværende kvalitet af undervisningen i amtskommunalt regi, er langt fra tilstrækkelig. Der er problemer med manglende kvalifikationer hos lærerne og mangelfuld eller fravær af efterlevelse af de lovpligtige individuelle læseplaner og undervisningsvejledninger. På den anden side vil landsforeningen pege på, at behovet for efteruddannelse af lærere og efterlevelse af Folkeskoleloven i forhold til elever med udviklingshæmning er af overordentlig stor betydning.

På den baggrund er landsforeningen bekymret for en hastig udlægning af specialundervisningen. Regionernes mulighed for at drive tilbud for kommunerne i en fire årig overgangsperiode, sammenholdt med at kommunerne generelt skal finde deres ben, levner ikke mange muligheder for en glidende decentralisering. Landsforeningen skal foreslå, at tidsbegrænsningen i selve lovteksten afløses af en hensigtserklæring og en aktiv indsats på at følge og stimulere decentralisering. Dette vil samtidig kunne sætte et fokus på kvaliteten i specialundervisningen frem for på strukturændringen.

Det er positivt, ministeriet stiller krav om, at kommunerne skal afgive en redegørelse om forventet pladsforbrug for en tre årig periode, jf. § 1, nr. 18. Dette giver regionsrådet mulighed for at planlægge undervisningstilbuddenes udvikling på mellemlang sigt.

Ligeledes finder landsforeningen det positivt, at der gives en generel (og dermed udvidet) klageadgang for al specialundervisning efter Folkeskoleloven jf. ændringerne i § 1, nr. 23-29.

Landsforeningen finder afgrænsningen mellem lands- og landsdelsdækkende tilbud på den ene side og den øvrige specialundervisning på specialskolerne på den anden side for uklar. Som eksempel fastlægges Geelsgaardskolen jf. § 1 nr. 1 som landsdækkende undervisningstilbud for børn og unge med svære motoriske forstyrrelser, med erhvervet hjerneskade, døvblinde elever m.v. Samtidig kan vi konstatere, at Kirkebækskolen med sin gruppe af børn med svære multiple funktionsnedsættelser formentlig vil blive udlagt til Vallensbæk kommune. Geelsgårdskolen og Kirkebækskolen er begge i dag drevet af Københavns amt og i praksis har de sammenlignelige målgrupper. Vidensmæssigt supplerer de to skoler i dag hinanden.

Landsforeningen skal foreslå, at initiativerne omkring det foreslåede KVIS 2 forlænges, så KVIS 2 kan fungere som en samarbejdspartner til de regionale udviklingsråd, der skal følge udviklingen både på det sociale område og specialundervisningen.

Landsforeningen mangler en beskrivelse af den mellemkommunale finansiering. Umiddelbart er det landsforeningens vurdering, at der kommer til at mangle regler for denne finansiering på det nuværende § 20, stk. 2 område, når amtskommunerne ikke længere eksisterer. Der bør i reglerne være et incitament til samarbejde kommunerne imellem.

Afslutningsvis skal landsforeningen endnu engang påpege, at der må sikres en mindretalsbeskyttelse i skolebestyrelserne, så forældre til enkeltintegreret specialundervisnings elever og/eller elever i specialklasser/specialklasserækker bliver synlige og får en reel mulighed for at tale denne elevgruppes sag.

Lov om ændring af lov om Centre for Videregående Uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelser m.v., lov om mellemlange videregående uddannelser, lov om centre for undervisningsmidler m.v. og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

§ 1, nr. 2:

I forhold til § 27 a stk. 3, ny 2. pkt. skal landsforeningen påpege, at der i takt med de øgede muligheder på CVU'erne for at etablere almene ungdomsuddannelser og erhvervsrettede ungdomsuddannelser, bør disse kunne tilbyde elever med handicap handicapkompenserende foranstaltninger. Lovteksten nævner ikke, at der tilbydes handicapkompensation. Dette bør indføres.

§ 6, nr. 1:

Landsforeningen finder det ikke hensigtsmæssigt, at der i § 1, stk. 2, pkt. 1) i Lov om centre for undervisningsmidler m.v. slettes, at samlingen af undervisningsmidler er beregnet for udlån til undervisningsinstitutioner. Undervisningsinstitutioner, der bedriver specialundervisning har et stort behov for at afprøve undervisningsmidler inden de anskaffes, hvorfor centrene for undervisningsmidler og deres samlinger både er en inspirationskilde, men også en kilde til afprøvning. Landsforeningen skal foreslå at tilføjes om udlån opretholdes.

Forslag til lov om ændring af lov om produktionsskoler, lov om støtte til folkeoplysende voksenundervisning, frivilligt folkeoplysende foreningsarbejde og daghøjskole samt om Folkeuniversitet (folkeoplysningsloven) og de forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

§ 1:

Generelt ønsker Landsforeningen LEV at henlede opmærksomheden på, at der endnu ikke er fundet en løsning på en lovfæstet ret til en særlig ungdomsuddannelse for mennesker med udviklingshæmning. Udviklingshæmmede er derfor i princippet dækket af den almindelige lovgivning vedrørende ungdomsuddannelser. Det betyder dog i praksis, at udvik-

lingshæmmede afhængigt af, hvor de bor, må nøjes med uddannelses tilbud, der ikke er kompetencegivende, og som er meget varierende i kvalitet og omfang.

Regeringen har tidligere fået foretaget en vurdering af den kompenserende specialundervisning for voksne af Evalueringsinstituttet i Danmark (EVA). Konklusionen på denne evaluering siger klart og tydeligt, at mennesker med udviklingshæmning er stillet væsentlig dårligere end alle andre samfundsgrupper, når det handler om adgang til ungdomsuddannelse.

Landsforeningen LEV skal derfor foreslå, at det i lovforslaget om produktionsskoler præciseres, hvilke handicapkompenserende foranstaltninger, skolerne skal etablere for at kunne imødekomme behovet for undervisning af mennesker med udviklingshæmning eller generelle indlæringsvanskeligheder.

§ 1, nr. 8 og 9:

Vedrørende § 8a stk. 2 skal det foreslås, at DSI også får sæde i dette råd. Mange handicappede og især mennesker med udviklingshæmmede må betegnes som kortuddannede.

§ 2:

Generelt skal landsforeningen benytte lejligheden til at fremhæve, at folkeoplysningsudvalgene jf. § 34 i folkeoplysningsloven ikke har en fast repræsentation fra DSI. Det er landsforeningens opfattelse, at mange folkeoplysningsudvalg, ofte har svært ved at forstå de særlige problemstillinger der er i relation til undervisning af mennesker med handicap og i særlig grad mennesker med udviklingshæmning. Vi skal derfor foreslå at man genindfører en fast "handicaprepræsentation" i folkeoplysningsudvalgene, således at man herigennem sørger at fastholde og udvikle de frivillige folkeoplysende tilbud på en sådan måde, at mennesker med handicap /udviklingshæmning kan få størst mulig gavn heraf.

Landsforeningen skal også henlede opmærksomheden på, at der i enkelte amter, bl.a. Københavns amt, har været mulighed for "regionalskoler". Målet med regionalskolerne har været at sikre mennesker med handicap den bedste adgang til undervisningsmuligheder uden, der nødvendigvis skulle etableres en folkeoplysende kreds i hver eneste kommune. Landsforeningen skal derfor foreslå, at der i forbindelse med lovrevisionen gives lov hjemmel for regionalskoler inden for særlige områder, herunder undervisningstilbud til mennesker med udviklingshæmning.

§ 6:

Af § 7, stk. 3 i lov om erhvervsrettede grunduddannelse og videregående uddannelse for voksne bestemmes det, at forudsætningerne for at kunne benytte voksenuddannelsen er, at man er 25 år, har mindst 2 års erhvervserfaring og forudsætninger svarende til grundskolens afgangsniveau.

På grund af den generelle mangel på muligheder for en ungdomsuddannelse for mennesker med udviklingshæmning, finder landsforeningen, at det er nødvendigt at præciseres i lo-

ven, hvordan arbejde på beskyttet værksted for mennesker med udviklingshæmning vil kunne sidestilles med erhvervserfaring.

I forhold til kravet om grundskolens afgangsniveau har hovedparten af udviklingshæmmede svært ved at dokumentere, at de har gennemført grundskolen trods deres opfyldelse af undervisningspligten. Det er svært at dokumentere, da hovedparten af landets 20.2 undervisningstilbud aldrig har udstedt eksamensbeviser eller undervisningsbeviser til elevgruppen. Landsforeningen LEV har tidligere rejst denne problemstilling uden held over for undervisningsministeriet.

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love.

§ 5:

Landsforeningen skal til lov om brobygningsforløb til ungdomsuddannelse påpege en forventning om, at man i kommunerne i højere grad, end det hidtil har været praktiseret, giver de tidligere 20.2 elever adgang til at benytte brobygningsforløbet, når kommunerne overtager ansvaret for hele den vidtgående specialundervisning (20.2). Regeringen har valgt, at der stadig ikke skal være et lovfæstet ungdomsuddannelsesstilbud til mennesker med udviklingshæmning. Landsforeningen LEV ser derfor gerne, at der i bemærkningerne til loven, lægges op til et øget brug af brobygningsforløbet, således man vil kunne holde unge udviklingshæmmede i et uddannelsesforløb indtil de fylder 18 år, hvorefter de kan vælge at lade sig indskrive på den kompenserende specialundervisning for voksne. Ønsker en elev med udviklingshæmning at benytte brobygningstilbudet forventes det, at uddannelsesplanen udarbejdes i samarbejde med uddannelsesstedet, jobcenteret og socialforvaltningen. Ved at samle disse instanser sikres der et endnu bedre grundlag for at udarbejde ressourceprofilen.

§ 7, nr. 2:

Landsforeningen skal til § 4 stk. 1, 3. punkt i bekendtgørelse af lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse påpege, at det må forventes, når de erhvervsrettede uddannelsesinstitutioner gives mulighed for at udvide undervisningen med bl.a. ungdomsuddannelser, at der stilles krav til de pågældende uddannelsesinstitutioner om at være tilgængelig for alle, herunder sikre den nødvendige adgang til særlige tilrettelagte undervisningsformer. Det bør påhvile uddannelsesinstitutionen at godtgøre, at dette krav er opfyldt.

§ 7, nr. 6:

Ifølge forslaget skal regionsrådet koordinere den samlede indsats, når det gælder ungdomsuddannelse. Landsforeningen LEV finder det naturligt, at regionsrådet får en særlig forpligtelse til at sætte fokus på adgangen til ungdomsuddannelse for mennesker med udviklingshæmning.

Trafikministeriets område.

Udkast til forslag om Lov om trafikselskaber:

Landsforeningen har bemærkninger til udkastes beskrivelse af målgruppen for den individuelle handicapkørsel efter § 5, stk. 1, nr. 4) og § 11, samt det fremsatte lovforslag nr. L 105.

Målgruppebeskrivelsen i lovteksten fokuserer udelukkende på bevægelseshæmning i fysisk forstand, jf. bemærkningerne til § 11. Selvom der i bemærkningerne gøres opmærksom på, at trafikselskaberne kan tilbyde ordningen til andre grupper af mennesker med handicap, så er målgruppeafgrænsningen diskriminerende i forhold til de grupper af udviklingshæmmede, der er bevægelseshæmmede i psykisk eller adfærdsmæssig forstand.

Landsforeningen foreslår, at der – om ikke andet i bemærkningerne – blødes op på definitionen af "*svært bevægelseshæmmede*". Grupper af mennesker med udviklingshæmning, som har vanskeligt ved at benytte offentlige transportmidler, bør også omfattes. Årsagen til disse gruppers vanskeligheder er ikke den fysiske tilgængelighed, men den psykiske og sociale tilgængelighed ved de offentlige transportmidler. Gruppen er i risiko for at udløse psykiske eller adfærdsmæssige problemer i samvær med de øvrige brugere af de offentlige transportmidler. De kan eksempelvis begynde at råbe og skrike, slå ud efter de øvrige passagerer og lignende, når de bliver utrygge. Det kan også være autister, der har behov for meget overskuelige rammer og en stor forudsigelighed og struktur. I modsat fald bliver de angste og utrygge, hvilket kan give sig udslag i voldsom selvdestruktiv eller udadrettet adfærd.

Der er reelt set ikke tale om en stor målgruppe. Men for de få er det afgørende at have muligheden for individuel handicapkørsel.

----- oooOooo -----

Landsforeningen skal hermed overgive dette høringssvar til regeringens og ministeriernes velvillige behandling. I den kommende proces forventer landsforeningen selvfølgelig at blive inddraget, så landsforeningen kan komme med uddybninger til den fremlagte analyse. Det gælder både for det kommende lovforberedende arbejde i Folketinget og dets respektive udvalg, såvel som i det kommende arbejde i ministerierne med bekendtgørelser og vejledninger. Landsforeningen har altid søgt at bidrage med sin viden og erfaringen i sådanne processer.

Med venlig hilsen
Landsforeningen LEV

Sytter Kristensen
Landsformand

Notat om National videns- og specialrådgivningsorganisation (VISO).

Landsforeningen LEV skal indledningsvis udtale, at landsforeningen i den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation ser en historisk chance for at samle videns-, specialrådgivnings- og udredningsfunktioner. Landsforeningen ser en strømlinet National videns- og specialrådgivningsorganisation som en forudsætning for kommunalreformen, når det gælder mennesker med udviklingshæmning. Der skal tages de nødvendige skridt til at gøre denne organisation helstøbt ved at sikre, at VISO bliver

- En tæt og sammenhængende organisation med en koordinerende og fysisk samlet central enhed med en række fysisk spredte netværksenheder. VISO skal have en selvstændighed og uafhængighed af den statslige centraladministration. VISO skal have sin egen ledelse og bestyrelse. En faglig bestyrelse er ikke tilstrækkelig, og der skal under bestyrelsen etableres en række fagråd.
- Grundstammen for samarbejdet mellem social-, undervisnings- og sundhedssektoren på handicapområdet, hvorfor det skal præciseres nærmere, hvori bidrag fra undervisningsministeriets og sundhedsministeriets områder kan bestå. Landsforeningen kan på det sundhedsmæssige område eksempelvis pege på Videnscenter for psykiatri og udviklingshæmning i Århus og de to vidensenheder, når det gælder små og sjældne handicap i henholdsvis Århus og København.
- Afsæt for et fokus på handicapforskning i Danmark. Det er klart, at denne forskning bør sikres en basis i de egentlige forskningsmiljøer, men der kan i VISO ske en koordinering af de særlige sektorforskningsinitiativer på social-, undervisnings- og sundhedsområderne. VISO kan gives ressourcer til koordinering og til at indgå i handicapforskning, dvs. der forventes tilført særlige midler til VISO og midler til etablering af egentlige forskningsmiljøer.
- Organisationen, der samler specialrådgivnings- og udredningskompetence. Specialrådgivning og udredning, der udgår fra VISO, skal have mere end en vejledende funktion. Kommunerne bør forpligtes på at henvise til udredning. Kommunerne bør forpligtes på at følge den specialrådgivning og udredning, der bliver givet kommunerne eller brugerne af VISO. Kommunerne skal som et minimum forpligtes til at redegøre for den specialrådgivning og udredning, der er foretaget af VISO, og begrunde hvorfor de følger eller ikke følger den givne rådgivning og/eller udredning. Landsforeningen så gerne, at borgeren fik en direkte ret til at henvende sig til VISO med henblik på både specialrådgivning og udredning.
- Bindeleddet mellem videns-, specialrådgivnings- og udredningsfunktionen og de praksiserfaringer, som udspringer af virksomheden i de kommunale og regionale tilbud. Dette bindeled kan opnås dels via en forpligtelse til også direkte at skulle rådgive de kommunale og regionale tilbud dels ved, at VISO får mulighed for at vejlede kommuner og regioner om indholdet i det tilsyn med tilbuddene, der følger af den sociale lovgivning. Ligesom VISO med fordel vil kunne forestå en formel uddannelse af tilsynskonsulenter.

Landsforeningen ser også, at det kan ske ved at give VISO mulighed for at købe specialrådgivnings- og udredningsydelser i de kommunale og regionale tilbud.

Landsforeningen har i sit generelle høringssvar omkring lovforslagene i forlængelse af kommunalreformen fremkommet med en række specifikke punkter. Der er udover disse en række spørgsmål og mangler i forhold til de hidtidige udspil fra regeringen og socialministeriet, som er nødvendigt at få afklaret:

1. Det skal præciseres, at der skal være tale om en helhedsorienteret rådgivning, og at udredninger ikke må planlægges og gennemføres løsrevet fra en helhedsbetragtning. Endelig bør en relationistisk tilgang foreskrives.
2. Det skal præciseres, hvordan specialrådgivningen og udredningen skal foregå, bl.a. hvordan samarbejdet og kommunikationen med borgeren skal være, hvorvidt nærtstående personer skal inddrages, når der er tale om voksne, og hvordan forældre skal inddrages, når der er tale om børn og unge.
3. VISO dækker alle handicapgrupper. Som udgangspunkt overføres der kun ressourcer indenfor vidensfunktionen på nogle få afgrænsede områder. Der skal ske en præcisering af, hvordan alle handicapgrupper skal kunne dækkes i vidensfunktionen, så der også fra VISOs side kan ydes rådgivning og udredning bredt.
4. Landsforeningen forventer, at alle grupper med specielle og komplekse funktionsforstyrrelser vil blive omfattet af VISOs virksomhed. Landsforeningen forestiller sig således også, at der oprettes en særskilt vidensenhed under VISO med specifikt fokus på mennesker med udviklingshæmning. Tilbuddene efter lov om social service forudsætter ikke særlige diagnoser eller en præcis diagnose hos borgeren. Grundlaget er en vurdering af funktionsevnen.
5. Det skal præciseres, hvordan VISO skal håndtere afgrænsningen "de få mest specialiserede og komplicerede enkeltsager". Landsforeningen skal foreslå en pragmatisk løsning, der samtidig respekterer kommunale og regionale forskelle i videns- og erfaringsniveau. Det skal foreslås, at der vælges en "brugerstyret" tilgang, dvs. det er oplevelsesniveauet i praksis, der afgør om en sag er specialiseret og kompliceret. Det vil så være op til VISO at "tilbagevise" eller "afvise" sagen med den nødvendige vejledning til at komme videre. Det kan være med en henvisning til kommuner eller regioner, hvor specialrådgivning og udredning foregår uden for VISO. Derved får VISO også en netværksskabende funktion.
6. Når bidrag fra undervisningsområdet foreligger, skal der
 - følge en beskrivelse af, hvordan rådgivning og udredning om den specialpædagogiske bistand til småbørn skal koordineres/samordnes med den specialiserede småbørnsvejledning, der må være dækket af VISO, dvs. den rådgivning, der ligger udover PPRs rådgivning i kommunerne. De seneste par år har den specialpæagogi-

ske rådgivning ligget i de kommunale PPR. Erfaringerne viser, at det de færreste PPR kontorer har magtet opgaven.

- ske en præcisering af, hvordan voksne udviklingshæmmede kan få en specialpædagogisk rådgivning og udredning hos VISO, der ligger udover den rådgivning og udredning, som kommer til at ske på specialundervisningscentre for voksne i kommunerne.
- laves en beskrivelse af kommunikationscentrenes bidrag til VISOs virksomhed. Kommunikationscentre tilbyder en meget kompetent rådgivning og udredning, når det gælder personer med svære og sammensatte kommunikationsvanskeligheder og sensoriske forstyrrelser, herunder når det gælder afklaring af brug af IT hjælpemidler og andre kommunikationshjælpemidler.

7. VISO skal have mulighed for at hente, samordne og koordinere viden, specialrådgivning og udredning med enheder på sundhedsområdet. Landsforeningen skal her påpege, at Videnscenter for Psykiatri og Udviklingshæmning på Psykiatrisk Hospital i Risskov og andre har relevant ekspertise, når det gælder mennesker med udviklingshæmning.

07.01.2005

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

Høringssvar:

EMNE: FORSLAG TIL LOV OM ANSVARET FOR OG STYRINGEN AF DEN AKTIVE
BESKÆFTIGELSESINDSATS OG FORSLAG TIL ÆNDRING AF LOV OM AKTIV
BESKÆFTIGELSESINDSATS MED FLERE LOVE

Landsforeningen SIND har med interesse gennemlæst ovennævnte lovforslag, der – som led i kommunalreformen – vedrører beskæftigelsesområdet.

Arbejdsmarkedssystemet forventes at have fokus på en sammenhængende indsats på tværs af målgrupper og tæt på brugerne.

Landsforeningen SIND stiller forslag om, at det præciseres såvel i statens forpligtelse til at overvåge og analysere statens og kommunernes beskæftigelsesmæssige indsats med henblik på at sikre resultater og effekten af indsatsen (Lov om ... styring § 5, stk. 1 og 2), og under "målgrupper, som har særlige problemer i forhold til arbejdsmarkedet" (Lov om ... styring...§ 10) at også personer med en **sindslidelse og andre personer med handicap** inkluderes i den beskæftigelsesmæssige sammenhæng og at dette stiller bestemte faglige og kvalitative krav til beskæftigelsesindsatsen.

Lovforslagene præciserer ikke, at kravene til den beskæftigelsesmæssige indsat for personer med sindslidelse og andre handicap skal sikre en fastholdelse og udvikling af den faglige ekspertise på dette område. Lovforslaget præciserer heller ikke forsynings- og udviklingspligten på dette område som erstatning for og udvikling af nuværende Reva-centre og af AF's handicapkonsulenter.

Landforeningen SIND mener, at der i dag ikke tilbydes sindslidende relevante og effektfulde tilbud og en løbende udvikling og etablering af tilbud derfor er meget nødvendig.

Landsforeningen SIND stiller derfor forslag om en analyse af den specialiserede revalidering. Her skal der tages højde for, at en sindslidelse netop for den enkelte kan betyde vanskeligheder ved at indgå i dialog med medarbejderne i jobcentre på den strukturerede måde som værktøjsskasser, ressourceprofiler og kategoriseringer m.v. forudsætter. På den måde overses de sindslidendes ressource reelt og de får ikke samme tilbud som andre grupper.

Med venlig hilsen

Frede Budolfson
Landsformand
Landsforeningen SIND

MarselisborgCentrets høringssvar vedr. lovforslag om strukturreformen

MarselisborgCentret er et dansk center for rehabilitering, forskning og udvikling. Centret er etableret i et samarbejde mellem offentlige og private organisationer på bl.a. sundheds-, social- og beskæftigelsesområdet og er således i berøring med flere af de områder, lovforslagene omhandler. (For yderligere beskrivelse af centret, se www.marselisborgcentret.dk)

MarselisborgCentret har med interesse læst de mange lovforslag og vil i det følgende komme med bemærkninger i f.t. de områder, der har størst relevans for centret.

Høringssvaret fremsendes til følgende ministerier:

- * Socialministeriet
- * Indenrigs- og sundhedsministeriet
- * Beskæftigelsesministeriet
- * Undervisningsministeriet

Generelle bemærkninger

Rehabilitering

I oktober 2005 udkom hvidbogen "Rehabilitering i Danmark". Hvidbogen er resultatet af arbejdet i en tænketank nedsat af Rehabiliteringsforum Danmark og med deltagelse af repræsentanter fra en række offentlige myndigheder, brugerorganisationer og faglige organisationer på rehabiliteringsområdet. Hvidbogen er præsenteret på en faglig konference i august måned og på en politisk høring med deltagelse af folketingsmedlemmer ultimo oktober. Bogen indeholder en afklaring af rehabiliteringsbegrebet og dets indhold og bringer følgende definition på rehabilitering:

"Rehabilitering er en målrettet og tidsbestemt samarbejdsproces mellem en borger, pårørende og fagfolk. Formålet er at borgeren, som har eller er i risiko for at få begrænsninger i sin fysiske, psykiske og /eller sociale funktionsevne, opnår et selvstændigt og meningsfuldt liv. Rehabilitering baseres på borgerens hele livssituation og beslutninger og består af en koordineret, sammenhængende og vidensbaseret indsats."

Hvidbogen har fået en positiv modtagelse af såvel politikere, embedsmænd, brugerrepræsentanter som fagfolk, der alle finder, at der hermed er tilvejebragt et godt grundlag for arbejdet med rehabilitering i Danmark. Modsat situationen i andre lande - f.eks. Norge, Sverige, Tyskland - har rehabilitering ikke hidtil udgjort et egentligt felt i Danmark. F.eks. kan nævnes, at i Norge er rehabilitering sat på dagsordenen via Stortingsmeldinger, indarbejdelse i sektorlovgivningen, etablering af et forsknings og udviklingscenter (Statens Kunnskaps- og Udviklingscenter for helhetlig Rehabilitering/SKUR) mv.

Ofte anvendes i Danmark begrebet "genoptræning" (f.eks. i forslag til sundhedslov, servicelov). Dette begreb er dog ikke fyldestgørende, jfr. definitionen ovenfor, og vil ikke sikre den helhedsindsats overfor brugeren, som de nye love ellers kan give god baggrund for.

Med de mange og omfattende lovrevisioner, der nu er fremlagt, ser MarselisborgCentret det som en enestående chance at få begrebet "rehabilitering" og begrebsapparatet omkring rehabilitering indarbejdet i den danske lovgivning.

Af lovforslagene fremgår, at man prioriterer sammenhæng mellem sektorer og sammenhæng i patientforløb højt. Dette er helt i overensstemmelse med rehabiliteringsdefinitionen. Det samme gælder fokus på den evidensbaserede indsats, samt fokus på "borgeren i centrum".

Samtidig kan det også konstateres, at rehabiliteringsområdet, som i lovteksten falder ind under begreber som behandling, genoptræning/træning, forebyggelse, støtte mv. fortsat vil udføres på såvel det nye regionale niveau som på det kommunale niveau. Dog med den store ændring, at kommunerne nu får et større og bredere ansvar for varetagelsen og finansieringen af rehabiliteringsindsatsen.

MarselisborgCentret vurderer, at der vil være et stort behov for kompetenceudvikling navnlig på det kommunale niveau, ligesom der vil være et stort behov for specialrådgivning, vidensformidling, forskning og evaluering.

MarselisborgCentret

MarselisborgCentret er et center bestående af private og offentlige organisationer, der arbejder indenfor rehabiliteringsområdet. Centret blev etableret i 1996 og har siden vist sin bæredygtighed gennem fortløbende udvikling af centret og dets opgaveområder og samarbejdsparter. I dag er centret et landsdækkende center for rehabilitering, forskning, udvikling og evaluering.

MarselisborgCentret samarbejder med en række offentlige og private organisationer og løser pt. opgaver for Sundhedsstyrelsen, Socialministeriet, Styrelsen for Social Service, Beskæftigelsesministeriet, Arbejdsmarkedsstyrelsen, forskellige brugerorganisationer, uddannelsesinstitutioner, amter og kommuner. Opgaverne er forsknings-, evaluerings- og analyseopgaver, metodeudvikling, undervisning og kompetenceudvikling samt konsulent-, rådgivnings- og vejledningsopgaver. Desuden har centret gennem de seneste 3 år som udviklingsprojekt drevet et jobcenter med formidling af jobs og kompetenceudvikling i f.t. personer med funktionsnedsættelse.

MarselisborgCentrets fremtidige status og forankring bør sikres i den nye struktur.

Det er vurderingen, at dette bedst kan ske ved at centret fremover sikres en central, landsdækkende og bredt funderet platform for sit videre arbejde som landsdækkende center for forskning, udvikling og evaluering indenfor rehabiliteringsområdet.

MarselisborgCentrets tværfaglige tilgang har vist sig at udgøre et vigtigt supplement til de eksisterende sektorbaserede og monofaglige udviklings- og forskningsmiljøer.

Det er vigtigt for centrets virke, at der sikres en national forankring, der gør at centret fremover kan udgøre en tværfaglig koordinering af rehabiliteringsindsatsen på såvel sundheds-, social-, beskæftigelses- og undervisningsområderne i Danmark.

Sundhedsområdet

MarselisborgCentret finder det positivt, at forslaget til Sundhedslov samler en række love på sundhedsområdet i én lov, hvilket er med til at give et øget overblik på sundhedsområdet.

Sundhedsloven er en af de helt centrale love i f.t. rehabiliteringsområdet. Vi forslår derfor følgende tilføjelse: §1 tilføjes "....med det mål at skabe et godt liv, oplevet af den enkelte borger"

Genoptræning og rehabilitering

Det synes imidlertid ikke langtidsholdbart for en ny sundhedslov, at "genoptræning" er det ord, der gennemgående bliver brugt, når det i den verden, der omgiver os og i de fleste faglige sammenhænge er almindeligt accepteret, at rehabilitering er andet og mere end genoptræning.

Det gælder således Sundhedslovens formålsparagraffer (§1- §5), samt de relevante steder i kapitel 17, 35, 39 og 58. Her vil en mere konsekvent brug af begrebet rehabilitering kunne skabe klarhed og præcisering af opgaverne.

Endvidere skal MarselisborgCentret konkret foreslå, at der i Sundhedsloven enten tilføjes et særskilt kapitel om rehabilitering, eller at kapitel 35 (§ 119) om sundhedsfremme og forebyggelse udvides med rehabilitering såvel i overskrift som i indhold.

Der henvises i øvrigt til at man i den norske lovgivning konsekvent bruger begreberne rehabilitering, habilitering og funktionshæmning som begreber, og derved har opnået en synliggørelse af feltet, som man kunne ønske sig tilsvarende i den danske lovgivning. Se bl.a. "Lov om Helsetjenesten i kommunene" og "Lov om Specialisthelsetjenesten mm" samt diverse Stortingsmeldinger.

Gråzoner og samarbejde

Der kan være bekymring for, at der skabes nye gråzoneområder med forslaget, idet lovforslaget indebærer, at al genoptræning, der ikke foregår under indlæggelse, fremover skal varetages af kommunerne. Her er det dels vigtigt, at det kommunale personale er "klædt på" til opgaven, dels at samarbejdet på tværs af de to sektorer fungerer godt.

I kapitel 62 omtales samarbejde om indsatsen på sundhedsområdet. I f.t. sundhedsaftaler er der i bemærkningerne til § 200 nævnt de områder, der skal indgå i en sådan. Her kunne det således være hensigtsmæssigt at nævne rehabilitering, som netop er et område, der går på tværs af regional- og kommunalområdet.

En anden mulighed ville være at få beskrevet, hvorledes de af forligspartierne omtalte sundhedscentre - som har været omtalt i forbindelse med lovens tilblivelse, men ikke er indeholdt i lovforslaget - reelt skal virke. Det kunne netop være i sådanne centre, at megen faglig ekspertise om forskellige relevante elementer i en given rehabiliteringsindsats kunne samles.

Socialområdet

Lov om social service er en anden af de centrale love i f.t. rehabiliteringsindsatsen. Selvom udgangspunktet for strukturreformen har været, at der ikke foretages ændringer i indholdet i sociallovgivningen, kan det være vanskeligt at forudse reformens samlede konsekvenser for tilbuddene i forhold til personer med funktionsnedsættelse, handicap og kroniske sygdomme.

Her kan vi være bekymrede for, om der også fremover vil være tilstrækkelig faglig ekspertise til rådighed, når kommunerne bliver de eneste "myndigheder" på området. Amterne har hidtil været garant for tilbud til de svageste brugere - det er usikkert hvordan kommunerne vil tackle denne opgave - om de specialiserede tilbud, der i dag findes i amterne, vil "overleve". Dette gælder f.eks. i f.t. børn med handicap, personer med erhvervede hjerneskader m.fl.

De regionale tilbud bevares ganske vist i overgangsfase, men vil kommunerne kunne udhule de regionale tilbud?

Endvidere kan nævnes, at nogle målgrupper er så små, at der ikke vil være basis for tilbud i de enkelte kommuner.

Som på sundhedsområdet kan der opstå nye gråzoner - f.eks. på børneområdet, hvor kommunerne fremover skal drive tilbud til børn og unge med sociale og adfærdsmæssige problemer, mens regionerne skal etablere tilbud til børn og unge med handicap. Her kan der opstå uklarhed i forhold til opgaveløsning omkring børn med autisme, DAMP mv., hvor handicappet medfører sociale og adfærdsmæssige problemer.

MarselisborgCentret finder lovens § 1 god, men synes ikke den afspejler, at der også på socialområdet ofte er tale om rehabilitering, herunder træning i f.t. såvel børn som voksne.

I nogle af lovens paragraffer tales om sundhedsfaglig behandling og træning. MarselisborgCentret ønsker at påpege, at der også er tale om støtte og hjælp til at vedligeholde og genvinde funktionsevner, samt at tilegne sig nye, hvilket også kan være sociale kompetencer, sproglige kompetencer, faglige kompetencer, som ofte indlæres i sociale miljøer med passende støtte.

Serviceoven anvender begreberne "støtte", "behandling", "pleje" og "omsorg" om de forskellige typer af indsats, som gives til både børn og voksne i døgn og dagtilbud. Disse begreber er taget med fra Bistandslovens gamle formuleringer. MarselisborgCentret finder det relevant, at begrebet rehabilitering i stedet bruges aktivt i lovteksten, hvor det er hensigtsmæssigt. F.eks. for at præcisere at flere af de former for indsats, der gives til handicappede børn og voksne, indeholder rehabiliteringselementer.

Ved at indskrive rehabilitering og definitionen af begrebet i de relevante kapitler og paragraffer, understreges det helhedssyn og den sammenhæng i indsatsen samt samspillet med brugeren som en væsentligt og aktiv medspillede part i indsatsens tilrettelæggelse og udførelse.

Særligt skal nævnes kapitel 16, 18 og 20 hvor vi finder, at rehabilitering er en væsentlig del af den sociale indsats for de omfattede persongrupper. Imidlertid er begrebet fuldstændig fraværende i lovteksten, som derfor fastholder en forældet forståelse af det sociale arbejde og den støtte, der gives indenfor disse områder til forskellige brugergrupper.

VISO

Vidensformidlings- og rådgivningsfunktioner bør baseres på evidens og forskning. Med etableringen af det kommende VISO bliver der mulighed for at samle og koordinere viden og specialrådgivning på handicap-området. MarselisborgCentret vil foreslå, at alle landsdækkende videns- og rådgivningscenterfunktioner med overordnede opgaver samles i VISO, og at VISO bliver dækkende for hele handicap-området. Vi finder det vigtigt, at den decentrale rådgivning løses tæt på praksis med udgangspunkt i de kommunale og regionale tilbud. Samspillet mellem VISO og de decentrale enheder skal derfor afklares nærmere.

Handicapråd

MarselisborgCentret finder det positivt, at der lovgives om handicapråd i samtlige kommuner.

Beskæftigelsesområdet

Der er behov for at styrke indsatsen i f.t. målgrupper med særlige behov, herunder personer med forskellige former for funktionsnedsættelse.

MarselisborgCentret foreslår, at der udformes et værdigrundlag for beskæftigelsesindsatsen i forhold til denne målgruppe byggende på rehabiliteringsdefinitionen, således at beskæftigelse ikke nødvendigvis kun er et spørgsmål om forsørgelsesgrundlag, men også et spørgsmål om at kunne se ressourcer og kompetencer hos mennesker, kende til løsninger og muligheder på arbejdsmarkedet og at iværksætte relevante, individuelle og fagligt bæredygtige indsatser.

Herunder fjerne barrierer for ledige med funktionsnedsættelse.

Indsatsen for disse personer skal varetages i alle jobcentre.

Det foreslås, at der sikres tilstrækkelig faglig bæredygtighed hertil i jobcentrene, bl.a. ved at kvalitets- og målsikre centrenes indsats samt ved at etablere en national kvalitetsenhed i f.t. jobformidling for disse målgrupper.

Specialundervisning

Specialundervisningen bliver fremover alene en kommunal opgave. Dette enstrengede system kan have sine fordele, men der kan også være bekymring for kvaliteten i indsatsen, idet antallet af personer med behov for specialiseret og individualiseret støtte, pleje og undervisning selv i større kommuner vil være meget begrænset. Derfor kan man frygte, at der i en lang række kommuner ikke vil være grundlag for at opbygge faglige miljøer, der kan varetage og sikre specialundervisningens nødvendige udvikling af kvalitet.

Foreningen af Statsamtsjurister

v/Bjørn Rosted, c/o Statsamtet Fyn
Slottet, indg. A, 1., 5000 Odense C
Telefon 66119000/dir. 36961170
Email: brfs@statsamt.dk

Odense, den 6. januar 2005

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20,
1016 København K

Email: kry@ams.dk

Styrelsens j.nr. 04-201-52

**Vedrørende høring over lovforslag til
lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats.**

Foreningen er ikke blevet hørt over forslaget, men ønsker desuagtet at fremkomme med følgende synspunkter, som den håber kan indgå i de videre overvejelser. Foreningens medlemmer vil, som ansatte ved statsamterne/de kommende statsforvaltningerne, skulle forestå sekretariatsbetjeningen bl.a. af de påtænkte beskæftigelsesankenævn.

Foreningen finder som udgangspunkt, at det bør præciseres at retssikkerhedsloven i sin helhed omfatter beskæftigelsesankenævnenes virksomhed, idet Foreningen finder det mest hensigtsmæssigt, at loven som udtryk for grundlæggende forvaltningsretlige regler finder ensrettet anvendelse for begge klagenævn. Der ses således ingen umiddelbar begrundelse for at undlade at stille samme forvaltningsretlige krav til arbejdet i de 2 nævn eller at anvende forskelligt lovgrundlag herfor.

Foreningen finder tillige, at det kan give anledning til betænkeligheder, at den foreslåede struktur arbejder med 2 særskilte klagenævn i statsforvaltningerne. Denne opdelingen findes i visse sammenhænge uhensigtsmæssig.

Betænkelighederne består uanset, at opdelingen af sagerne på de 2 nævn på mange punkter ligner den opdeling af sager, der i dag behandles af henholdsvis "det store" og "det lille" nævn. Der er dog den væsentlige forskel, at flertallet af nævnsmedlemmer i dag er gennemgående ved behandlingen af alle sagstyper, idet grundstammen på formanden og 3 ordinære medlemmer blot suppleres med en LO- repræsentant og en DA- repræsentant i sager, der har karakter af kommunale forsørgelses-/beskæftigelsesrelaterede afgørelser.

Med opdelingen i et socialt nævn og et beskæftigelsesankenævn, vil det blive vanskeligere at bevare helhedsvurderingen af sagerne, idet hvert nævn kun ser en begrænset del af borgerens samlede relationer til de offentlige myndigheder. Foreningen finder på denne baggrund, at den helhedsvurdering, som er fremhævet som væsentlig ved behandlingen af sociale sager, risikerer delvist at forsvinde.

Endvidere vil de 2 nævn begge og uafhængig af hinanden kunne få forelagt klager over kommunale afgørelser efter samme sociale love - selv om der ikke er tale om samme materielle paragraffer inden for den enkelte lovgivning, de 2 nævn behandler.

Dertil kommer, at det med det øgede antal sager, der kan forventes i det enkelte nævn, må antages at ske en øget delegation af formandsfunktionen i nævnene. Dette kan yderligere øge risikoen for udvikling af forskellig praksis om formalitetsspørgsmål, når heller ikke formandsfunktionen i kraft af en gennemgående figur, kan sikre en sådan ensartet vurdering i de 2 nævn.

Afslutningsvist, men ikke mindre væsentligt, skal det påpeges, at formålet med retssikkerhedsloven er at sikre borgernes rettigheder og indflydelse, når de sociale myndigheder behandler sager.

Det fremgår af forslaget til retssikkerhedslovens § 45, stk. 5 og lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats § 57, stk. 4, at der vil kunne nedsættes flere sociale nævn og flere beskæftigelsesankenævn i samme region. I lovteksten tales om afdelinger, i lovbemærkningerne om flere nævn eller afdelinger.

Med den nuværende viden om placeringen af de kommende statsforvaltningskontorer, kan det ikke undgås, at Foreningen er betænkelig ved, om borgerens rettigheder og indflydelse vil blive sikret i tilstrækkeligt omfang.

Det er især vigtigt for borgerne på det sociale område, der eksempelvis er fysisk eller psykisk handicappede eller har svært ved at formulere sig skriftligt, har mulighed for at møde i rimelig afstand fra deres bopæl, med henblik på at fremlægge/uddybe deres klage og modtage tilbud om rådgivning.

Det er derfor vigtigt, at der i forbindelse med de påtænkte afdelingskontorer tages højde for betjening af borgerne på det socialretlige/beskæftigelsesmæssige område.

Med venlig hilsen

Bjørn Rosted
bestyrelsesmedlem

KDF – Kommunaldirektørforeningen i Danmark

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Høringssvar vedrørende lovforslag på "borgerservice området".

Kommunaldirektørforeningen ønsker hermed at fremsende høringssvar vedrørende lovforslagene på området "borgerservice".

Foreningen ønsker konkret at kommentere lovudkast på følgende områder,

- beskæftigelsesområdet
- inddrivelsesområdet
- skatteområdet
- genoptræning og forebyggelse
- borgerservice
- kørekort og pas.

Kommunaldirektørforeningen kan overordnet tilslutte sig det bærende princip i Kommunalreformen, at reformen skal sætte borgerne i centrum og at kommunerne skal være borgernes indgang til den offentlige sektor.

Kommunaldirektørforeningen finder det imidlertid vigtigt at påpege, at den forslåede udmøntning på beskæftigelsesområdet, inddrivelsesområdet og skatteområdet ikke understøtter en realisering af disse principper, idet de konkrete forslag vil medføre, at borgerne skal henvende sig hos flere offentlige instanser.

Lovforslaget på beskæftigelsesområdet indebærer, at antallet af døre som borgerne skal ind af i forhold til mødet med den offentlige sektor ikke bliver færre, - snarere tværtimod. Opdelingen af jobcentre i A og B centre vil ud fra et borgerperspektiv komme til at virke uhensigtsmæssigt. De forskelle i

kompetencer, som jobcentrene kommer til besidde vil givetvis medføre, at den ledige kan risikere at skulle gå fra et center til et andet i det forløb, som den pågældende skal gennemløbe i sin vej tilbage til arbejdsmarkedet. Det vil hos borgeren skabe usikkerhed og forvirring om, hvem der har ansvaret for opgaveløsningen.

Forslaget på inddrivelsesområdet medfører heller ikke, at antallet af døre bliver færre, snarere tværtimod. Lovforslaget medfører, at borgere med restancer forsat er i kontakt med alle de myndigheder, der har opkrævningsopgaven, nemlig både kommune og stat. Der ses f.eks. ikke taget stilling til om staten også skal varetage inddrivelse af civilretlige (kommunale) krav. Bog-erstatninger udgør således et stort antal sager. For at fastholde og understrege principperne i Kommunalreformen skal Kommunaldirektørforeningen henstille, at inddrivelsesansvaret vedrørende personer samles i kommunen.

Forslaget på skatteområdet lægger heller ikke op til at sætte borgeren i centrum og understøtte kommunen som borgerens indgang til den offentlige sektor. I forslaget får kommunerne ikke myndighed til at sagsbehandle for borgerne. Det vil betyde, at ca. 2 millioner borgerhenvendelser om året skal gå andre steder hen end til kommunen. Borgeren vil ikke betragte det som nutidig borgerservice, hvis borgeren ikke kan få et ukompliceret ændret skattekort udleveret som led i et besøg i et kommunalt Borgerservicecenter.

I forhold til forslagene på genoptrænings- og forebyggelsesområdet ses også tendenser til, at borgervendte opgaver kan løses forskellige steder. Det eneste konsekvente svar i forhold Kommunalreformens principper må være, at det er kommunerne, der har ansvaret for samtlige borgervendte opgaver udenfor sygehusene.

Forslaget vedrørende borgerservicecentre peger grundlæggende i den rigtige retning for opfyldelse af principperne for Kommunalreformen. En meget stor del af landets kommuner løser allerede i dag, de opgaver der er oplistet i bilag 2 i bemærkningerne. Kommunaldirektørforeningen ønsker derfor at pege på muligheden for at føre reformen helt igennem ved at flytte følgende opgaver til Borgerservicecentre

- navneændring
- elektroniske kirkebøger
- fødsler
- faderskabssager
- bevilling af fri proces f.eks. i forbindelse med separation/skilsmissen eller hvis en borger er blevet sagsøgt
- session.

Forslag om ændring af færdselsloven og pasloven peger også efter Kommunaldirektørforeningens opfattelse i den rigtige retning. Imidlertid skal foreningen påpege, at den nedlæggelse, der er sket og fortsat sker af kommunernes kontantkasser, som konsekvens af NemKonto-loven, harmonerer meget dårligt med at kommunerne efter forslaget skal modtage betaling årligt for

300.000 kørekort og 450.000 pas. Foreningen tillader sig derfor at gå ud fra, at kommunerne bliver økonomisk kompenseret herfor.

Adgang til og videregivelse af data er efter foreningens opfattelse et særligt spørgsmål, der løbende må afdækkes og udvikles. Foreningen ønsker dog allerede nu at understrege behovet for at sikre at adgang til og videregivelse af data sker effektivt og uden negative økonomiske konsekvenser for kommunerne.

Kommunaldirektørforeningen skal afslutningsvis og sammenfattende opfordre til, at det sikres, at den samlede lovgivning, der omfatter den kommunale borgerbetjening, gives en kompetence og substans, der understøtter målene om en offentlig sektor med borgeren i centrum og med kommunen som borgerens indgang til den offentlige sektor. Dette forudsætter i givet fald ændringer af de nævnte lovforslag i retning af ovennævnte bemærkninger.

Med venlig hilsen

Allan Vendelbo

Formand

Kopi

- Beskæftigelsesministeriet
- Skatteministeriet
- Finansministeriet
- Socialministeriet
- KL

Foreningen af Statsautoriserede Revisorer

Kronprinsessegade 8, 1306 København K. Telefon 33 93 91 91
Telefax nr. 33 11 09 13 e-mail: fsr@fsr.dk Internet: www.fsr.dk

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen
Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

E-mail: bm@bm.dk

7. januar 2005

nea/tj/dor (X:\Faglig\HORSVAR\2005\H004-05-1.doc)

Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats samt Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

Beskæftigelsesministeriet har i forbindelse med Regeringens aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform pr. den 1. december 2004 fremsendt ovennævnte udkast til lovforslag til høring.

Foreningens udvalg for revision af offentlig virksomhed har gennemgået udkastene og skal på den baggrund meddele, at foreningen har følgende kommentarer hertil.

Anvendelsen af termen "forvaltningsrevision" bør ikke anvendes i relation til den evaluering som efter §§ 28 og 29, udføres af de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen i jobcenteret. I stedet bør en anden term som eksempelvis "evaluering" benyttes for at undgå uklarhed om ansvarsfordelingen mellem revisionen og ledelsen.

Foreningen skal dog anføre, at FSR anmoder om at få eventuelle efterfølgende bekendtgørelser om regnskabs- og revisionsbestemmelser til høring, hvis sådanne måtte blive aktuelle. Det er i den forbindelse foreningens opfattelse, at der bør tilstræbes en ensartethed både på regnskabsområdet og revisionsområdet, således at årsregnskabsloven (som udgangspunkt) og revisorloven finder anvendelse.

---oooo00000oooo---

Såfremt der måtte være spørgsmål til ovenstående, står FSR naturligvis til rådighed med yderligere information.

Med venlig hilsen

Peter Meisner Sørensen
formand for Udvalget for revision
af offentlig virksomhed

Niels Ebbe Andersen
fagdirektør

7. januar 2005

Høringssvar – strukturreform

Bornholms Regionsråd vil indledningsvis takke for de fremsendte udkast til lovforslag. Regionsrådet finder således, at forslagene ligger i naturlig forlængelse af de forhandlinger som Bornholms Regionskommune har haft med indenrigs- og sundhedsministeren.

Regionsrådet har dog følgende bemærkninger:

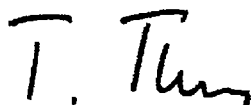
- *Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats*
Som afstandsmæssigt adskilt fra det øvrige regionale arbejdsmarked, udgør det lokale bornholmske arbejdsmarked en egen enhed, med særlige beskæftigelsesmæssige problemer.

Bornholms Regionskommune forudsætter derfor, at der etableres et B-jobcenter på Bornholm.

Endvidere ønsker Bornholms Regionskommune, at det lokale beskæftigelsesråd på Bornholm får den samme sammensætning, og tillægges de samme opgaver som de regionale beskæftigelsesråd.

J.nr.: 00.01.00A09

Med venlig hilsen

Thomas Thors
Regionsborgmester

Dir. tlf.: +45 5692 1030
mail: thomas.thors@brk.dk

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K.

6. januar 2005

Høringssvar til vedrørende:

Udkast til Forslag til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Dansk Landbrug kan følge de overordnede intentioner i det fremsendte udkast, som er en følge af strukturreformen. Dansk Landbrug ser frem til på dette område, at staten står for de generelle rammer og bestemmelser, og at kommunerne får det udøvende ansvar.

Strukturreformen lægger på flere områder op til en forenkling, hvilket ikke på alle områder er afspejlet i udkast til lovforslag. Desuden fremstår udkastet på enkelte områder uklart. For eksempel må vi antage, at der kommer jobcentre i alle kommuner, hvilket ikke fremgår af udkastet.

Dansk Landbrug mener ikke, at staten skal have en udførende funktion overfor de ledige på arbejdsløshedsdagpenge. Vi foreslår, at kommunerne på de kommende jobcentre får ansvaret for alle målgrupper.

Det er uheldigt, at der etableres jobcentre på flere niveauer. Både for virksomheder og jobsøgende af forskellig art giver den foreslåede opdeling anledning til uklarhed om, hvor man skal henvende sig, og det er ikke i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

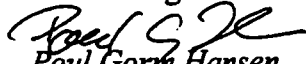
Dansk Landbrug finder det principielt uhensigtsmæssigt, at der etableres organer på regionsplan, som skal overvåge og følge arbejdsmarkedet.

I udkastet til lovforslaget er anført, at A-kasserne bevarer deres nuværende opgaver. Dansk Landbrug vil her foreslå, at opgaver, der omfatter rådighedsvurdering, rådgivning og service, overføres til de kommende jobcentre. Dette vil give en mere enkel sagsbehandling og give en bedre og samlet service over for den enkelte bruger.

Jordbrugserhvervene har særlige behov for arbejdskraft og har særlige muligheder for at medvirke til, at jobsøgende, herunder indvandrere, kan få plads på arbejdsmarkedet. For eksempel vedrørende sæsonarbejde og andre job, som betinger forskellige faglige og tekniske færdigheder.

Med henblik på en forbedret kontakt mellem det udførende led i beskæftigelsesindsatsen og jordbrugserhvervene ønsker Dansk Landbrug at blive repræsenteret i de lokale beskæftigelsesråd.

Med venlig hilsen

Poul Gorm Hansen
Dansk Landbrug

MOOT 070105 J: 04 - 201 - 52
REG: K Y SAGB: KR4

CFU

Centralorganisationernes
Fællesudvalg
Løngangstræde 25, 4. sal
1468 København K
Tlf 3817 8100 Fax 3817 8130

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Blegdamsvej 56
Postboks 2722
2100 København Ø

7. januar 2005
12998.2 PW/HF

Høringssvar vedrørende lovforslag om kommunalreformen – Beskæftigelsesministeriet

Forslag til lov om ændring af en række love

CFU vil i forbindelse med de mange lovforslag i forbindelse med kommunalreformen udtrykke generel betænkelighed ved den hastighed, hvormed reformen ønskes gennemført, og lovforslagene giver generelt indtryk af, at mange forhold er uafklarede og begrænser vores muligheder for at gennemskue konsekvenserne af reformen.

CFU har koncentreret sig om det personalerelaterede indhold i reformen, og er generelt tilfreds med de udmeldinger, der er kommet fra såvel statsministeren som indenrigs- og sundhedsministeren om, at regeringen lægger afgørende vægt på tryghed for de ansatte, der berøres af kommunalreformen, og at reformen skal gennemføres på en god og ordentlig måde.

Det er vores opfattelse, at en sådan tryghed kun kan etableres ved, at der gennemføres en løbende gensidigt forpligtende dialog med personaleorganisationerne.

En god proces og et succesfyldt resultat forudsætter en åben dialog og et konstruktiv samarbejde mellem ledelse og medarbejdere, hvor alle gives mulighed for at bidrage med viden, erfaringer, ideer og forslag.

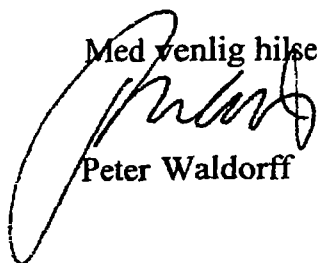
CFU ønsker, at medarbejdere og ledere kommer til at opleve gennemførelsen af kommunalreformen som en professionel og personalepolitisk god proces.

CFU skal i øvrigt henvise til de høringssvar, der måtte komme fra de respektive centralorganisationer samt disses medlemsorganisationer.

CFU forbeholder sig ret til at komme med bemærkninger til de enkelte lovforslag samt til lovpakken generelt på et senere tidspunkt..

Der vedlægges kopi af vores høringssvar af 7. januar 2005 til Indenrigs- og Sundhedsministeriet til udkast til lov om visse procedurespørgsmål, der indeholder synspunkter på de personalerelaterede spørgsmål.

Med venlig hilsen

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Peter Waldorff', written over the printed name.

Peter Waldorff

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotholmsgade 10-12
1216 København K

7. januar 2005
13010.8 PW/HF

Høringssvar vedrørende lovforslag om kommunalreformen – Indenrigs- og sundhedsministeriets område – Forslag til lov om visse procedure-spørgsmål

Centralorganisationernes Fællesudvalg har til høring modtaget udkast til en lang række lovforslag om gennemførelse af kommunalreformen indenfor Indenrigs- og Sundhedsministeriets område samt en lang række øvrige lovforslag.

Indledning

CFU konstaterer, at lovforslagene indeholder en række ikke konkretiserede bemyndigelser til ministeren, hvorfor der opstår uklarhed med hensyn til hvorledes reformen i sidste ende bliver udformet. Det begrænser vores muligheder for at gennemskue konsekvenserne af reformen.

Et eksempel herpå er, at indenrigs- og sundhedsministeren gives hjemmel til at lade opgaveflytninger finde sted såvel før som efter den 1. januar 2007.

CFU vil koncentrere sig om det personalerelaterede indhold i lovforslagene – herunder især udkast til forslag til lov om visse procedurespørgsmål i forbindelse med kommunalreformen.

CFU skal i øvrigt henvise til de høringssvar, der måtte komme fra de respektive centralorganisationer samt disses medlemsorganisationer.

Generelle bemærkninger

Regeringen har afgivet løfter om at sikre medarbejdernes løn- og ansættelsesvilkår, og at der er job til alle i den nye struktur. CFU har i den forbindelse med tilfredshed noteret sig, at det af lovforslaget og bemærkningerne hertil fremgår, at de ansatte skal følge opgaven, således at de ansatte, der udelukkende eller overvejende er beskæftigede med en opgave, der overføres til en anden myndighed, overføres til ansættelse under den pågældende myndighed.

En række andre forhold vil imidlertid også være en nødvendig forudsætning for, at der kan skabes trygge rammer for personalet ved omlægningen og dermed sikre de ansattes aktive og konstruktive deltagelse i opbygningen af den nye struktur. I den forbindelse skal CFU understrege, at det er en vigtig forudsætning for en vellykket proces, at personalet på alle niveauer inddrages – også i et langt videre omfang end de formelle regler om information og høring.

Politiske garantier om jobsikkerhed kan ikke kompensere for usikkerheden. Det bør derfor efter CFU's opfattelse som minimum anføres i lovbemærkningerne, at eventuel personalereduktion skal ske ved naturlig afgang.

CFU afgav en lang række både konkrete og generelle bemærkninger til udkast til lovforslag på Skatteministeriets område, idet det var vores opfattelse, at bestemmelser om de ansattes vilkår ville danne præcedens for personaleoverførsler som led i kommunalreformen.

Vi kan beklageligvis konstatere, at det nu fremsendte lovforslag ikke tager højde for tidligere afgivne bemærkninger.

Kopi af høringssvaret til Skatteministeriet vedlægges til orientering.

Vores bemærkninger vil i al væsentlighed koncentrere sig om at sikre størst mulig tryghed for de ansatte herunder, at der ikke sker forringelser i de ansattes nuværende ansættelsesvilkår. Det er CFUs opfattelse, at lovforslagene desværre ikke giver de nødvendige garantier herfor.

Forslag til lov om visse procedurespørgsmål

CFU's høringssvar vedrører

- Tryghed og medinddragelse
- Økonomi
- Udvidelse af ansættelsesområdet
- Arbejdssted og arbejdsopgaver
- Tjenestemænd
- Overenskomstansatte

Tryghed og medinddragelse

CFU er generelt tilfreds med de udmeldinger, der er kommet fra såvel statsministeren som indenrigs- og sundhedsministeren om, at regeringen lægger afgørende vægt på tryghed for de ansatte, der berøres af kommunalreformen, og at reformen skal gennemføres på en god og ordentlig måde.

Det er CFU's opfattelse, at en sådan tryghed kun kan etableres ved, at der gennemføres en løbende gensidigt forpligtende dialog med personaleorganisationerne.

En god proces og et succesfuldt resultat forudsætter en åben dialog og et konstruktivt samarbejde mellem ledelse og medarbejdere, hvor alle gives mulighed for at bidrage med viden, erfaringer, ideer og forslag.

CFU ønsker, at medarbejdere og ledere kommer til at opleve gennemførelsen af kommunalreformen som en professionel og personalepolitisk god proces.

CFU vil derfor kvittere for, at det af bemærkninger til lovforslaget fremgår, at det vil være naturligt, at de myndigheder, hvorfra ansatte skal overføres, på et passende tidspunkt giver de ansatte mulighed for at fremsætte ønsker til fordelingen og på et passende tidspunkt inddrager de involverede MED-udvalg og samarbejdsudvalg i drøftelserne om konsekvenserne af overførelsen af blandt andet de ansatte, således at det sikres, at personalets repræsentanter har mulighed for at drøfte juridiske, økonomiske og sociale følger for ansatte, der bliver berørt af reformen.

CFU skal i den anledning henlede opmærksomheden på den fælles udmelding om information og samarbejde i forbindelse med strukturreformen, som CFU og Personalestyrelsen udsendte til samtlige samarbejdsudvalg den 29. september 2004.

Det understreges i den fælles erklæring, at den tryghed, der skal skabes i forbindelse med omlægningerne, skal omfatte både de medarbejdere, som overføres fra kommune og amtskommuner og de allerede ansatte medarbejdere på det statslige arbejdspladser.

CFU finder det derfor vigtigt, at der i bemærkningerne til lovforslaget indarbejdes yderligere bemærkninger om personalets – herunder personaleorganisationernes - inddragelse og indflydelse på hele processen.

CFU ønsker, at hensigtserklæringen i bemærkningerne gøres mere bindende for de enkelte ledelsesniveauer, da dette vil være med til at skabe tryghed, omstillingsparathed og gennemsigtighed i processen for medarbejderne. Vi skal således foreslå, at MED- og samarbejdsudvalgene involveres før, under og ef-

ter afgivelsen og modtagelsen af medarbejderne. Endvidere bør MED- og samarbejdsudvalg involveres i udarbejdelse af "aftaleudkast" for så vidt angår de personalemæssige spørgsmål.

Personalestyrelsen og CFU har udarbejdet en fælles vejledning om kommunalreformen, som løbende vil blive udbygget. Vi anbefaler, at der i lovforslaget eller bemærkninger hertil henvises til denne vejledning.

CFU finder det uacceptabelt, at lovforslaget lægger op til, at Forvaltningslovens kapitler 4, 5 og 6 der handler om *partens aktindsigt, partshøring og begrundelse m.v.* ikke vil være gældende – samtidig med at lovforslaget bemærker, at de ansatte vil blive inddraget i processen.

Af lovforslagets bemærkningerne fremgår det, at man vil sætte forvaltningslovens regler ud af spil med henblik på at sikre en smidig proces. Det er efter CFU's opfattelse uantageligt.

Det skal understreges, at det forvaltningsretlige system og samarbejdsudvalgs-systemet ikke er alternative systemer, men derimod supplerende systemer. De forvaltningsretlige regler om partshøring har således til formål at sikre, at den ansatte får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere det faktiske afgørelsesgrundlag, inden der træffes beslutning.

Denne retssikkerhedsgaranti i forhold til det enkelte individ tilgodeses ikke ved en løbende inddragelse af samarbejdsudvalget, der tager vare på kollektivets ret til information og høring.

CFU er derfor af den opfattelse, at lovforslagets § 15 skal udgå.

CFU har videre noteret sig, at samtlige medarbejdere senest den 1. august 2006 er orienteret om, hvilken ansættelsesmyndighed den enkelte overføres til. Vi finder det vigtigt, at der hurtigt kommer en afklaring af, hvor den enkelte medarbejder er placeret hos den nye arbejdsgiver og hvilke arbejdsopgaver medarbejderen fremover skal varetage.

Loven giver ikke nærmere retningslinier for yderligere oplysninger i den forbindelse, såsom indplacering hos ansættelsesmyndigheden, eventuelle ændringer i arbejdsopgaver og lignende.

Lovforslaget er efter vores opfattelse i modstrid med de tilkendegivelser, regeringen har givet om tidligst mulig afklaring for de ansatte.

CFU skal i den forbindelse henstille til, at der i videst muligt omfang tages hensyn til såvel nuværende som kommende statsansatte medarbejders ønsker, ligesom tillidsrepræsentanter og personaleorganisationer bør inddrages i processen

CFU skal præcisere, at overgang til ansættelse i en anden offentlig myndighed ikke i sig selv indebærer en forpligtelse til at skulle tåle at gøre tjeneste et andet sted eller tåle ændringer i arbejdsopgaverne.

Sådanne eventuelle ændringer skal varsles efter de almindelige arbejdsretlige og funktionærretlige regler således, at der efter den konkrete ændrings karakter gives et passende varsel, og hvis der er tale om en væsentlig vilkårsændring, et varsel svarende til den pågældendes individuelle opsigelsesvarsel, hvorfor datoen 1. august 2006 er meget sent i forhold til en gennemførelsen af ændringen med virkning fra den 1. januar 2007.

Endelig skal CFU præcisere, at det ikke kun er i relation til de medarbejdere, der overføres fra kommunalt til statsligt regi, at der er behov for at skabe trygge rammer ved omlægningen samt behov for løbende at gennemføre den fornødne kompetenceudvikling. Det gælder også de medarbejdere, som i dag er statsligt ansat inden for de nævnte områder.

Økonomi

De økonomiske konsekvenser af den meget omfattende reform bør naturligvis være veloplyste.

Det gælder både på de enkelte områder, der berøres - og samlet set.

Det er derfor - i lyset af den stramme økonomiske udgiftsstyring - betænkeligt, at der ikke ligger økonomiske konsekvensberegninger til de enkelte lovforslag.

Partierne bag reformen har samtidig garanteret, at de ansatte følger opgaverne. Et væsentligt spørgsmål er hvorledes jobsikkerhedsgarantien finansieres?

Et andet væsentligt spørgsmål som lovforslagene ikke giver svar på er, hvad opgaveoverførelsen koster og hvordan finansieringen skal findes?

Helt basalt findes der sammenlignelige, men alligevel forskellige aftalesæt på det kommunale og det statslige område. Det er aftalesæt, som skal anvendes parallelt i den resterende overenskomstperiode. De overenskomstansatte fortsætter blandt andet med de kommunale lønreguleringer og herunder den kommunale sektors reguleringsordning. Tjenestemændene overføres derimod umiddelbart og forudsættes kompenseret samtidigt lønmæssigt ved indplaceringen på de statslige aftaler.

Således belastes de statslige budgetter af såvel forudseelige som uforudseelige udgifter i forbindelse med overgangen og i årene derefter. I den forbindelse er det ikke mindst relevant at rette fokus mod de nye lønsystemer i staten, hvor

en væsentlig forudsætning for disse er tilstedeværelsen af et lokalt økonomisk råderum.

Udvidelse af ansættelsesområde

Det anføres i lovforslaget, at ansættelsesområdet - både for tjenestemænd og overenskomstansatte - udvides til at omfatte den nye ansættelsesmyndigheds område. Dette er efter CFUs opfattelse ensbetydende med, at såvel de statslige som de overførte kommunale medarbejdere i princippet vil få hele landet som ansættelsesområde.

Lovforslaget indebærer en markant udvidelse af ansættelsesområdet, især for de (amts)kommunale medarbejdere, der overføres, idet deres ansættelsesområde typisk har været det enkelte amt eller den enkelte kommune.

CFU finder, at en sådan udvidelse forekommer at være både retsligt betænkelig og unødvendig, idet der bør kunne findes en løsning således, at opgaveflytningen kan gennemføres med en væsentlig mindre udvidelse af ansættelsesområdet.

CFU skal i den forbindelse henvise til, at tjenestemænd, der som led i kommunalreformen overføres fra amterne til selvejende institutioner under Undervisningsministeriet, får et ansættelsesområde, der er begrænset til den enkelte institution, jf. pkt. 2 i almindelige bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenal- og voksenuddannelsescentre og forskellige andre love og til udkast til forslag til lov om ændring af lov om centre for videregående uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelse m.v., lov om mellem- og videregående uddannelser, lov om centre for undervisningsmidler m.v. og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

Videre fremgår det af bemærkninger til § 7, at *stor afstand mellem det hidtidige og det nye tjenestested udelukker således ikke i sig selv til at overtage den nye stilling*. CFU er enig i, at i forhold til passende stilling er afstand et ud af flere momenter, der indgår i en konkret vurdering, men vi mener dog, at stor afstand efter omstændighederne i sig selv kan indebære, at stillingen ikke er passende.

CFU er den af opfattelse, at vurderingen af hvorvidt et indgreb er af "særlig indgribende karakter" må vurderes i forhold til den stilling, tjenestemanden oprindeligt blev overført fra.

Personalestyrelsen har tidligere tilkendegivet, at lovudkastets udvidelse af ansættelsesområdet svarer til de regler, der blev fastlagt i forbindelse med dan-

nelsen af Hovedstadens Sygefællesskab (H:S) og Bornholms Regionskommune.

Dette er CFU ikke enig i, idet der ved dannelsen af H:S ikke skete andre ændringer i tjenestemændenes ansættelsesområde, end hvad tjenestemændene var forpligtede til at tåle ved fortsat ansættelse i den hidtidige stilling og for så vidt angår Bornholms Regionskommune blev ansættelsesområdet fastlagt til at være Regionskommunen.

Der er væsentlige forskelle i de trods alt snævre udvidelser af ansættelsesområderne i de tidligere situationer, og så det, der ligger i det nærværende lovforslag.

CFU forudsætter, at udvidelsen af ansættelsesområdet gennemføres så lempeligt som muligt således, at det både sker under hensyn til den enkelte medarbejder og opgaveflytningen, og selvfølgelig ved overholdelse af reglerne om varsling og lign.

Arbejdssted og arbejdsopgaver

CFU finder det vigtigt, at der meget hurtigt kommer en afklaring af, hvor det fremtidige arbejdssted for den enkelte medarbejder er placeret, og hvilke arbejdsopgaver den ansatte fremover skal varetage. Dette gælder for alle medarbejdere i den nye struktur.

CFU skal i den forbindelse henstille, at der i videst muligt omfang tages hensyn til såvel nuværende som kommende statsansatte medarbejders ønsker, ligesom tillidsrepræsentanter og personaleorganisationerne skal inddrages.

Tjenestemænd

Det fremgår af lovforslagene, at tjenestemænd overføres til statstjenestemandsansættelse med de hidtidige vilkår, og i bemærkningerne anføres det samtidig, at de ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandslvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det er CFUs opfattelse, at disse bemærkninger strider mod hinanden, idet der også på tjenestemandsområdet er indgået væsentligt forskellige aftaler i henholdsvis statsligt og kommunalt regi. Lovforslaget indeholder således ikke en konkret afklaring af, hvilke løn- og ansættelsesvilkår tjenestemændene skal have i fremtiden.

Det gælder såvel i forhold til løn, pension og andre ansættelsesvilkår, hvor regulativer (f.eks. pension) og aftaler (løn- og øvrige ansættelsesvilkår) er forskellige.

Der kan angives mange eksempler på forskelle, men CFU vil her alene pege på enkelte væsentlige forskelle.

I forbindelse med de nye lønsystemer er det på statens område aftalt, at fremtidige lønstigninger udover hvad den enkelte havde udsigt til i det gamle lønsystem – i grove træk – ikke medfører ændringer i den pågældendes tjenestemandspensionsskalatrin, men der indbetales pensionsbidrag af forskellen til en bidragsfinansieret pensionsordning på samme måde som for de overenskomstansatte.

På det kommunale område er det aftalt, at der fortsat sker almindelig tjenestemandspensionsoptjening.

På det kommunale område er der desuden aftalt særlige pensionsforbedringer for såvel nuværende tjenestemandsansatte som allerede pensionerede kommunale tjenestemænd.

Det er der ikke i samme omfang på det statslige område.

Lønaftalerne i det kommunale område er også væsentlig forskellige i forhold til staten, idet man i kommunerne er i gang med en større omlægning af hele den gamle stedtillægsordning (områdetillæg).

Endelig skal det nævnes, at der også er en række forskelle, når det drejer sig om aftaler om øvrige ansættelsesvilkår som for eksempel aftaler om seniorordninger, frivillig fratræden, barsel og omsorgsdage, ferie og ansættelse på særlige vilkår.

Med det formål at sikre den enkelte tjenestemand – kommunal som statslig – mod ændringer i ansættelsesvilkårene, der vil blive opfattet som forringelser, skal vi foreslå, at der anvendes en model svarende til den, som blev anvendt i 1998 i forbindelse med overførslen af de kommunale levnedsmiddelenheder til staten – jf. lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m.

Modellen indebar, at de kommunale tjenestemænd blev tilbudt ansættelse som statstjenestemænd på de vilkår, der var gældende for tjenestemænd i staten, dog således at der ikke ville ske en forringelse af de pågældendes løn- og andre ansættelsesvilkår.

Modellen indebar endvidere, at såfremt en kommunal tjenestemand ikke ønskede ansættelse som statstjenestemand, blev den kommunale ansættelse opretholdt lige som de derfor gældende vilkår under den pågældendes udførelse af de opgaver, der blev henlagt til den tilbudte statslige stilling.

Med lovforslagene vil tjenestemænd fremover være forpligtet til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde. Det anføres i bemærkningerne, at det ved en vurdering af, om en anden stilling kan anses for passende vil skulle indgå, at ændringerne i ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform.

Det anføres i den forbindelse, at de pågældende vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde, som de ikke ville være forpligtede til at overtage indenfor rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Ifølge bemærkningerne gælder dette dog ikke, hvis forpligtigelsen til at overtage en anden stilling indenfor rammerne af det nye ansættelsesområde er af særlig indgribende karakter for den enkelte.

CFU finder, at det med ovennævnte er højst uklart, hvor grænsen mere præcis går for, hvad den enkelte tjenestemand må tåle i forhold til forpligtigelsen til efter lovforslaget at overtage en anden passende stilling indenfor sit – udvidede – ansættelsesområde.

Det fremgår af lovforslaget, at tjenestemænd, der overføres til en ny ansættelsesmyndighed ved pensionering fra denne ansættelse, får udbetalt en samlet tjenestemandspension af den nye ansættelsesmyndighed.

Som det fremgår af bemærkningerne, vil en del af tjenestemændenes pensionsrettigheder være optjent under ansættelsen hos de hidtidige ansættelsesmyndigheder, mens en del af pensionsrettighederne vil være optjent under ansættelsen hos de myndigheder, som tjenestemændene overføres til.

Vi forudsætter, at lovforslaget ikke indebærer forringelser i de berørte tjenestemænds pensionsforhold i forhold til de berettigede forventninger, de pågældende inden overdragelsen kan have hertil.

Videre forudsættes det, at Personalestyrelsens notat af 29. oktober 2004 om pensions- og lønforhold for kommunale tjenestemænd, der overføres til staten (ToldSkat) i forbindelse med kommunalreformen, jf. bilag 3 til L130, finder tilsvarende anvendelse som uddybning af udkastets bemærkninger, og CFU skal henstille, at bemærkningerne udbygges i overensstemmelse hermed.

Den lukkede gruppe

CFU forudsætter, at amtskommunale tjenestemænd, der er ansat i henhold til lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998, opretholder denne status, når de overgår til en ny ansættelsesmyndighed, herunder pensionsvilkår i henhold til § 12 i samme bekendtgørelse.

CFU skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. beror på en aftale mellem Finansministeriet, Kommunernes Landsforening og Lærernes Centralorganisation om kommunalisering af folkeskolens ansatte. I forhold til etableringen af aftalen om folkeskolen af 27. marts 1992 var det en forudsætning, at der blev etableret en "lukket gruppe" af tjenestemænd, der overgik på særlige vilkår.

Det er CFU's opfattelse, at kommunalreformens gennemførelse ikke forudsætter nogen ændring af status for "den lukkede gruppe" af tjenestemænd i folkeskolen, og hvis vilkårene ønskes ændret, kan det alene ske efter forhandling mellem aftalens parter..

CFU skal derfor henstille, at bemærkningen til § 7 om tjenestemænd i den amtskommunale folkeskole, der er ansat efter lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. fjernes således, at tjenestemændene i den "lukkede gruppe" bevarer den hidtidige status, herunder pensionering i henhold til § 12 i lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998.

Overenskomstansatte medarbejdere

CFU er enig i, at Virksomhedsoverdragelsesloven generelt bør gælde, og på baggrund af lovforslagets bemærkninger også i situationer, hvor der udfra Virksomhedsoverdragelseslovens bogstav måtte kunne rejses tvivl om et område er inden for lovens rammer eller ej.

Virksomhedsoverdragelsesloven sikrer imidlertid alene den ansattes individuelle rettigheder indtil overenskomstperiodens udløb, og vi skal gøre opmærksom på, at der også på overenskomstområdet er en lang række forskelle i overenskomstgrundlaget for stats- og kommunalt ansatte, idet de fleste af de aftaler, der er nævnt under tjenestemandsafsnittet også gælder for overenskomstansatte.

CFU skal pege på den generelle problematik ved at skulle overføre løn- og pensionsaftaler fra et overenskomstområde til et andet.

Vi finder, at det bør sikres, at de overførte overenskomstansatte efter udløbet af overdragelsesperioden i henhold til Virksomhedsoverdragelsesloven ikke kommer til at opleve en lønnedgang og/eller nedgang til et eventuelt lavere pensionsbidrag som følge af, at de herefter omfattes af de kollektive overenskomster og aftaler herom, der gælder på det statslige område.

Vi vil gøre opmærksom på et enkelt problem, nemlig spørgsmålet om at sikre den enkelte ansatte pensionsmæssig i forbindelse med virksomhedsoverdragelsesloven.

I dag er der ikke mulighed for, at det enkelte pensionsinstitut kan sikre grundlagsrenter, garanteret forrentning af indestående depoter ved overførsel fra et institut til et andet.

CFU skal derfor pege på nødvendigheden af, at de berørte parter i forbindelse med tilpasningsforhandlingerne er opmærksomme på alle relevante aftaler, bestemmelser og lignende.

Afsluttende bemærkninger

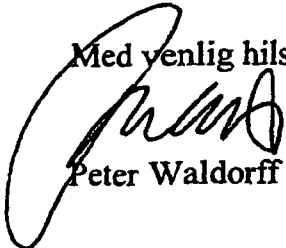
Det er CFU's opfattelse, at lovforslaget for så vidt angår de personalepolitiske og personalejuridiske forhold ikke er tilfredsstillende.

CFU skal derfor foreslå, at der garanteres gennemførelse af tilpasningsforhandlinger mellem de berørte parter både for tjenestemænd og overenskomstansatte således, at det kan klarlægges, hvilke løn- og ansættelsesvilkår, der skal være dækkende for de overførte grupper i fremtiden.

CFU har tilsluttet sig de politiske udmeldinger om tryghed for de berørte personer, og vi skal derfor opfordre til, at der afsættes den fornødne tid til og reel mulighed for dialog og forhandling mellem de berørte parter.

CFU forbeholder sig ret til at komme med yderligere bemærkninger til nærværende lovforslag samt til lovpakken generelt på et senere tidspunkt.

Med venlig hilsen

Peter Waldorff

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
Postboks 2150
1016 København K.

København den 07-01-2005
J.nr.: 70-022
Lene Maj Pedersen

Høringssvar vedrørende forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats samt forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det Centrale Handicapråd og Center for Ligebehandling af Handicappede har med tak modtaget ovennævnte lovforslag til høring.

Høringssvaret indledes med nogle overordnede bemærkninger, dernæst følger bemærkninger til forslag om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og endelig bemærkninger til forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det enstrengede system

Rådet og centret er ganske positive i forhold til intentionerne om ét enstrengt system, som reformen lægger op til på beskæftigelsesområdet. Det er positivt, at læse, sådan som det fremgår af de almindelige bemærkninger til forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, at *"Udgangspunktet for indsatsen er altid arbejdsmarkedet og den enkeltes ressourcer uanset, om borgeren får ydelser fra staten eller kommunen"*. Vi kan imidlertid konstatere, at der ikke i praksis bliver tale om et enstrengt system. Ansvar for beskæftigelsesindsatsen er forsat delt mellem staten og kommunen, alt afhængig af om der er tale om forsikrede ledige eller ej. I de kommende jobcentre bliver det muligt for medarbejderne at udføre myndighedsopgaver på vegne af staten og kommunerne, men det er ikke et krav. Kun i de kommende C-jobcentre bliver der tale om reel enstengethed, idet forsikrede som ikke-forsikrede borgere her vil modtage hjælp fra den samme medarbejder.

Specialiseret viden

Ud fra de fremsendte lovforslag ser det ud til, at der bliver tale om en decentralisering af betjeningen af borgere med særlige behov (alle jobcentre skal kunne rådgive og vejlede om mulighederne i lov om kompensation til handicappede i

erhverv m.v.), hvilket vi som udgangspunkt finder positivt. Men desværre viser flere undersøgelser, at den "almindelige" medarbejder ikke har kendskab til de handicapkompenserende ordninger, hvilket resulterer i, at borgeren ikke får den nødvendige eller rigtige hjælp. Vi er derfor bekymrede for, at den særlige viden, der er behov for i forbindelse med mange handicappedes tilknytning til arbejdsmarkedet, går tabt i den kommende nye beskæftigelsesstruktur. Her tænkes fx på AF-handicapkonsulenternes specialiserede viden om handicappedes forudsætninger og muligheder på arbejdsmarkedet. Det er umiddelbart uklart, hvor "denne viden" placeres i den kommende struktur.

De eksisterende videnscentre på handicapområdet er ressourcecentre, som man i langt højere grad burde medindtænke, når der arbejdes med handicappedes kontakt til arbejdsmarkedet. Vi foreslår derfor, at jobcentret som er særligt kyndigt i beskæftigelsesindsatsen for personer med handicap (LAB § 2, nr. 5) tilknyttes den vidensopsamling, der foregår i VISO (ny servidellov § 13). Vi skal samtidig opfordre til, at der i VISO-institutionerne også fokuseres på at bringe ekspertisen i spil i forhold til beskæftigelsesområdet.

Opfølgning

Samtidig med strukturreformen og ændringerne i strukturen på beskæftigelsesområdet lægges der op til en udbygning af opfølgningen af beskæftigelsesindsatsen. For at dette også skal få en givtig effekt for beskæftigede med et handicap, må der i udarbejdelsen af redskaber til "måling" af indsatsen tages højde for, at beskæftigede med et handicap kan have særlige behov, som fx mulighed for fleksibilitet i tilrettelæggelsen af arbejdet.

Ny klageadgang

Den nye klageadgang, hvor der oprettes et fælles beskæftigelsesankenævn for både de kommunale og de statslige målgrupper, ses som en sikring af borgernes retssikkerhed, idet det er den samme ankeinstans, som varetager klageadgangen for stort set den samlede beskæftigelsesrettede lovgivning. Vi er forundrede over, at afgørelser truffet efter lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. ikke indgår som en del af de nye beskæftigelsesankenævns kompetenceområder, idet målsætningen netop har været at etablere ét fælles beskæftigelsesrettet klagesystem. I forbindelse med den nye klageadgang skal vi opfordre til, at der også i lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet gives hjemmel til at klage til de nye beskæftigelsesankenævn.

Strukturen på beskæftigelsesområdet

Rådet og centret er glade for at se, at De Samvirkende Invalideorganisationer (DSI) er repræsenteret på samtlige tre niveauer, der på forskellige måder får indflydelse på beskæftigelsesindsatsen. Vi forventer, at DSI's deltagelse i den politiske prioritering på alle tre niveau i den kommende beskæftigelsesindsats er med

til at sikre handicappedes særlige interesser og behov.

Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

Bemærkninger til lovforslagets centrale elementer (lovforslagets opdeling er anvendt)

1. Fælles jobcentre

Rådet og centret ser med forventning frem til etableringen af fælles jobcentre, hvor arbejdsformidlingen og kommunerne indgår et forpligtende samarbejde. Vi har ofte gjort opmærksom på, at netop det tostrengede system er en barriere for handicappedes beskæftigelsesmuligheder, idet valget af compensation alt for ofte er betinget af indgangen til den offentlige myndighed frem for arbejdsevnen. Men det er bekymrende, at det af de almindelige bemærkninger fremgår, at ansatte i jobcentrene *kan* udføre myndighedsopgaver på vegne af såvel staten som kommunen i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen. Det burde være en naturlig følge af intentionen bag det enstrengede system, at de ansatte *skal* udføre myndighedsopgaver på vegne af såvel staten som kommunen i forbindelse med en borgers henvendelse til jobcentret.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger, at i de tilfælde, hvor borgeren har behov for en kombineret social- og beskæftigelsesrettet indsats, skal borgeren fra jobcentret henvises til en indsats i den relevante kommunale forvaltning. Vi kan se en fordel ved, at fokus i jobcentret fastholdes i forhold til borgerens beskæftigelsesmæssige placering. Men vi frygter samtidig, at den skarpe opdeling gør det sværere at fastholde helhedsvurderingen og helhedsindsatsen i forhold til borgeren.

Af de almindelige bemærkninger fremgår det, at B-jobcentre med særlige opgaver, har en særlig opgave i forhold til ledige, der har behov for en særlig indsats. Vi har en klar forventning om, at handicappede, der har behov for compensation i forhold til arbejdsmarkedet indgår i denne målgruppe.

Det fremgår ligeledes af de almindelige bemærkninger, at de særlige opgaver også kan udføres af andre aktører. Vi formoder her, at andre aktører kan være fx formidlingscentre, der har erfaring og ekspertise i formidling af ansættelse af personer med handicap.

2. Beskæftigelsesregionerne

Her gennemføres efter inddragelse af de regionale beskæftigelsesråd og med beskæftigelsesministerens godkendelse rammeudbud af indsatsen for afgrænsede målgrupper. Vi er glade for, at det af de almindelige bemærkninger fremgår, at

gruppen af handicappede er en del af den afgrænsede målgruppe, idet det ofte vil være nødvendigt med særlig viden omkring målgruppens problemer for at kunne tilvejebringe og fastholde en kontakt til arbejdsmarkedet. Der er derfor også tilfredsstillende, at jobcentrene er forpligtede til at bruge disse rammeudbud.

3. Arbejdsmarkedets parter indflydelse på beskæftigelsesindsatsen

Det er positivt, at DSI er repræsenteret i Beskæftigelsesrådet, Det regionale beskæftigelsesråd, samt det lokale beskæftigelsesråd.

5. Fokus på resultater og sikring af styringsgrundlaget

Som vi allerede har bemærket, er det vigtigt, at der i forbindelse med det landsdækkende målesystem (www.jobindsats.dk) også medtages faktorer, der tager højde for handicappedes særlige behov. Derved sikres formentlig en større interesse for også at medtage handicappede i beskæftigelsesplanen, idet det efterfølgende bliver målbart at se indsatsen (hvilket er vigtigt i forhold til forvaltningsrevisionen).

6. Nyt klagesystem

Her henvises til rådet og centrets indledende bemærkninger.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

§ 1

Med ændringen af lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats samles lovgivningen, der vedrører beskæftigelsesindsatsen. Vi skal derfor foreslå, at reglerne i kapitel 19 i udkast af 1. december 2004 af forslag til lov om social service om beskyttet beskæftigelse og aktivitets- og samværstilbud også omfattes af § 1 i lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats. Ved at flytte reglerne om beskyttet beskæftigelse fra socialområdet til beskæftigelsesområdet sikres sektoransvaret. Men det vil formentlig også blive lettere at etablere beskyttet beskæftigelse tættere på arbejdsmarkedet. Netop dette ønske fremgår som det 5. initiativ "Beskyttet beskæftigelse på vej mod rigtig beskæftigelse" i regeringens 12 initiativer på beskæftigelsesområdet for handicappede i.

§ 3

Vi er meget positive over for, at beskæftigelsesindsatsen nu rent fysisk samles et sted. Dette er et skridt i den rigtige retning i forhold til det enstrengede system.

§ 5, stk. 2

Vi finder det meget uheldigt, at det fortsat er staten, der skal varetage indsatsen efter lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. Flere undersøgelser viser, at kompensationsordningerne efter kompensationsloven ofte ikke er kendte. Ved at fastholde varetagelsen af loven hos staten, frygter vi, at de kommunalt ansatte

personer ikke får kendskab til lovens kompensationsmuligheder, også selvom både statsligt og kommunalt ansatte personer fremover rent fysisk befinder sig samme sted.

§ 10, stk. 3 og stk. 4

Rådet og centret er glade for at konstatere, at jobcentret er forpligtet til at anvende de andre aktører, som er omfattet af det statslige rammeudbud, idet vi formoder at andre aktører kan være fx formidlingscentre, der har viden om handicappedes særlige behov i forbindelse med arbejdsmarkedet. Det er derfor bekymrende, at der i § 10, stk. 4 er en mulighed for at fritage jobcentret for at anvende de ude fra kommende aktører.

§ 11

Rådet og centret er meget tilfredse med, at der er mulighed for at indgå aftale med institutioner og andre, der har særlig viden på et specifikt område, og at handicapområdet er nævnt som eksempel i bemærkningerne. På denne måde håber vi, at der kan tilføres den specielle viden, som er så vigtig at have med inde i billedet, når nogle grupper af handicappede skal ansættes og/eller fastholdes på virksomhederne. Der henvises også til de indledende bemærkninger i høringssvaret.

§ 14, stk. 2

Vi kan se mange fordele ved, at beskæftigelsesindsatsen specialiseres til en enkel af kommunens forvaltninger. Men ulempen kan være, at helhedsvurderingen af den enkelte person går tabt.

§ 16

Som en følge af kommunalreformen overtager kommunerne forpligtelsen til at tilvejebringe tilbud i forbindelse med den specialiserede revalideringsindsats, og de nuværende amtskommunale revalideringstilbud overgår til den kommune, hvor de er beliggende. For nogle grupper af handicappede kræver det en speciel viden at give de rette tilbud, hvorfor vi er bekymrede for, at kommunerne (især de små kommuner) kan opfylde denne forpligtelse.

§§ 17 - 22

Her henvises til de indledende bemærkninger i høringssvaret samt til bemærkningerne til lovforslagets centrale elementer, jf. afsnittet 1. jobcentre.

§§ 27 - 29

Her henvises til de indledende bemærkninger i høringssvaret samt til bemærkningerne til lovforslagets centrale elementer, jf. afsnittet 5. Fokus på resultater og sikring af styringsgrundlaget

§ 30

Rådet og centret formoder, at hjemmelen til at lade andre udføre opgaverne udnyttes i situationer, hvor staten/kommunen ikke har den tilstrækkelige kompetence til at udføre opgaven efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Her tænkes fx på videnscentre inden for handicapområdet eller jobformidlingscentre med en særlig viden omkring handicappede.

§ 37

Det er godt, at det nu fastsættes direkte i loven, at forvaltnings- og offentlighedsloven finder anvendelse, når private aktører udfører opgaver for staten i jobcentret. Herved sikres borgernes retssikkerhed.

§ 57

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 57, at der skal nedsættes fem beskæftigelsesankenævn. Men det er uklart, hvordan det skal fungere i forhold til de fire beskæftigelsesregioner, hvor Region Hovedstaden og Region Sjælland er sammensmeltet i en beskæftigelsesregion.

Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

§ 2

Punkt 5: Det fremgår af lovforslagets § 2 punkt 5, at personer med handicap kan indgive ansøgning til staten i et jobcenter i den beskæftigelsesregion, hvor virksomheden er beliggende, eller hvis personen er ledig, kan ansøgning indgives til staten i et jobcenter i den beskæftigelsesregion, hvor personen er bosat. Men i bemærkningerne fremgår det endvidere, at hvis der i beskæftigelsesregionen er etableret et jobcenter, som er særlig kyndig i beskæftigelsesindsatsen for personer med handicap, kan ansøgninger sendes direkte eller vil blive videresendt til dette jobcenter til behandling. Rådet og centret er forundret over denne formulering. Så vidt vi kan se i ændringerne til lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. fremgår denne mulighed ikke i selve lovteksten, hvilket den vel burde? Dernæst er afsnittet med til at underbygge, at det kan være svært at få et overblik over den kommende struktur. Hvor skal man som handicappet henvende sig for at få den rigtige hjælp? Det skal tydeliggøres i loven.

Punkt 8: Rådet og centret skal opfordre til, at følgende sætning tilføjes efter sidste punktum. *Ankenævnet kan se bort fra overskridelse af fristen, når der er særlige grunde hertil.* Sætningen er en videreførelse af den nuværende bestemmelse i lov bekendtgørelsen nr. 55 af 29. januar 2001, senest ændret ved lov nr. 418 af 10. juni 2003. Da ændringen af bestemmelsen burde være en konsekvensændring som følge af strukturreformen, må en mulighed for, at nævnet kan se bort fra overskridelse af ankefristen, fastholdes.

Endelig vil vi bede om at få tilsendt kommende bekendtgørelser og vejledninger

til høring.

Venlig hilsen

Lene Maj Pedersen

Rigsrevisionen
C5

Dato: 7. januar 2005
J.nr.: 2004-6510-10
(Angiv venligst j.nr. ved besvarelse)
Ref.:

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
1060 København K.

Høringssvar vedrørende kommunalreformen

Arbejdsmarkedsstyrelsen har med e-post af 1. december 2004 sendt udkast til forslag til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og udkast til forslag til Lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love til høring.

Rigsrevisionen har gennemgået bestemmelserne om regnskab, revision samt placering af ansvar for økonomistyring. Lovforslagene har endvidere været drøftet ved et møde med Arbejdsmarkedsstyrelsen den 16. december 2004.

Rigsrevisionen har følgende bemærkninger til de to udkast.

Udkast til forslag til Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats.

1. Efter lovforslaget bevarer staten ansvaret for beskæftigelsesindsatsen over for forsikrede ledige, mens kommunalbestyrelsen er ansvarlig for indsatsen over for ikke-forsikrede ledige.

Lovforslaget indebærer, at beskæftigelsesindsatsen på det lokale plan fremover skal varetages i jobcentre, hvor staten og kommunen arbejder sammen, jf. § 3. Ministeren kan i henhold til § 8 oprette særlige enheder under Arbejdsmarkedsstyrelsen til at varetage driften af statens beskæftigelsesindsats i jobcentrene. Det fremgår ikke nærmere af lovforslaget eller bemærkninger hertil, hvorledes driften af den statslige beskæftigelsesindsats skal organiseres, eller hvor ansvaret for regnskabsaflæggelsen vedrørende den statslige del af jobcentrene skal placeres.

Rigsrevisionen forudsætter, at Arbejdsmarkedsstyrelsen eller de enheder, der måtte blive oprettet i medfør af § 8, skal varetage regnskabsaflæggelsen for den statslige beskæftigelsesindsats i jobcentre af type A og B, og at regnskaberne på dette område dermed umiddelbart er omfattet af Rigsrevisionens revisionskompetence efter rigsrevisorlovens § 2.

2. Staten kan i henhold til lovforslagets § 22 bemyndige en kommunalbestyrelse til at varetage udøvelsen af statens beskæftigelsesindsats i et jobcenter (type C). I lovbemærkningerne er det oplyst, at der i disse tilfælde vil blive indgået en kontrakt mellem staten og kommunen, som bl.a. indeholder rammer for indsatsen, økonomi og finansiering af indsatsen, overflytning af driftsressourcer, tilsynet med indsatsen for statslige målgrupper mv.

Rigsrevisionen går ud fra, at kommunen skal aflægge regnskab over for staten for den statslige del af beskæftigelsesindsatsen i denne type jobcentre. Dette fremgår dog ikke af lovforslaget. Rigsrevisionen finder, at der i lovforslaget bør indarbejdes en bemyndigelse for ministeren til at fastsætte regler om kommunernes regnskabsaflæggelse og revision vedrørende den del af jobcentrets virksomhed, som varetages efter bemyndigelse fra staten.

3. Det er i forslaget § 28 anført for jobcentrene, at de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen årligt skal udarbejde en forvaltningsrevision, der skal vise resultater og effekter af den samlede beskæftigelsesindsats i jobcenteret samt fordelt på stat og kommune.

Rigsrevisionen finder det tilfredsstillende, at ministeriet på et ensartet grundlag vil sikre en årlig opfølgning på resultater og effekter af indsatsen i de lokale jobcentre, og at der vil blive rapporteret om den samlede indsats samt særskilt om den statslige indsats.

Rigsrevisionen skal imidlertid bemærke, at ministeriets anvendelse af begrebet forvaltningsrevision ikke er i overensstemmelse med nationale eller internationale definitioner af begrebet. Det primære formål med en forvaltningsrevision er at tilvejebringe et dokumenteret grundlag for afgivelse af en uafhængig erklæring om det undersøgte område, institution mv. En afgørende forudsætning herfor er, at analyser, vurderinger og rapportering bliver foretaget af en af administrationen uafhængig part, hvilket på beskæftigelsesområdet er Rigsrevisionen og de kommunale revisorer.

Herudover skal ministeriet være opmærksom på, at tilvejebringelse af et tilstrækkeligt og relevant revisionsbevis ved en forvaltningsrevision ofte medfører gennemførelse af såvel systemanalytisk revision som substansrevision. Dette forudsætter, at den, der foretager analyserne og vurderingerne, har de fornødne revisionsfaglige kvalifikationer og samtidig er uafhængig af den undersøgte institution, område mv.

Det er Rigsrevisionens vurdering, at beskrivelsen af indholdet i den foreslåede forvaltningsrevision mere omhandler et krav om en årlig rapportering/resultat-opfølgning, hvor Beskæftigelsesministeren, jf. § 28, stk. 3, kan fastsætte retningslinier for rapporteringens indhold, herunder krav til de analyser, som skal være indeholdt i jobcentrenes rapportering.

Rigsrevisionen skal på denne baggrund anbefale, at ministeriet anvender et andet begreb end forvaltningsrevision for jobcentrenes årlige rapportering/resultat-opfølgning.

4. I de almindelige bemærkninger til lovforslaget er det på s. 23 om Øvrige konsekvenser af reformen anført, at der skal gennemføres en række tilpasninger af den finansielle revision vedrørende den statslige refusion til kommunerne, så den tilpasses styringen i det fremtidige beskæftigelsessystem. Det er ikke konkret beskrevet, hvad tilpasningerne vil omfatte, men det er overordnet anført, at beskæftigelsesministeren i henhold til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område kan fastsætte rammer og retningslinier for den finansielle revision. Det er videre anført, at dette kan omfatte årlige fokusområder for den finansielle revision, omfanget af stikprøver, hyppighed af revisionsbesøg mv.

Rigsrevisionen finder det hensigtsmæssigt, at Beskæftigelsesministeriet på et så væsentligt område som den samlede beskæftigelsesindsats ønsker en høj grad af sikkerhed for, at forvaltningen sker i overensstemmelse med lovgivningen. Det er dog samtidig vores opfattelse, at statslige retningslinier for den finansielle revision af jobcentrene også bør understøtte en effektiv gennemførelse af revisionen.

Det er Rigsrevisionens vurdering, at fastsættelse af detaljerede retningslinier for den finansielle revision bl.a. i form af krav til omfanget af stikprøver, hyppigheden af revisionsbesøg mv. kan medføre en ubalance mellem revisors ressourceanvendelse og områdets faktiske risiko og væsentlighed. Endvidere bør statslige retningslinier for den finansielle revision sikre, at revisor i kraft af sin uddannelse og sit konkrete kendskab til den enkelte institution har visse metodemæssige frihedsgrader i udførelsen af revisionen.

Rigsrevisionen finder, at dette bedst sikres ved en kombination af systemanalytisk revision og substansrevision, hvor systemanalytisk revision er det bærende element. Dette forudsætter imidlertid, at der i jobcentrene bliver etableret et tilstrækkeligt og dokumenteret administrationsgrundlag i form af forretningsgange, interne kontroller, gennemførelse af ledelsestilsyn mv.

Rigsrevisionen skal på den baggrund anbefale, at Beskæftigelsesministeriet frem for detaljerede retningslinier for den finansielle revision overvejer en model, hvor ministeriet formulerer præcise krav til administrationsgrundlaget i det fremtidige beskæftigelsessystem. Dette vil

• samtidig kunne medvirke til en høj grad af ensartethed i jobcentrenes administration af lovgivningen og sikre ledelsesmæssigt fokus på etablering af et pålideligt internt kontrolsystem i centrene.

Udkast til forslag til Lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love

5. Udkastet indeholder ikke bestemmelser om regnskab, revision samt placering af ansvar for økonomistyring. Rigsrevisionen har derfor ingen bemærkninger til udkastet.

Med venlig hilsen

Vibeke Andersen

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

Dansk Blindesamfund
Landsforening af blinde
og svagsynede i Danmark

København, 06.01.2005
JBR/lo
Direkte tlf. 38 14 88 68

Dansk Blindesamfunds høringssvar til lovpakken udsendt i.f.m. strukturreformen

Dansk Blindesamfunds høringssvar er udformet som et notat, der omfatter udtalelser til den samlede lovpakke i.f.m. strukturreformen. Grunden hertil skal ses i lyset af at vi i Dansk Blindesamfund finder, at den VISO-enhed – primært tænkt som et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede – skal have en tværsektorel kompetence og ikke alene etableres som et serviceorgan i relation til Social- og undervisningsministeriernes områder.

Beskæftigelsessituationen for blinde og svagsynede er særdeles grel – med en beskæftigelsesgrad på kun ca. 10%. Det er således vigtigt, at der i den kommende lovgivning på beskæftigelsesområdet sikres klare kommunikations- og administrationslinjer til den VISO-enhed, som er tænkt etableret under det social- og undervisningsministerielle område. Dansk Blindesamfund finder, at et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede vil være krumtappen i en ny forvaltningsstruktur med kun 2 forvaltningsled for at sikre den sektoransvarlighed, som har været princippet igennem flere årtier i den danske lovgivning i relation til handicapområdet.

Med venlig hilsen,

Jens Bromann
landsformand

Thoravej 35 – 2400 København NV. – Telefon 38 14 88 44 – Skrivetelefon 38 19 36 08
Fax 3814 8800 – SE 18 20 39 28 – Giro 300-2217
E-mail info@dkblind.dk – Internet www.dkblind.dk
Protektor: Hendes Kongelige Højhed Prinsesse Alexandra

Dansk Blindesamfund
Landsforening af blinde
og svagsynede i Danmark

København, 06.01.2005
JBR/lo
Direkte tlf. 38 14 88 66

NOTAT

Dansk Blindesamfunds høringssvar vedr. lovpakken, udsendt d. 1. december 2004 i konsekvens af strukturreformen.

Dansk Blindesamfund har, lige siden nedsættelsen af en strukturkommission, deltaget positivt i strukturdebatten, idet en ændret opgave- og strukturreform vil indebære omvæltninger, og det er en chance for at få blandet kortene på en anden måde til gavn for blinde og svagsynede borgere i Danmark.

Desværre må vi konstatere, at hele debatten i alt for høj grad fokuserer på hvordan en fremtidig opgave- og strukturreform kan give samfundet økonomiske gevinster, et specialiseret sundhedsvæsen samt borgernes valgfrihed og decentraliserede løsninger. Der er ikke foretaget grundige analyser af handicapområdet, som fokuserer på behov for faglig bæredygtighed i forhold til meget specialiserede handicapgrupper som bl.a. blinde og svagsynede.

Dansk Blindesamfund har igennem de sidste par år indleveret en række materialer - redegørelser til strukturkommissionen, høringssvar til indenrigsministeriet i forbindelse med strukturkommissionens betænkning, notater og udredninger til div. ministerier i forbindelse med udarbejdelse af den nu fremsendte lovpakke, m.v. - men det virker som om, at alt dette materiale er gået lige i brokkassen - uden overhovedet at blive gennemlæst. I Dansk Blindesamfund kan vi - i den nu fremsendte lovpakke - i hvert fald ikke spore mange af de betragtninger, som vi har fremført, og som bygger på blinde og svagsynedes erfaringer - såkaldte brugere af systemet - gennem mange år.

Selve fremsættelse af lovpakken vedrørende forslag til lovændringer i.f.m. strukturreformen understreger hele systemets manglende forståelse for blinde og svagsynedes situation samt ønske om at forholde sig til vore krav og behov. Lovpakken blev nemlig udsendt via hjemmesider m.v. og fremsendt til Dansk Blindesamfund i et for blinde og svagsynede utilgængeligt medie. Materialet blev i den elektroniske form, hvori den blev offentliggjort, præsenteret i en form som ikke opfylder Videnskabsministeriets krav til tilgængelighed for

Thoravej 35 - 2400 København NV. - Telefon 38 14 88 44 - Skrivetelefon 38 19 36 08
Fax 38 14 88 00 - SE 18 20 39 28 - Giro 300-2217
E-mail info@dkblind.dk - Internet www.dkblind.dk

Protektor: Hendes Kongelige Højhed Prinsesse Alexandra

handicappede. Det tog flere uger for det centrale embedsmandsværk at få rettet op på denne fadæse.

Tilsidesættelsen af vore synspunkter kunne skyldes, at vi i Dansk Blindesamfund har meget anderledes vurderinger end andre grupper i det danske samfund; men på baggrund af foreningens brede kontakter, såvel til andre handicaporganisationer som mange andre grupperinger, vurderer vi i Dansk Blindesamfund, at dette ikke er tilfældet. Nej, Dansk Blindesamfunds udmeldinger falder i tråd med mange andre organisationers og borgergruppers ønsker. Skulle det imidlertid forholde sig sådan, at Dansk Blindesamfund - blinde og svagsynede i Danmark - skulle have nogle helt særegne ønsker, som udspringer af vort handicap, ja, så er antallet af borgere, som er blinde eller svagsynede ikke stort, men det danske samfund må også måles på, hvordan denne lille borgergruppe behandles.

For borgere, som er blinde og svagsynede, er højt specialiseret, faglig viden af vital betydning for, at vi får de rigtige tilbud, som kan afhjælpe følgerne af synsnedsættelsen. Det er således ikke alene afstanden til rådhuset, som er vigtig for blinde og svagsynede, men derimod den tætte kontakt til det synsfaglige miljø.

Den manglende hensyntagen til handicaporganisationernes udmeldinger i de sidste par års strukturdebat er meget bekymrende. Det virker som om, at det politiske system har fastlagt en strategi, hvor man forsøger - gennem den tunge proces - at udmatte handicapbevægelsen, så at vi til sidst forhandler helt ud fra deres ideologiske præmisser - og ikke ud fra faglighed og erfaring.

For at sikre at Dansk Blindesamfunds principielle holdninger til en strukturomlægning af det danske samfund står helt klart, har vi besluttet at fremsende vore mange høringssvar til div. lovudkast i et samlet dokument, hvilket - efter vor opfattelse - giver et egentligt overblik samt indsigt i vore ønsker til den struktur, som fagligt vil kunne forestå opgavevaretagelsen i forhold til blinde og svagsynede borgere.

I afsnit A. gives en gennemgang af de principielle holdninger, som har været grundlaget for vore mange høringssvar og udmeldinger frem til dato.

I afsnit B. fremsættes de minimumskrav, som skal opfyldes ved udformningen af en ny struktur, hvor myndighedsansvaret for opgaveløsningen på en række - for handicapbevægelsen - vigtige områder udlægges til kommunerne og det regionale system indskrænkes. Her er det vigtigt, at der etableres stærke VISO-enheder - se nedenfor.

I afsnit C. fremsættes kommentarer til de enkelte lovområder.

Afsnit D. omfatter konklusion og afsluttende bemærkninger.

A. Dansk Blindesamfunds principielle holdninger til ny struktur i det danske samfund.

Siden særforborgens udlægning i 1980 har ansvaret for afgørelser og rådgivning om støtte til blinde og svagsynede borgere på forskellig vis været delt mellem stat, amter og kommuner.

Primærkommunerne har i dag myndighedsansvaret i forhold til tildeling af visse hjælpemidler, samt i forhold til personlig støtte (hjemmehjælp, ledsagerordning etc.), på revalideringsområdet samt visse dele af beskæftigelsesområdet.

Amterne har myndighedsansvaret i forhold til tildeling af højt teknologiske hjælpemidler og optiske løsninger, voksenspecialundervisning samt en lovfæstet forpligtelse til at stille rådgivning og vejledning til rådighed for kommunerne. Rådgivningsforpligtelsen er forankret på forskellig vis i amterne, f.eks. i synsinstitutter eller kommunikationscentre. Amterne har endvidere ansvaret for driften af de landsdækkende institutioner på synsområdet, nemlig Instituttet for Blinde og Svagsynede, Synscenter Refsnæs og Videnscenter for Synshandicap.

Dertil kommer de områder, hvor primærkommuner og amter har delt ansvar som følge af grundtakstmodellens opdeling af myndigheds- og finansieringsansvaret.

Staten har ansvaret for driften af Statens Øjenklinik, som særligt har viden om det socialoftalmologiske område samt for driften af Danmarks Blindebibliotek, som producerer og udlåner lyd- og blindeskriftbøger. Staten har endvidere myndighedsansvaret for så vidt angår tildeling af specialpædagogisk støtte til blinde og svagsynede på erhvervsskoler og videregående uddannelser, samt visse hjælpemidler på beskæftigelsesområdet.

Som følge af det opdeltede myndighedsansvar oplever blinde og svagsynede i dag en meget stor grad af forskelsbehandling. Kommuner, amter og staten tildeler f.eks. hjælpemidler efter meget forskellige praksis, der ikke er lige gennemskuelige, og i visse amter har kommunerne endog overført deres beslutningskompetence på hjælpemiddelområdet til det amtslige rådgivningssystem.

Vi oplever endvidere, at den faglige viden om blinde og svagsynedes særlige behov atomiseres år for år, fordi det finansielle systems opbygning giver amterne incitament til at løse opgaverne hver for sig, og fordi sektoransvarsprincippet gør, at de forskellige sektorer finder, at de skal have egen viden om blinde og svagsynede. Der sker således ikke en central opsamling af viden og erfaringer, man opfinder så at sige den dybe tallerken i hvert enkelt amt og hver enkel sektor, hver gang et særligt problem opstår.

En yderligere decentralisering af rådgivnings- og myndighedsansvaret til primærkommunerne vil bidrage endnu mere til atomiseringen af faglighed på synsområdet, og dermed til større forskelsbehandling og tab af retssikkerhed for borgere, der er blinde og svagsynede.

Dansk Blindesamfund bygger denne opfattelse på nyere analyser i betænkningen, som ligger til grund for serviceloven, samt i Udviklingscenter for Specialrådgivnings rapport om synsområdet fra 2000. Her fremgår det tydeligt, at opretholdelse og udvikling af faglighed på synsområdet kræver et stort befolkningsgrundlag, f.eks. 100.000 indbyggere pr. synskonsulent på voksenområdet.

På baggrund af de dårlige erfaringer siden 1980, de gennemførte analyser om faglighed på synsområdet samt erfaringer fra de andre nordiske lande vil Dansk Blindesamfund derfor kraftigt modsætte sig, at myndighedsansvaret og ansvaret for rådgivning og vejledning af blinde og svagsynede borgere decentraliseres yderligere. Der er tværtimod efter Dansk Blindesamfunds opfattelse behov for en centralisering af myndigheds- og

rådgivningsindsatsen, ellers vil blinde og svagsynede borgeres retssikkerhed for alvor være i fare.

For at sikre faglighed på synsområdet samt retssikkerhed for blinde og svagsynede borgere og en bedre ressourceudnyttelse inden for synsområdet vil Dansk Blindesamfund foreslå, at der – uanset hvorledes den kommunale struktur og opgavefordeling bliver - oprettes et mindre antal regionale kompetencecentre, som placeres geografisk i forhold til befolkningstæthed generelt og i forhold til tætheden af blinde og svagsynede specifikt. De regionale kompetencecentre skal, efter Dansk Blindesamfunds opfattelse, have ansvaret for rådgivning og vejledning af borgere med synshandicap, samt have myndighedsansvaret for så vidt angår alle former for støtte til blinde og svagsynede. Dette gælder også det offentliges forpligtelse til at yde støtte til dækning af børn og unges behov for specialundervisning i det almindelige skolesystem.

De regionale kompetencecentre skal være underlagt et nationalt kompetencecenter, som skal sikre koordination og styring af synsområdet. Det vil således være naturligt, at det nationale kompetencecenter også får en styrende rolle i forhold til de selvejende plejehjem på synsområdet samt i forhold til de statslige institutioner på synsområdet, Statens Øjenklinik og Danmarks Blindebibliotek samt de nuværende landsdækkende institutioner, Institutet for Blinde og Svagsynede, Synscenter Refsnæs og Videnscenter for Synshandicap.

Dansk Blindesamfund finder, at et sådant støttesystem skal forankres uafhængigt af kommunale eller regionale enheder, enten i en selvejende institution eller med en eller anden form for statslig tilknytning.

Det er Dansk Blindesamfunds opfattelse, at en struktur med den nævnte opgavefordeling vil sikre en øget faglig udvikling på synsområdet med deraf følgende øget retssikkerhed for blinde og svagsynede borgere samt en betydelig bedre ressourceudnyttelse end tilfældet er i dag.

Den foreslåede struktur vil endvidere give mulighed for en bedre kontakt til myndigheder på tværs af sektorer, så sektoransvaret vil kunne indføres på alle områder med en synsfaglig forsvarlig baggrund. Sektoransvar betyder efter Dansk Blindesamfunds opfattelse ikke, at alle sektorer skal opbygge viden om samt erfaringer med støtte til blinde og svagsynede, men alle sektorer skal vide, hvor viden og erfaringer findes og kan udnyttes.

Det er derfor også vigtigt at fastslå, at det foreslåede system uanset forankring, skal være statsligt eller objektivt finansieret. Antallet af blinde og svagsynede er så lille, at takstfinansiering ikke er muligt, det vil medføre udradering af faglighed, jf. bemærkningerne om det nuværende støttesystem ovenfor.

Dansk Blindesamfund finder, at brugerinddragelsen i det nuværende system har været helt utilstrækkeligt. Dansk Blindesamfund forlanger og forventer derfor, at en kommende struktur- og opgavereform vil indeholde en markant styrkelse af Dansk Blindesamfunds og dermed af brugernes indflydelse på det system, som skal hjælpe os. Indflydelsen må derfor ske gennem organer med reel indflydelse på udformningen og kvaliteten af disse tilbud.

For så vidt angår ankesystemet i en ny struktur finder Dansk Blindesamfund, at anke over afgørelser truffet på de regionale kompetencecentre som foreslået ovenfor først skal indbringes for det nationale kompetencecenter. Dette må ske for at sikre opsamling af erfaringer om regional forskellighed og for løbende at udvikle fagligheden. Efter remonstration i det nationale kompetencecenter skal afgørelsen naturligvis kunne ankes videre i et uafhængigt, toleddet ankesystem.

Dansk Blindesamfund finder, at en struktur- og opgavereform er en historisk chance for at blinde og svagsynede igen skal få et fagligt velfungerende støttesystem, hvor den enkelte borger er i centrum. Dansk Blindesamfund er klar over, at den øgede centralisering, som foreslås i dette punkt, ikke er i overensstemmelse med tidens trend, men decentralisering må tage højde for faglig bæredygtighed, og Dansk Blindesamfunds erfaringer med decentralisering gennem snart 25 år er, at den faglige bæredygtighed er blevet strakt for langt.

Såfremt alle disse betragtninger - anført i dette punkt - ikke kan imødekommes politisk, må de i hvert fald indgå med stor vægt i de videre forhandlinger.

B. Dansk Blindesamfunds høringssvar til udkast til forslag til Lov om social service - særligt om VISO.

B.1.

Indledning vedrørende VISO

I Dansk Blindesamfund hæfter vi os især ved § 13, der omhandler den nationale videns- og specialrådgivningsinstitution, VISO. Der er i lovudkastet en eklatant mangel på klarhed over hvad VISO egentlig er; men da vi i Dansk Blindesamfund føler at et kommende VISO – kompetencecentre for de enkelte handicapområder – er krumtappen på det handicappolitiske område i en ny forvaltningsstruktur, hvor det amtslige niveau er bortfaldet, er det af allerstørste vigtighed at der skabes klarhed for VISOs kompetenceområder og snitflader til såvel det statslige som det kommunale niveau.

Dansk Blindesamfund vil derfor i dette notat særligt koncentrere sig om strukturen og kompetencetildelingen for et kommende VISO.

B.2

National kompetencecenter for blinde og svagsynede (VISO for blinde og svagsynede)

Der skal under ingen omstændigheder herske tvivl om, at Dansk Blindesamfund finder, at ét VISO, der skal kunne rumme hele handicapområdet, misbrugsområdet, området for udstødte grupper, m.v. er en utopisk tanke. Vi kan ikke forestille os, at en sådan konstruktion kan virke som en handlekraftig videns- og udredningsinstitution med indsigt i alle de detaljerede faglige aspekter, der er tiltænkt indlagt i enheden.

På grund af blinde og svagsynsområdets kompleksitet, omfang og forskelligartede målgruppe ønsker vi i Dansk Blindesamfund, at der som en selvejende institution etableres ét nationalt

kompetencecenter for blinde og svagsynede med mulighed for etablering af regionale enheder under den centrale struktur. Områdets kompleksitets omfang og forskelligartede sammensatte målgruppe fremgår af det beskrevne nedenfor, hvor vi fremsætter minimumskrav til de faktorer som der skal indgå ved etableringen af ét samlet VISO; men Dansk Blindesamfunds hovedkrav er at der skal være ét VISO for blinde og svagsynede.

Dansk Blindesamfund har igangsat et udredningsarbejde, som skal munde ud i en beskrivelse af et sådant nationalt kompetencecenter. Dette udredningsarbejde forventes afsluttet primo februar måned, men vi skal bede om, at der i den lovgivning, som udsendes til høring ultimo januar måned tages højde for, at der på enkeltområder kan etableres nationale kompetencecentre for de handicapgrupper som – efter aftale mellem Social- og Undervisningsministerier og brugerorganisationerne – har et sådant omfang og kompleksitet, at det findes mest hensigtsmæssigt at etablere et sådant.

I Dansk Blindesamfund er vi bekendt med at flere af DSIs medlemsorganisationer har tilsvarende ønsker, hvilket formentlig vil fremgå af DSIs endelige høringssvar til lovpakken, der er udsendt i.f.m. strukturreformen.

B.3.

Kommentarer til etablering af ét VISO for handicapområdet, m.fl.

Viden- og specialrådgivningsorganisation - indhold og struktur.

Som nævnt ovenfor skal vi fra Dansk Blindesamfunds side bemærke, at det fremsendte notat om VISO udarbejdet af socialministeriet virker temmelig diffust. Vi håber, at det er udtryk for, at der stadig kan manøvreres i forhold til at få opgaver lagt ind under VISO, det er der behov for.

Vedr. VISO's struktur og organisation

Hvis man vil etablere VISO som en enhed, der skal varetage alle de beskrevne opgaver, både på handicapområdet og på området for udsatte grupper, finder Dansk Blindesamfund, at enheden skal have en overordnet bestyrelse, som alene forestår overordnet planlægning, administration, overvågning o.lign. Al faglighed bør ligge i enheder for de enkelte handicapgrupper samt øvrige grupperinger, og disse enheder skal tillægges en høj grad af selvstyre.

DSI skal naturligvis have en massiv repræsentation i den overordnede bestyrelse, mens de selvstyrende underliggende enheder skal have en massiv repræsentation fra de brugerorganisationer, som er relateret til den enkelte enhed.

Der skal skabes sammenhæng mellem VISO og de regionale "driftsselskaber", f.eks. på synsområdet. VISO skal være samstyrende for disse regionale enheder. De regionale enheder skal også sikres en økonomi - helst via staten men muligvis gennem en påtvungen objektiv finansiering fra kommunerne, f.eks. ved et socialt udviklingsbidrag øremærket specialrådgivning og særlige udredninger i lov om regionernes finansiering.

De regionale enheder skal have afdelinger relateret til de faglige enheder i VISO. Der bør f.eks. på synsområdet være en central enhed, ligesom der i de regionale systemer skal være afdelinger særlig rettet mod støtte til borgere, der er blinde og svagsynede.

Takstfinansiering skal minimeres mest muligt. Man kan efter Dansk Blindesamfunds opfattelse ikke takstfinansiere specialrådgivning, da specialrådgivningen derved risikerer at blive decentraliseret så meget, at den ikke længere bliver speciel. Der findes allerede i dag eksempler på, at takstfinansieringen af Institutet for Blinde og Svagsynedes specialrådgivning, f.eks. i forhold til belysning for svagsynede, har medført, at der ikke længere findes nogen særlig viden om dette område i det synsfaglige system. Denne udvikling vil forstærkes med øget takstfinansiering på det regionale niveau.

Endelig mener Dansk Blindesamfund, at VISO skal have en øget tværsektoriel funktion. Som oplægget ser ud lige nu, er det kun social- og undervisningsområderne, der er omfattet, men for blinde og svagsynede er det mindst lige så vigtigt, at beskæftigelsesområdet og sundhedsområdet også bliver en del af VISO.

I forhold til beskæftigelsesområdet er der meget stort behov for, at der er særlig specialrådgivning og udredning, der kan støtte blinde og svagsynede på arbejdsmarkedet. Der er behov for særlige it-hjælpemidler og andre støtteforanstaltninger, der er særlige i hver enkelt sag, ligesom der er behov for arbejdspladsindretning ved stort set hver eneste jobplacering. Denne støtte må ikke takstfinansieres, da arbejdsgivere hermed kan få et incitament til at fravælge blinde og svagsynede, og den særlige specialrådgivnings ekspertise må ikke spredes ud, da viden på disse områder er meget svær at opsamle og beholde. Den øgede digitalisering af den offentlige forvaltning er et godt eksempel på nødvendigheden af særlig viden og specialrådgivning. Her har en enkelt sag f.eks. medført et forbrug af it-konsulenter i 100 timer årligt, blot til særlig tilpasning af den offentlige virksomheds it-løsning.

På sundhedsområdet er det væsentligt, at der tænkes tværsektorielt, når en person får diagnosticeret et synshandicap. Er den nyblinde i erhverv må der etableres en kontakt til beskæftigelsessektoren, er vedkommende under uddannelse må der ske kontakt til uddannelsessektoren etc. Under alle omstændigheder må der etableres specialundervisning for den enkelte i mobility og det bare at kunne klare sig selv i dagligdagen. Kommunene kan ikke selv klare denne opgave men må have støtte til den specialiserede rådgivning fra VISO's enhed for blinde og svagsynede.

VISO's funktioner

Foruden viden- og specialrådgivningsfunktionerne samt udredningsfunktionen mener Dansk Blindesamfund, at VISO skal tillægges funktionen at fastsætte kvalitetsnormer - såvel for de regionale tilbud samt for kommunernes ydelser. Det må efter Dansk Blindesamfunds opfattelse sikres at kvalitetsnormer bliver indført, og at kommunerne i deres afgørelser skal dokumentere ydelsens art og begrundelse i forhold til fastsatte kvalitetsnormer.

VISO-enhedens kvalitetsnormer skal også kunne omfatte de institutioner, som forbliver i regionalt regi. Vi tænker naturligvis på de specialplejehjem for blinde og svagsynede samt visse af de dagcentre for blinde og svagsynede, som i dag er amtskommunale. De dagcentre

for blinde og svagsynede - dagcentre for særlige grupper, jf. serviceloven - som i dag er primærkommunale skal også undergives VISO's kvalitetsnormer.

VISO skal også have ret til at fastsætte kvalitetsnormer for personer med handicap, som er visiteret til plejehjem eller andre boformer i det kommunale system.

Særlig specialrådgivning

Det er så godt som umuligt at gennemskue, hvad man mener med mest specialiseret rådgivning. Mener man handicapgrupper, der numerisk er få på landsplan, mener man dele af en større handicapgruppe eller mener man overhovedet noget?

Under alle omstændigheder er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at blinde og svagsynede er en særlig speciel gruppe, fordi et synshandicap har så mange forskellige implikationer, der er afhængige af den enkeltes alder, synets status og udvikling, familieforhold, livssituation etc. Gruppen af blinde og svagsynede er langt fra homogen.

På blinde- og svagsynsområdet fortøner alt sig ikke desto mindre i tykke tåger. Som udgangspunkt finder Dansk Blindesamfund, at hele Synscenter Refsnæs, Blindeinstituttet i Hellerup, Videnscentret for Synshandicappede og Statens Øjenklinik skal indgå i VISO; men der er flere områder, som skal integreres og tages stilling til - nemlig:

- Småbørnskonsulenterne, som blev udlagt til amtskommunerne d. 1. januar 2003, skal ikke hjemtages direkte til VISO. Konsulenterne skal arbejde regionalt og skal knyttes til Synscenter Refsnæs, hvorved netværksdannelsen og erfaringsudvekslingen sikres.
- Synskonsulentordningen for børn og unge i grundskolen og i ungdomsuddannelserne. Denne opgave er i dag tillagt amterne, og synskonsulentstøtten retter sig mod det enkelte barn, familien, kammeraterne og skolen. Der er ca. 250 børn og unge i målgruppen, hvoraf ca. 40 er helt blinde, altså en meget differentieret gruppe, der har behov for meget forskellig specialrådgivning. Der er ingen tvivl om, at kommunernes PPR-enheder vil få stort behov for støtte - en støtte som skal leveres af de regionale enheder.
- Relationen til ungdomsuddannelserne, som er så vigtig på blinde- og svagsynsområdet både hvad angår specialrådgivningen og materialeproduktionen skal overvejes. Det vil være helt naturligt at dette vurderes i relation til, at ungdomsuddannelserne jo bliver statsfinansieret i den nye struktur.
- Forholdet omkring konsulentordningen for blinde og svagsynede, som i dag administreres af Dansk Blindesamfund, finansieret via satspuljemidler. Dansk Blindesamfund er næsten lovet, at denne ordning kan videreføres i den nye struktur; men skal det ske via VISO eller hvad? Dækker punktet "blindekonsulenter" i notatet over denne nye ordning?
- Forholdet omkring voksenspecialundervisningen må afklares. Voksenspecialundervisning er for blinde og svagsynede utrolig vigtig, da det er på denne måde, blinde og svagsynede lærer punktskrift, lærer at kommunikere med omverdenen via edb og Internet samt båndoptager/Daisy-afspiller, lærer at finde rundt og lærer teknikker til almindelig daglig livsførelse. Kommunerne skal overtage ansvaret for voksenspecialundervisningen fra amterne, men

voksenspecialundervisning for blinde og svagsynede er speciel, da den kræver speciel viden om teknikker samt særlige specialpædagogiske teknikker til formidling og indlæring, som ikke er almindeligt forekommende. VISO må have ansvaret for fastholdelse og udvikling af disse særlige specielle teknikker og den specialrådgivning det er at formidle denne viden til målgruppen.

- Forholdene omkring den særlige svagsynsoptik, som i dag løses i amterne må afklares. Rigtig mange borgere har haft glæde af, at amterne har tilbudt undersøgelser af, hvilken optik der er bedst for den enkelte, og som bagefter har kunnet købe denne optik med tilskud hos private optikere. Der er tale om specialrådgivning, som ikke ydes af private optikere og som heller ikke ydes af Statens Øjenklinik, men som ikke desto mindre har afhjulpet mange svagsynedes problemer.
- Forholdet til beskæftigelses- og sundhedssektorerne, se ovenfor.
- Hele materialeproduktionsområdet med dets sammenkobling til specielle indlæringsteknikker og specielle hjælpemidler må også overvejes i forhold til produktionen af materialer til studerende og erhvervsaktive samt anden produktion af lyd- og punktmaterialer. I dag sker produktionen af disse materialer på Danmarks Blindbibliotek, Blindeinstituttet i Hellerup, Synscenter Refsnæs og teknisk skole Skive/Silkeborg. VISO kan samle denne produktion i den særlige enhed for blinde og svagsynede og dermed sikre specialviden og -rådgivning om læse- og læringsteknikker, hjælpemidler etc., som er nødvendige for at kunne få udbytte af materialerne, og hvor behovet er meget differentieret i forhold til synsstatus, livssituation, alder etc.
- Forholdet omkring Statens hjælpemiddelcentral for blinde og svagsynede skal afklares. Her ligger et projekt om udbygning af denne funktion, et projekt som delvist er tiltrådt af Amdsrådsforeningen, KL, m.fl. og som antyder central etablering og styring.

Udredningsfunktionen

Det er Dansk Blindesamfunds helt klare opfattelse, at VISO også skal kunne foretage udredninger om blinde og svagsynedes behov for støtte. Som nævnt oven for er gruppen af blinde og svagsynede en meget differentieret gruppe, der har mange forskellige behov som ikke umiddelbart er sammenlignelige. Derfor må blinde og svagsynede kunne få adgang til gratis udredninger, som naturligvis skal omfatte alle de behov, der er nævnt ovenfor, altså også behov på beskæftigelsesområdet og sundhedsområdet.

Særlige udredninger kræver særlig specialrådgivning, så derfor hører udredningerne naturligt hjemme i de særlige VISO-enheder for blinde og svagsynede.

Dansk Blindesamfund er meget bekymret for udsigterne for blinde og svagsynede i det kommende system. Blinde og svagsynede vil som gruppe blive dårligere serviceret af kommunerne fordi de ikke, på trods af sammenlægninger og kommunale samarbejder, får en faglig bæredygtighed, der er stor nok til at klare den enkelte blinde og svagsynedes specifikke problem. Derfor er det så uhyre vigtigt, at VISO får en central rolle over for kommunernes service til blinde og svagsynede. Blinde og svagsynede kan ikke tåle en yderligere nedgang i specialviden og vi tror ikke på at vidensopsamling og -spredning kan hjælpe noget for vores gruppe, det er praktikken, der er vigtig for os.

Som det fremgår af ovenstående vil servicelovens reelle udmøntning være yderst afhængig af, hvorledes man vælger at skrue VISO sammen og dette vil få konsekvenser for en række bestemmelser i denne og anden lovgivning."

Det er Dansk Blindesamfunds grundidé, at der skal oprettes et VISO på alle de områder, hvor der kan etableres et selvstændigt – og fagligt bæredygtigt – miljø. Et eksempel herpå kunne være et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede ("VISO for blinde og svagsynede"). Vi er dog indstillet på, at man af administrative årsager kan finde det mest hensigtsmæssigt at etablere en overordnet administrativ enhed, der bl.a. skal medvirke til at sikre ensartetheden - se ovenfor.

"VISO – for blinde og svagsynede" skal omfatte al den specialrådgivning, alle de produktionsenheder og alle de særlige øjenlægefaglige kompetencer, der i dag er forankret i landsdels- og landsdækkende institutioner, såsom Institutet for Blinde og Svagsynede, Synscenter Røfsnæs, Danmarks Blindebibliotek, Statens Øjenklinik, de nuværende amtslige synscentraler og Skive Handelsskole samt i et vist omfang; Blindes Arbejde, Bredegaard og de amtslige specialplejehjem/boinstitutioner på synsområdet.

Når der ses bort fra specialplejehjemmene og Bredegaard er det Dansk Blindesamfunds vurdering, at de landsdels- og landsdækkende funktioner i dag råder over et personale på ca. 300 årsværk. Denne personalenomering skal overføres til VISO for blinde og svagsynede. Nyere analyser (jf. Rapport om Amternes tilbud på synsområdet med hovedvægt på specialrådgivning - status, problemfelter og løsningsforslag fra 2000) peger dog på, at der er behov for yderligere tilførsel af ressourcer til synsområdet med henblik på at dokumentere, udvikle og kvalitetssikre de faglige spidskompetencer.

Vi forestiller os, at "VISO for blinde og svagsynede" skal operere på såvel et centralt som et regionalt niveau, hvor det regionale niveau er underlagt det centrale. Denne struktur vil fordrer en personaleressource, der omfatter minimum 350 årsværk.

Som vi tidligere har givet udtryk for, står det ikke krystalklart, hvad der skal ske med specialrådgivningen på handicapområdet. Vi mener, at servicelovens § 15 (vedrørende den uvildige konsulentordning på handicapområdet) skal bortfalde, idet det nuværende "DUKH" i lighed med den i VISO-notat - udarbejdet af socialministeriet - nævnte blindekonsulenttjeneste skal hjemtages til VISO.

Småbørns konsulentene skal ligeledes tilknyttes "VISO for blinde og svagsynede" på det regionale niveau. Der mangler endvidere en afklaring af, hvorvidt den uvildige konsulenttjeneste på synsområdet - der i dag administreres af Dansk Blindesamfund - skal fortsætte - se ovenfor.

Dansk Blindesamfund tager klar afstand fra, at regionerne i lovudkastet beskrives som driftsselskaber, ligesom vi heller ikke tror på, at de forpligtende kommunale samarbejder på nogen måde kan være med til at sikre en fagligt bæredygtig struktur. Vi ser etableringen af "VISO for blinde og svagsynede" som en statslig forpligtelse, hvor der eventuelt kan blive tale om en objektiv kommunal medfinansiering.

C. Kommentarer til lovpakkens enkelte lovudkast.

Dansk Blindesamfunds supplerende kommentarer til udkast til servicelov.

Ud over vore kommentarer til etablering af VISO har vi et par yderligere kommentarer til servicelovens bestemmelser. I uprioriteret rækkefølge er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at:

- Helt store kommuner kan under visse omstændigheder selv oprette og drive tilbud, som der lægges op til i loven. De skal blot følge de kvalitetsnormer, som VISO har formuleret (jf. vores høringssvar til retssikkerhedsloven).
- Dagscentre og specialplejehjem kan videreføres, som en regional del af "VISO for blinde og svagsynede", men det vil kræve en kommunal medfinansiering (takstfinansiering).
- Til sikring af kvaliteten af de truffe beslutninger bør det af § 89 (Afgørelse m.v.) fremgå, at der ved den begrundede afgørelse skal vedlægges en ankevejledning. En henvisning til retssikkerhedsloven er ikke tilstrækkelig.
- Vi støtter kraftigt op omkring DSI's bemærkninger vedrørende den manglende klageadgang i § 117 (Støtte til individuel befordring). Vi ønsker endvidere, at formuleringen: *"Kommunalbestyrelsen kan yde tilskud til personer..."* erstattes med *"Kommunalbestyrelsen yder tilskud til personer..."*
- I § 166 (Klage og domstolsprøvelse) skal det af stk. 1 sikres, at afgørelser efter §§ 83 og 84 følger de almindelige regler på området (jf. vores bemærkninger vedr. klagerådene til retssikkerhedsloven).
- Formuleringen i udkast til forslag til Servicelovens § 13,3 er lidt tåget. Det skal klart fremgå af Servicelovens § 13, 3, at det alene er VISO's afgørelse om ikke at foretage udredningsarbejde, der kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Hjælpemiddelområdet kræver en særlig bevågenhed. Kommunerne vil godt kunne forestå de mest almindelige bevillinger ud fra de af VISO fastsatte kvalitetsnormer. Men når det omhandler bevilling af individuelt tilvirkede hjælpemidler (f.eks. svagsynsoptik, CCTV og højteknologiske hjælpemidler såsom computere med synskompenserende udstyr), så mener vi afgjort, at i hvert fald udredningskompetencen bør ligge på det regionale/centrale niveau. Det Landsdækkende Synsråd har ved flere lejligheder givet udtryk for, at der specifikt på hjælpemiddelområdet bør ske en centralisering, da det vil skabe bedre vilkår for afprøvning og udvikling på området. I den forbindelse skal den landsdækkende hjælpemiddelcentral - der er etableret på Institut for Blinde og Svagsynede - udbygges og videreudvikles. Såvel Hjælpemiddelcentralen som rådgivningsfunktionen på Blindeinstituttet bør indgå i VISO og endvidere tilføres ekstra ressourcer som muliggør forskning og udvikling i forbindelse med tilpasning af højteknologisk kommunikationsudstyr til blinde og svagsynede under

uddannelse og i erhverv, således at det kan fungere sammen med eksisterende netværk i de pågældende miljøer. En sådan styrkelse er særdeles vigtig, da blinde og svagsynede i Danmark ofte i dag oplever at være, om ikke hægtet af, så langt tilbage i forhold til at kunne anvende de seneste versioner af software via den synskompenserende teknologi. DSI kan endvidere overveje om den gældende praksis, der vedrører bevilling af "det bedst egnede og billigste hjælpemiddel" skal indskrives i loven.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område

I Dansk Blindesamfund tilslutter vi os langt hen ad vejen DSI's forslag til forbedringer i udkastet til den ny lov. Vi har dog et par supplerende bemærkninger.

Som det fremgår af vores høringssvar vedr. lov om social service anser vi etableringen og den endelige udmøntning af VISO, som servicelovens ubetingede omdrejningspunkt. Det er Dansk Blindesamfunds helt klare opfattelse, at VISO skal have tillagt kompetencen til at fastsætte kvalitetsnormer såvel for de regionale tilbud som for kommunernes ydelser. Kommunerne skal kunne begrunde deres afgørelser i forhold til de fastsatte kvalitetsnormer. Dette skal bl.a. ses i lyset af, at Dansk Blindesamfund ønsker, at den enkelte borger skal kunne anke over kvaliteten af den ydelse, som kommunen stiller til rådighed. Dette skal fremgå klart og tydeligt af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

I forhold til handicaprådene har vi følgende kommentarer:

- Vi mener ikke, at der skal etableres mere en ét handicapråd i hver kommune. Hvis der f.eks. af regionale hensyn - eller i forbindelse med et udredningsarbejde - skulle opstå et behov for at etablere yderligere råd eller undergrupperinger, er det vores opfattelse, at disse skal underlægges det enkelte handicapråds kompetence.
- Det fremgår af bemærkningerne, at kommunalbestyrelsen udpeger handicaprådets formand. Dansk Blindesamfund mener, at handicaprådet selv bør vælge sin formand.
- Med hensyn til størrelsen af de enkelte handicapråd er det vores opfattelse, at det godt kan variere afhængigt af den enkelte kommunes størrelse, dog skal der sikres paritet mellem brugerrepræsentanter og kommunale repræsentanter.

Til retssikkerhedslovens øvrige bestemmelser har vi følgende bemærkninger:

- Vi støtter DSI's kritiske holdning til klagerådene, som vi mener, bør nedlægges. Med indførelse af handicapråd i alle kommuner vil der være mulighed for at drøfte spørgsmål af mere generel karakter i handicapråd og ældreråd, og klagerådene vil derfor være overflødige.
- Vi mener, at kommunernes mulighed for at anke afgørelser – truffet af de sociale nævn eller beskæftigelsesankenævnet – skal fjernes. Kommunerne råder over administrative ressourcer, som den enkelte borger slet ikke vil kunne matche. Vores

holdning skal også ses i lyset af, at vi – som nævnt ovenfor - ønsker at den enkelte borger skal kunne anke over kvaliteten af den ydelse, som kommunen stiller til rådighed. Vi er overbeviste om, at en manglende klageadgang vil stille større krav til den indledende udredning af den enkelte sag og derigennem være med til at sikre kvaliteten i sagsbehandlingen allerede fra start.

- Det bør endvidere klart fremgå af loven, at udpegede DSI-repræsentanter til diverse råd og nævn, skal have stillet handicapkompenserende ydelser - i form af f.eks. sekretærbistand, materialeproduktion eller døvetolkning - til rådighed for den enkelte.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til lov om forpligtende kommunale samarbejder

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's holdninger vedr. forpligtende kommunale samarbejder, da vi ikke finder sådant et samarbejde vil tilgodese servicen for den meget lille gruppe af blinde og svagsynede, som kræver en individuel og højt specialiseret service for at kunne få tildelt de nødvendige optiske hjælpemidler, højteknologiske kommunikationshjælpemidler, mobility-undervisning, ADL-undervisning, forskelligartet support i forbindelse med uddannelse og tilknytning til arbejdsmarkedet, m.v. Vi er stadig af den helt klare overbevisning, at en meget stor del af ovenstående sagsområder skal løses i regionalt regi af synscentraler som overordnet styres via VISO for at sikre en ensartet sagsbehandling i hele landet. Dansk Blindesamfund mener ikke, at selv meget store kommuner overhovedet vil være i stand til at løse ovenstående opgaver og frygter således meget for, at servicen til blinde og svagsynede i Danmark vil blive stærkt forringet med den kommende kommunalreform, hvis ikke der gribes ind.

Vi må indtrængende bede om, at DSI fortsat tager skarpt afstand fra tanken om, at kommunale fællesskaber skal kunne løse opgaver inden for det handicappolitiske område.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til lov om kommunal borgerservice

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's udkast til høringssvar på dette område. Vi ønsker dog at fremkomme med nedenstående kommentarer for så vidt angår kommunikation og tilgængelighed - specielt for blinde og svagsynede.

Det er særdeles væsentligt, at der i større kommuner oprettes flere servicecentre, da afstanden til et center ellers kan blive u hensigtsmæssig stor og svært fremkommelig med den kollektive befordring, som blinde og svagsynede er meget afhængige af. Ved planlægning af servicecentre skal det sikres, at disse placeres hensigtsmæssigt i forhold til kollektive befordringsmidler. Tilgængelighed fra kollektive befordringsmidler frem til servicecentre bør endvidere medtages i kommunernes byplanlægning således at behovet for ikke visuelle gadesignaler, ledelinjer, opmærksomhedsfelter og lignende vurderes og drøftes i de kommende lovpligtige handicapråd. Når man som synshandicappet når frem til centret er det vigtigt, at der er tale om en logisk indretning, således at man kan finde frem til en skranke og blive betjent personligt. Mange blinde og svagsynede vil ikke være i stand til at anvende de elektroniske køsystemer samt ej heller på forhånd udfylde blanketter og lignende

i forhold til det pågældende sagsområde, hvorfor det må kræves, at man ved henvendelse kan få personlig betjening samt eventuel hjælp til at finde frem til den ansatte man skal kontakte. Vedr. hensigtsmæssig indretning af skranker, belysning, møblering, indendørs ledelinjer, anvendelse af farvekontraster kan der henvises til vores hjemmeside www.dkblind.dk, hvor publikationen "Tilgængelighed i detaljen" forefindes.

Dansk Blindesamfund kan fuldt ud tilslutte sig DSI's anbefaling af at elektronisk information skal være tilgængelig for alle, men skal dog fremhæve, at en meget stor gruppe af vore medlemmer har fået konstateret et væsentligt synshandicap i så høj en alder, at de er helt ude af stand til at anvende de højteknologiske kommunikationshjælpemidler. Det skal derfor være muligt at opnå den nødvendige personlige betjening til udfyldelse af blanketter, skemaer m.v. i forbindelse med en henvendelse til servicecentrene.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til Lov om ansvaret og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

I Dansk Blindesamfund tilslutter vi os DSI's forslag til forbedringer i udkastet til den ny lov. Vi har dog et par supplerende bemærkninger.

Dansk Blindesamfund er af den opfattelse, at VISO også bør omfatte den aktive beskæftigelsesindsats. Selv om vi fuldt ud støtter sektoransvarsprincippet mener vi, at VISO skal operere på tværs af sektorer og ad den vej være med til at understøtte og styrke dette princip. Vores visioner for udmøntningen af VISO er nærmere beskrevet i vores høringssvar vedr. VISO, lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Vi har derudover følgende kommentarer til DSI's høringssvar:

- DSI's svar bør tage udgangspunkt i, at handicappede i videst muligt omfang ansættes på normale vilkår, og at der bliver foretaget de nødvendige kompenserende foranstaltninger, f.eks. i form af materialeproduktion, tildeling af hjælpemidler/arbejdsredskaber, personlig assistance og arbejdspladsindretning. Kommunerne skal i den forbindelse forpligtes til at trække på VISO's ekspertise på området. Det er i den forbindelse nødvendigt at "ambulancetjenestesystemet" videreføres og udbygges. Formålet med ambulancetjenesten er at yde en hurtig indsats til personer i den erhvervsdygtige alder, som pludselig får et væsentligt synshandicap, således at arbejdsfastholdelse kan forsøges.
- Udredningen af behovet for hjælpemidler skal ske i det regionale system med udgangspunkt i de kvalitetsnormer, der er fastsat af VISO.
- Den enkelte borger skal have 2 indgange til systemet enten via det kommunale jobcenter eller via det regionale/centrale VISO-niveau, hvor den nødvendige faglige ekspertise er til rådighed.

- I bemærkningerne til lovforslaget får ministeren tillagt bemyndigelse til at oprette videnscentre, disse skal efter vores opfattelse underlægges VISO.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til ændring af lov om folkeskolen

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's forslag til forbedringer i udkastet til den ny lov. Vi har dog yderligere nogle kommentarer til det fremsendte lovforslag.

Det er Dansk Blindesamfunds grundidé, at også undervisnings- og uddannelsesområdet skal tilknyttes VISO i et Center for uddannelse af Synshandicappede i tilknytning til et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede ("VISO for blinde og svagsynede").

Folkeskolen:

Det er væsentligt at også blinde og stærkt svagsynede skoleelever, på linje med alle øvrige elever, oplever et sammenhængende og kvalitativt højt undervisningsforløb gennem hele folkeskolen. Dette sikres først gennem en tilstrækkelig og fagligt funderet udredning af den enkelte elevs behov, og dernæst gennem en målrettet efteruddannelse af alle de lærere, der underviser den synshandicappede elev. Der må tages højde for, at udredning og efteruddannelse af lærerne sker i både boglige og kreative fag uanset det ugentlige skemalagte timetal, da helheden i skoleforløbet må sikres.

Det er væsentligt at have for øje, at ud over de særlige specialundervisningsmæssige behov i skolefagene, vil den synshandicappede have et løbende behov for anden specialundervisning på områder som mobility, sociale færdigheder, motorik m.m. Dette gør det naturligt og nødvendigt, at det er det samme faglige miljø, der er til rådighed for eleven, forældrene, skolen og kommunerne, for til stadighed at sikre kendskabet til den enkeltes individuelle og konkrete behov. Derfor mener vi i Dansk Blindesamfund, at det er naturligt at VISO får en opgave med at udstikke retningslinjer for kvalitetsnormer, idet det kommunale system naturligvis mangler den tilstrækkelige specialviden på dette helt specielle område. Gennem VISO skal alle aktører på området sikres en ensartet og høj kvalitet, der kan sammenholdes med kvalitetsnormer som udstukket af VISO.

I uprioriteret rækkefølge er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at nedenstående krav er uomgængelige:

- De enkeltintegrerede blinde og stærkt svagsynede elever skal sikres et individuelt tilbud, der lever op til en kvalitetsnorm som udstukket af det synsfaglige miljø. Sikringen af en minimumsstandard og en høj kvalitet for den enkelte elev skal ske ved at forankre det synsfaglige miljø omkring folkeskoleelevens behov i VISO.
- De relevante undervisningsmaterialer og kompenserende hjælpemidler skal være til rådighed i en tilgængelig form på det nødvendige tidspunkt.
- En tilstrækkelig og kvalificeret specialpædagogisk støtte i form af vejledning fra synskonsulenter, skolelærere og pædagoger, der i alle fag formår at give den nødvendige og grundlæggende specialundervisning og faglige støtte i så nødvendige færdigheder som punktskrift, it-hjælpemidler, talesyntese, CCTV, visualiseringsredskaber m.m. Derigennem sikres en undervisning, hvor den enkelte elev ikke er afhængig af sine visuelle færdigheder for at kunne følge med.

- Hvor det er nødvendigt med støttelærere skal disse ligeledes være fagligt og undervisningsmæssigt opdateret i forhold til at undervise synshandicappede elever
- Der hvor brugerne oplever at kommunerne har svært ved at løse opgaven for den enkelte synshandicappede elev, skal VISO have en mulighed for at sige at opgaven SKAL løses.
- Det er væsentligt at de synshandicappede elevers sociale kompetencer styrkes. Heri ligger en opgave i den specialpædagogiske støtte, men der er samtidig behov for at dette område styrkes yderligere gennem forskning og etablering af viden i et centralt netværk – her må vi i Dansk Blindesamfund igen pege på VISO som det naturlige forankringssted.
- Udredningen af den enkelte elevs behov for specialundervisning og specialpædagogisk støtte, samt den målrettede efter- og videreuddannelse af elevens lærere skal styrkes, hvilket kræver en central enhed til koordinering af videre- og efteruddannelse, der styrer udgifter til PPR-området samt et samarbejde mellem PPR og VISO. Det må herigennem sikres, at alle af den synshandicappede elev berørte lærere og pædagoger får den nødvendige efter- og videreuddannelse. Her kan vi i Dansk Blindesamfund pege på Synscenter Refsnæs' billige og kvalitativt gode tilbud, der fortsat bør bevares.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love.

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's forslag til forbedringer i udkastet til de ny love. Vi har dog yderligere nogle kommentarer til de fremsendte lovforslag.

Det er Dansk Blindesamfunds grundholdning, at også undervisnings- og uddannelsesområdet inden for det statslige regi skal tilknyttes VISO i et Center for uddannelse af Synshandicappede i sammenhæng med et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede ("VISO for blinde og svagsynede").

Gymnasiale uddannelser / ungdomsuddannelser:

Gennem det videre uddannelsesforløb efter folkeskolen, er det stadig meget væsentligt at blinde og stærkt svagsynede elever oplever et fortsat sammenhængende og kvalitativt højt undervisningsforløb, der bygger videre på de vundne erfaringer fra folkeskoletiden og dermed erfaringerne derfra i det synsfaglige miljø.

Den fortsatte tilstrækkelige og kvalificerede specialundervisning og specialpædagogiske bistand må naturligt og mest hensigtsmæssigt funderes i det faglige system, der hidtil har fulgt eleven og dermed virker til en fortsat og naturlig videreførelse i systemet. For at sikre et fortsat relevant og individuelt tilfredsstillende/behovsstillende tilbud skal også dette statslige område inkorporeres i VISO som det naturlige udgangspunkt.

Fra VISO kan yderligere elementer i det synsfaglige miljø kobles på opgaven med den nødvendige støtte til den synshandicappede elev, i en selvfølgelig overgang til nye behov – fra Synscenter Refsnæs til Institut for Blinde og Svagsynede – såvel som synscentralerne. Dette vil give adgang til at pålægge den nødvendige støtte gennem hele uddannelsessystemet, og dermed sikre at den enkeltes forskelligartede behov for støtte, rådgivning, vejledning bliver af en høj kvalitet. Hermed vil VISO også blive en væsentlig sparringspartner for SU-styrelsen, således at også de statslige myndigheder har et sted at søge viden og får et krav om at leve op til de af VISO udstukne kvalitetsnormer.

I uprioriteret rækkefølge er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at nedenstående overvejelser er uomgængelige:

- Den synshandicappede elev vil fortsat have behov for specialpædagogisk bistand og specialundervisning ved undervisning i nye fag, samt behov for en fortsat styrkelse af de kompenserende færdigheder, punktskrift, it-materiel m.v.
- Særlig viden udmønter sig i særlige uddannelser – og disse må fastholdes. Institut for Blinde og Svagsynede har udviklet øvrige ungdomsuddannelser, der er særligt tilrettelagt for synshandicappede – såsom massøruddannelsen, studietekniker o. lign. Den helt særlige viden om synshandicappedes behov gennem uddannelsesforløbet er relateret til beskæftigelsesmulighederne. Det er således væsentligt, at disse uddannelsesmuligheder bevares, og at den bestående viden om disse faktiske uddannelsesforløb forankres i VISO.

Tilgængelighed, specialrådgivning

Til lovforslagets § 7 d under afsnittet om Regionsråd og forpligtende samarbejder har vi i Dansk Blindesamfund følgende kommentar:

- Hvor det gælder de kommende, af Regionsrådene nedsatte, fordelingsudvalgs opgave med at sikre en fordeling af ansøgerne til de enkelte institutioner i forhold til den fastsatte kapacitet på den enkelte uddannelse, må vi i Dansk Blindesamfund påpege den absolutte nødvendighed af, at den synshandicappede elev har et reelt frit valg af uddannelsessted. Den synshandicappede elev må afgjort fritages fra at blive tvunget over på et andet uddannelsessted end ønsket, da valget af uddannelsessted nødvendigvis er sket efter en konkret vurdering ud fra betragtninger om tilgængelighed, ekspertise og transportmæssige forhold. Det vil være nødvendigt for den enkelte at kunne foretage en vurdering af valg af uddannelsessted i et samspil med VISO, hvor viden om de enkelte gymnasiale uddannelser og øvrige ungdomsuddannelsessteder vil kunne opsamles og videregives, når der er behov.

Øvrige bemærkninger på uddannelsesområdet:

Videregående uddannelser

Også det statslige niveau skal sikres mulighed for at søge faglig rådgivning og ekspertise – dermed forpligtelsen til at benytte denne vej. SU-styrelsens arbejde med at sikre hjælpemidler og særlige materialer skal sikres gennem adgang til dialog med og kontakt til VISO – lige såvel som de enkelte videregående uddannelsessteder skal have denne mulighed/forpligtelse.

Folkeoplysning:

Det bør igen sikres at handicappede er repræsenterede i de kommunale folkeoplysningsudvalg gennem DSI.

Studie- og erhvervsvejledning:

Synshandicappedes erhvervsmuligheder er begrænset, og derfor må studie- og erhvervsvejledningen særligt for denne gruppe styrkes på alle måder fra folkeskoleniveau, op gennem ungdomsuddannelserne og videre gennem de efterfølgende uddannelser. Instituttet for Blinde og Svagsynede i Hellerup har som en landsdækkende institution spillet en stor rolle særligt på ungdomsuddannelsesniveau, og det er derfor helt naturligt at instituttets erhvervsvejledning, med samt de spæde frø, der er sået i synscentrale, samles og videreføres gennem VISO.

Materialeforsyning:

Hvor det gælder synshandicappedes særlige kommunikationshandicap, er det væsentligt at nævne den specielle materialeproduktion, der nu sker på forskellige områder til blinde og stærkt svagsynede fra førskolealderen og hele vejen gennem et livsforløb til ældregruppen. Denne materialeproduktion drejer sig eksempelvis om særlige pædagogiske støttematerialer, et vist omfang af materialeproduktion af grafiske materialer, landkort, matematikmateriel, fysikredskaber og lignende, der tilvirkes på Refsnæs og på Instituttet for Blinde og Svagsynede – det er vigtigt at disse materialelaboratorier og produktionssteder videreføres i VISO med en tilhørende kvalitetsnorm.

Derudover er der den stadige produktion af punktskriftmateriale, lydbøger og e-bøger, der ligeledes fortsat må sikres – og det med en høj kvalitet.

Overordnet må der i materialeforsyningen ske et samarbejde mellem DBB, Synscenter Refsnæs, Instituttet for Blinde og Svagsynede, Skive Handelsskole og Silkeborg Handelsskole – i et samspil gennem VISO. Herved bliver det muligt for den enkelte uddannelsesinstitution eller styrelse, der måtte bringe eksempelvis punkt- eller lydproduktion i udbud, at sikre at udbyder lever op til en formuleret kvalitetsstandard – således at vi ikke risikerer at det er den absolut billigste produktion, der bliver gældende, men en standard, der lever op til normer som udstukket af VISO i samarbejde med relevante parter som eksempelvis Det Danske Punktskriftnævn. Samspil mellem initiativtagere på det statslige niveau og VISO-delen. Udbud af materialeproduktion kræver en vurdering af de indgående tilbud af VISO.

I Dansk Blindesamfund ønsker vi kvalitetsstandarder og minimumskrav for at sikre os mod en udvanding af kvaliteten ved udbud af eksempelvis lyd og punkt. Når det gælder produktion af lydbøger er det væsentligt at disse er opmærkede på en sådan måde, at der er stærk søgefunktion. Hvor det gælder opsætning af punktskrift, skal forkortelsesregler som udstukket af Det danske Punktskriftnævn følges, der skal være bemærkninger af sidetal, der følger den trykte udgave af materialet etc.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til ændring af lov om specialundervisning for voksne samt generelle betragtninger om specialundervisning.

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's forslag til forbedringer i udkastet til de ny love. Vi har dog yderligere nogle kommentarer til det fremsendte lovforslag.

Det er Dansk Blindesamfunds grundidé, at det samlede undervisnings- og uddannelsesområde skal tilknyttes VISO - med klare kommunikationslinier til det nationale kompetencecenter for blinde og svagsynede ("VISO for blinde og svagsynede").

Specialundervisning for voksne:

Specialundervisning for blinde og stærkt svagsynede er et stærkt specialiseret område og kræver en ofte kompleks udredning, og må derfor løses i et samspil med det regionale system og VISO. I Dansk Blindesamfund har vi erfaring for, at selv med et stort befolkningsgrundlag, kan det være et problem at sikre den relevante specialundervisning. Vi mener derfor bestemt ikke, at specialundervisning for voksne vil kunne løses i kommuner med et befolkningsgrundlag på 20 – 30.000 indbyggere – et kommunalt tilbud kræver langt flere end 100.000 indbyggere, og selv kommunerne i den størrelsesorden vil have vanskeligheder med at løfte opgaven. Den viden der findes på alle disse områder kan ikke løftes af kommuner, heller ikke i et kommunalt samarbejde. Der må sikres en drift af specialundervisningsaktiviteter i regionalt/centralt regi, kvalitetsstyret af VISO.

I uprioriteret rækkefølge er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at nedenstående overvejelser er nødvendige:

- Det er væsentligt at den synshandicappede borger har to indgange til udredning af de for blinde og stærkt svagsynede særlige behov. Det er naturligt for den synshandicappede at kunne gå direkte til det faglige miljø, hvorved der i et samarbejde kan gives et kvalificeret og nødvendigvis et individuelt tilbud. En national enhed sikrer kvalitet og samtidig et beredskab, der kan træde til ved behov – og Dansk Blindesamfund mener, at det alene er en national overordnet enhed, der kan skabe et sådant tilbud.
- Blinde og svagsynede har løbende behov for kompenserende specialundervisning. Dette gælder uanset om den synshandicappede er i uddannelse, erhverv eller på pension. Komplexiteten i udredningen af den enkeltes individuelle behov bliver kun større af at gruppen af blinde og stærkt svagsynede er meget bred, fra det blindfødte eller stærkt svagsynede barn, over den erhvervsaktive, der bliver blind til gruppen af ældre borgere, der mister synet i den tredje alder. Dansk Blindesamfunds område er meget lille og meget specielt, behovene varierer stærkt når målgruppen er så forskellig, og dermed skal tilbudene dække yderst forskellige problemstillinger - hvert enkelt forløb er specialiseret og krævende på grund af denne store variation i målgruppen. Niveauet i målgruppen er forskelligt, og der er derfor behov for en individuel og konkret vurdering i hver enkelt sag fra en faglig ekspertise på så forskellige områder som: Belysning, punktskrift for nylinde, ADL for nyblinde, førerhundekurser, it-kurser, zoom-tekst, jaws. Der må fortsat være et nationalt kompetencecenter på synsområdet. Hvis dette skrider, vil kvalitet og viden på specialundervisningsområdet forsvinde, og dette kan vi ikke leve med.
- Der må i lovgivningen og udmøntningen af lovgivningen i specialundervisningen for voksne og i den kompenserende specialundervisning for voksne tages højde for et bredt spektrum af behov, fra funktionsnedsættelse, materialebehov, mobility, ADL over

tildeling og brug af hjælpemidler som førerhund, kommunikationshjælpemidler m.m. – idet specialundervisningsområdet skal afhjælpe problemstillinger af vidt forskellig karakter fra kommunikations- og færdenhandicap til en manglende evne til at løse dagligdags problemer som f.eks. indkøb.

- Blinde og stærkt svagsynedes særlige beskæftigelsessituation giver ligeledes et løbende behov for en bred vifte af specialundervisning. På nuværende tidspunkt skal støtten ske i et samspil mellem kommunerne, AF, landsdækkende og amtslige institutioner, hvilket er kompliceret og uoverskueligt. Denne mudrede situation betyder, at viden om og efteruddannelse og videreuddannelse af blinde og svagsynede er ringe og dårligt organiseret. Yderligere decentralisering vil bestemt ikke forbedre situationen, og derfor må synshandicappede nu sikres en koordinering via VISO.
- VISO skal være borgernes indgang til information om det mest kvalitative specialundervisningstilbud – frit valg er essentielt og nødvendigt for at sikre et individuelt tilpasset forløb og tilbud.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til Lov om trafiksselskaber

Dansk Blindesamfund kan stort set tilslutte sig DSI's høringssvar på det regionale transportområde men vil dog fremkomme med nedenstående uddybende bemærkninger, som vi finder relevante for blinde og stærkt svagsynede.

Indledningsvis skal Dansk Blindesamfund meget beklage, at der tilsyneladende ikke sker væsentlige ændringer for målgruppen, som kan oppebære individuel handicapbefordring - som tilsyneladende også i fremtiden vil blive vurderet på de nugældende kriterier, hvor brugerne skal anvende ganghjælpemidler eller være omfattet af denne målgruppe, men f.eks. på grund af et synshandicap ikke er i stand til at anvende en rollator eller kørestol. Dansk Blindesamfund er fortsat af den klare opfattelse, at en meget væsentlig del af vore medlemmer, som får konstateret et alvorligt synstab i en høj alder, i lige så høj grad er isoleret i eget hjem som ovennævnte målgruppe for transportordningen.

Vedr. specialrejseordninger for handicappede i de kommende regioner:

Der skal sikres ensartede retningslinjer i de forskellige regioner således, at man som handicappet kan rejse på halvpris alene eller til fuld billetpris, når man medtager en ledsager. Dansk Blindesamfunds medlemmer er udelukket fra kørsel i egen bil, at cykle og kan have problemer med at gå længere afstande i forhold til at orientere sig, hvorfor den kollektive befordring er af meget stor betydning for mange af vore medlemmer. Hertil kommer, at en del medlemmer ikke tør eller kan færdes på egen hånd, hvorfor muligheden for at medtage en ledsager bør omfatte alle regioner. Dansk Blindesamfund kan henvise til det gældende regelsæt vedr. rejser med DSB, som efter Dansk Blindesamfunds opfattelse fungerer tilfredsstillende.

Ved sammenlægningen af de nuværende trafiksselskaber må det sikres at rejseordningerne ikke forringes for nogen personer med handicap.

Vedr. billetter og abonnementskort:

Vi vil i fremtiden i stigende grad se indførelse af helt utilgængelige billetautomater samt smartcard-løsninger, som ikke eller kun meget vanskeligt kan betjenes af blinde og svagsynede. Det må således i et fremtidigt system sikres, at synshandicappede har mulighed for at købe abonnementskort til en fast pris eller - i forhold til den gruppe af medlemmer, som ikke benytter den kollektive befordring særlig ofte - at kunne købe enkeltbilletter eller klippekort til reduceret pris og med mulighed for at kunne medtage ledsager til halv pris.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til love på sundhedsområdet.

Dansk Blindesamfund kan i det store hele tilslutte sig DSI's høringssvar på området, men vi vil i det følgende komme med nogle tilføjelser som senere vil blive fremsendt til ministeriet og DSI som egentlig høringssvar fra Dansk Blindesamfund.

Dansk Blindesamfund er af den opfattelse, at der fra sundhedssektoren skal være links til det kommende VISO, via Statens Øjenklinik. Øjenklinikken har i dag opgaver på såvel sundhedsområdet som på det sociale område. På sundhedsområdet er øjenklinikken virkefelt især diagnosticering, anden udredning og forskning. På det sociale område fører man et synsregister som er en meget væsentlig social foranstaltning, hvorfor det er af stor vigtighed, at der er samarbejde med VISO. Hele den socialoftalmologiske funktion på Statens Øjenklinik - rådgivning vedr. svagsynsøptik (såvel teoretisk som praktisk), vejledning af både kommuner og brugere (blinde og svagsynede) i pensionssager, beskæftigelsesmuligheder samt livsvilkår generelt - må og skal sikres gennem en forankring i VISO. Dansk Blindesamfund forudsætter, at vi som brugerorganisation bliver involveret i drøftelser vedr. den fremtidige finansiering af Statens Øjenklinik, hvilket også var nævnt i det første ikke officielle lovudkast til servicelovens § 180.

Store dele af sundhedssektoren har store mangler for blinde og svagsynede m.h.t. tilgængelighed. Det er stort set umuligt at finde rundt på sygehuse og lignende, hvorfor vi må kræve fornødent personale, som kan sikre at synshandicappede finder frem til de nødvendige undersøgelses- og behandlingssteder. Tilegnelse af den skriftlige information som gives under indlæggelse, ved udskrivning og ambulant behandling er selvsagt et stort problem, da mange af vore medlemmer helt eller delvis er ude af stand til at tilegne sig disse informationer. Vi må således kræve, at der i hele sundhedssektoren sættes på at gøre den elektroniske information tilgængelig - hvilket dog langt fra i fuldt omfang dækker behovet blandt Dansk Blindesamfunds medlemmer, som bør kunne få informationerne på andre medier eller have mulighed for en detaljeret gennemgang af materialet af fagligt personale.

Vedr. de kommende sundhedscentre:

Dansk Blindesamfund vil gerne understrege, at formålet med disse centre er efterbehandling og genoptræning efter et sygdomsforløb. Det er således ikke centrenes formål at forestå egentlig undervisning i f.eks. ADL og mobility efter en væsentlig synsnedsættelse er konstateret. En synslidelse i sig selv kan ikke karakteriseres som en sygdom. Ligeledes vil

Dansk Blindesamfund tage afstand fra, at tildeling af færdsels- eller synshjælpe midler bliver underlagt disse centre. Ovenstående problemstillinger på synsområdet kræver den nødvendige faglige kompetence og skal foretages via de regionale synscentraler som skal være satellitter i det kommende VISO.

D. Konklusion og afsluttende bemærkninger

I de seneste 9 måneder har vi i Dansk Blindesamfund haft flere dialoger - såvel skriftligt som gennem møder - med en række af regeringens medlemmer samt regeringspartiernes ordførere. Alle har de understreget, at det endelige resultat af strukturdebatten skulle munde ud i en ny struktur, der ikke alene skulle smidiggøre opgaveløsningen samt sikre en bedre ressourceudnyttelse i det danske samfund, men den ændrede struktur skulle især komme brugerne af systemet til gode - herunder en optimering af opgavevaretagelsen over for handicappede borgere. Dansk Blindesamfund er - som repræsentant for blinde og svagsynede borgere i Danmark - blevet lovet en væsentlig og afgørende rolle i den endelige udformning af det offentlige system, som skal virke som serviceorgan over for vore medlemmer.

D. 28. april 2004 gav vi fra Dansk Blindesamfunds side udtryk for følgende, såvel overfor Statsministeren som Indenrigsministeren:

"Dansk Blindesamfund vil kunne acceptere at myndighedsansvaret til at visitere til offentlige ydelser til blinde og svagsynede borgere bliver uddelegeret til kommunerne, til trods for at vi i vort høringssvar tilkendegav, at denne tanke var uacceptabel; men forudsætningerne for at vi kan anbefale en sådan videre uddelegering er:

- at der skabes en stærk statslig kompetenceenhed bestående af Blindeinstituttet i København, Synscenter Refsnæs, store dele af de nuværende amtslige synscentraler, Videntcenter for Synshandicap, Statens Øjenklinik, Danmarks Blindebibliotek samt Hjælpe midde lcentralen for Blinde og Svagsynede og at dette statslige kompetencecenter får tillagt en lovfæstet ret til at etablere regionale statslige kompetencecentre
- at finansieringen af det statslige kompetencecentersystem tilvejebringes via en egentlig statsbevilling - takstfinansiering via rekvirering af ydelser fra kommunerne skal alene finansiere en mindre del af det statslige kompetencesystem. Staten vil kunne tilvejebringe finansieringen, via dels de statsbevillinger der foreligger, dels de bloktilskud der i dag ydes amterne til etablering af et synsfagligt miljø. Det kan således oplyses, at amterne - ud fra egne oplysninger - anvender ca. 250 mio. kr. om året til vedligeholdelse af det synsfaglige miljø på amtsligt niveau
- at kommunerne får pålæg om at købe ydelser til blinde og svagsynede via de regionale statslige kompetencecentre, med mindre en kommune har en sådan størrelse, at de selv kan etablere tilbud til blinde og svagsynede borgere - tilbud som opfylder kvalitets- og servicekrav fastsat af det statslige kompetencecenter
- at de 5 specialplejehjem for blinde og svagsynede i Danmark samt institutionerne for beskyttet beskæftigelse for blinde og svagsynede Bredegaard, Blindes Arbejde m.v. bliver underlagt de regionale statslige kompetencecentre eller det centrale statslige kompetencecenter

- at den uvildige konsulentordning for blinde og svagsynede, som i dag administreres af Dansk Blindesamfund og som finansieres som en forsøgsordning frem til og med 2005 gøres permanent
- at det statslige kompetencecentersystem skal kunne yde rådgivning til såvel borgere, kommuner som andre statsinstitutioner med henblik på at sikre den nødvendige faglighed i forbindelse med den overordnede sektoransvarspolitik
- at blinde og svagsynede borgere i Danmark - udover at betragte deres kommune som den primære samarbejdspart - gives ret til at kontakte det statslige faglige miljø direkte
- at de ordninger - blindekonsulentordningen, småbørnskonsulentordningen, og lignende - som staten i de seneste 1½ år har udlagt til amterne hjemtages og etableres som tilbud under det statslige kompetencecenter
- at ingen tilbud til løsningen af blinde og svagsynedes behov etableres som fælleskommunale aktiviteter
- at der sikres reel brugerindflydelse på såvel etableringen som driften af det statslige kompetencecenter

Jeg skal ikke nærmere dokumentere hvorfor de ovenfor nævnte tiltag er bydende nødvendige for at acceptere Regeringens udspil til ny struktur, idet argumentationen for et stærkt fagligt miljø på blinde- og svagsynsområdet klart er dokumenteret i flere analyser igennem de seneste 5 år og er endvidere underbygget i Dansk Blindesamfunds høringssvar af 31. marts 2004; men det er meget vigtigt, at hele denne dokumentation bliver bærende for arbejdet i de kommende udviklingsråd. Blinde- og svagsynsområdet er et område med højt specialiserede tilbud til en lille gruppe af medborgere som på grund af handicappets karakter har meget forskellige behov."

Disse krav, som i div. svarbreve - blandt andet fra Statsministeren og Socialministeren - i væsentligt omfang blev imødekommet, må nu sikres indført i de love, som endelig udmønter strukturreformen. De ovenfor anførte krav, som Dansk Blindesamfund har fremsat over for regeringens medlemmer, er minimumsbetingelser for, at vor organisation kan tiltræde kommende lovgivning.

Det er Dansk Blindesamfunds inderlige håb, at vore ønsker til den fremtidige struktur af det danske forvaltningssystem nu bliver hørt og at vi som organisation for blinde og svagsynede i Danmark bliver inddraget i de afsluttende forhandlinger om den endelige konkretisering af den følgelovgivning, som udspringer af strukturreformen.

Jens Bromann
Landsformand for Dansk Blindesamfund

De Samvirkende Invalideorganisationer

Kløverprævej 10B · 2650 Hvidovre · Tlf.: 36 75 17 77 · Fax: 36 75 14 03 · dsi@handicap.dk · www.handicap.dk

MODT 070105 J: 04-201-52

REG: K Y SAGB: KRY

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
1060 København K

Den 7. januar 2005

J.nr. 3947.165 [10.01.1] /LFN

Høring vedr. lov om ændring af lov om beskæftigelsesindsats m.fl. (konsekvensændringer som følge af kommunalreformen), og Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats.

DSI har den 1. december 2004 modtaget Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og Forslag til ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats til høring og ønsker at afgive følgende bemærkninger:

Strukturen på beskæftigelsesområdet

DSI er som udgangspunkt positiv overfor en ændring af strukturen i forhold til beskæftigelsesindsatsen. DSI er stor tilhænger af sektoransvarsprincippet. DSI ønsker derfor, at beskæftigelsesopgaver for personer med handicap adskilles fra andre opgaver af social karakter. Beskæftigelse er nemlig mere end et spørgsmål om at få det rette og tilstrækkelige forsørgelsesgrundlag. Det drejer sig i høj grad om at kunne se ressourcer og kompetencer hos mennesker, kende til løsninger og til muligheder på det konkrete arbejdsmarked. Og sidst, men ikke mindst, drejer indsatsen sig om at iværksætte relevante, individuelle og fagligt bæredygtige indsatser.

Det betyder imidlertid ikke, at DSI ikke erkender, at der er mennesker, som ud over deres ledighed, har andre problemer, som skal løses ved inddragelse af f.eks. social- og sundhedssektoren.

DSI har erfaringsmæssigt konstateret adskillige samspilsproblemer i indsatsen i dag. Endnu værre er det, at alle ved hjælp af beskæftigelsesstatistikkerne kan konstatere, at der er områder, hvor der hidtil slet ikke er sket nogen positiv udvikling. F.eks. i antallet af ledige med handicap, det stagnerende antal af løntilskudsjob til førtidspensionister eller den alar-

merende stigning i antallet af personer, der er visiteret til fleksjob, men som ikke har opnået ansættelse.

På en lang række områder, der er relevant for DSI's målgruppe, ved vi imidlertid desværre ikke, hvordan det står til. Grunden hertil er bl.a., at de eksisterende opfølgningssystemer ikke fokuserer på personer, der har et handicap og *muligvis* et særligt behov i forhold til beskæftigelse.

Det er nødvendigt, at beskæftigelsesministeriet fremover udvikler overvågnings- og opfølgningsredskaber, så det også er muligt, at monitorere indsatsen for grupper med særlige behov: DSI og andre relevante aktører kan ellers ikke se, hvorledes beskæftigelsesregionerne gør eller kan gøre en forskel.

DSI har således store forventninger til, at et nyt beskæftigelsessystem skal medvirke til at fjerne nogle af barriererne for ledige med handicap og kvalificere indsatsen. Udgangspunktet er derfor ikke status quo, men derimod en tiltrængt forbedring!

Derfor tror DSI, at der er behov for en styrket organisering af beskæftigelsesindsatsen.

Ingen enstrengethed...

DSI kan konstatere, at tanker om at skabe et klart enstrengt beskæftigelsessystem er lagt på hylden.

DSI fremhævede i sit høringssvar til strukturkommissionens udspil, at vi ønsker enstrengethed; alle ledige får service samme sted, og har den samme brede vifte af faglighed og redskaber til rådighed afpasset deres individuelle behov.

DSI vurderer det fremsatte forslag som et skridt i den rigtige retning, men at der desværre stadig er lang vej, idet der kun er tale om lidt mindre to-strengethed!

I jobcenteret vil der være en skelnen mellem den statslige indsats (primært for de forsikrede ledige) og den kommunale indsats (primært for de ikke-forsikrede ledige). Lovforslagene giver mulighed for, at de ansatte i jobcentrene *kan* udføre næsten de samme opgaver, dvs. forholde sig til næsten samme sæt redskaber og lovgivninger, men ikke at de *skal*. Det mener DSI kan blive en barriere, når det drejer sig om at opnå de bedste resultater, fjerne samspilsproblemer og sikre helhed i beskæftigelsesindsatsen.

DSI skal opfordre til, at jobcentrene udadtil, og for den enkelte borger, fremstår som én enhed, hvor man ikke sendes fra "venstre side af gangen til højre side" – fra kommune til stat.

DSI skal kraftigt opfordre til justeringer af lovforslagene, så det sikres, at *alle* borgere med behov for hjælp til at opnå eller opretholde beskæftigelse kan opnå adgang til at benytte

den samme brede vifte af redskaber baseret på deres individuelle behov, uanset om man hører til et A- eller B-center.

DSI mener f.eks., at der fremtidigt skal være både kommunal og statslig mulighed for at kunne bevilge personlig assistance til en ansat i fleksjob efter lov om kompensation til handicappede i erhverv. Det skal være muligt for en person i fleksjob at benytte sig af mentorordningen. Og det skal være muligt for mennesker med udviklingshæmning med arbejds-evne (målgruppe 7 i § 2 i LAB) at kunne anvende kapitel 10 § 32 i LAB om vejledning og opkvalificering, for herigennem at komme tættere på arbejdsmarkedet.

Et jobcenter for alle?

DSI deler principielt visionen i lovforslagene om, at indsatsen for personer med handicap skal varetages i alle jobcentre, og at jobcenteret altid skal fastholde et beskæftigelsessigte – også ved igangværende behandling etc.

Det kan medføre en betydelig praksisændring, når jobcentrene skal leve op til målsætningerne herom, fordi der ofte i hele borgerens 'rehabiliteringsproces' er et stort og udækket behov for koordinering og samarbejde mellem sektorer (social, sundhed, undervisning mv.).

DSI mener derfor, det er vigtigt, at jobcentrene får til opgave at udvikle denne nye rolle, for derigennem at bidrage med nyt og positivt ift. f.eks. nedbringelse af sygefravær, fastholdelse af sindslidende i erhverv mv.

DSI er bevidst om, at man hurtigt kan argumentere for, at store dele af kommunens aktiviteter har et beskæftigelsessigte, og derfor bør høre hjemme under eller tilknyttes jobcenteret. Hvis det sker, vil det muligvis gøre enheden mindre operativ. Men det er også nødvendigt at forholde sig til, at ekspertisen i forhold til beskæftigelsesindsatsen fremover langt overvejende vil befinde sig i jobcentrene.

Det er derfor vigtigt, at mennesker, der har behov for hjælp til at komme i arbejde eller fastholde arbejde, bliver serviceret i eller med udgangspunkt i jobcenteret. Jobcenteret skal derfor have en forpligtelse til at have fokus på den brede beskæftigelsesindsats.

I den forbindelse er DSI tilfreds med, at erhvervsindsatsen for førtidspensionister er placeret i jobcenteret.

Men DSI må beklage, at et andet område, som har et tydeligt beskæftigelsessigte *ikke*, er tilknyttet jobcenteret. Det drejer sig om indsatsen ift. de personer, der i dag er i beskyttet beskæftigelse (Ny servicelovs § 103-106), og hvor regeringen nyligt har fremført ønske om at styrke og udvikle dette sigte (Jf. regeringens beskæftigelsesstrategi: Handicap og job, December 2004).

DSI vil kraftigt opfordre til, at det i lovforslagene bliver medtaget, at jobcenteret har en vigtig rolle at spille i forhold til udviklingen af den beskyttede beskæftigelse, så den i stadig stigende grad finder sted inden for det almindelige erhvervslivs rammer. DSI foreslår, at der fastsættes en tidsramme for, hvornår denne indsats kan være en integreret del af jobcenterets opgaveløsning.

DSI mener, det i forbindelse med den beskyttede beskæftigelses tilknytning til jobcentret kan være nødvendigt at undersøge holdbarheden af den hidtidige visitation til den nuværende lov om sociale service § 87 tilbud. Det er vigtigt, at det vurderes, hvem der vil kunne anvende de mere arbejdsmarkedsrettede tilbud i jobcenteret. Der er i dag personer visiteret efter § 87, som rettelig burde være under § 88.

Styrkelse af jobformidlingen til fleksjob og job med løntilskud til førtidspensionister

DSI mener, at man i implementeringen af en ny struktur skal sikre, at myndighederne har gode økonomiske incitamenter til at løfte indsatsen for de personer, hvor vi ved, der er et uudnyttet beskæftigelsespotentiale og muligvis en mangelfuld jobformidling. DSI kan kun beklage, at lovgivningen ikke giver jobcentrene - bredt set - et øget incitament til at fremme beskæftigelsen for mennesker med handicap.

Der er en række målgrupper, hvor vi ved, det er nødvendigt at få ændret udviklingen. Her tænkes særligt på, at antallet af ledige visiteret til fleksjob stiger eksplosivt, at udviklingen i løntilskudsjob til førtidspensionister er stagneret. Ligeledes er indsatsen for personer, der bevæger sig i gråzoner mellem sektorer, f.eks. mennesker med udviklingshæmning og/eller mere betydelige sindslidelser, meget forskelligartet og her er brug for et kvalitativt og kvantitativt løft i indsatsen.

DSI vil derfor foreslå, at jobcentrene får klare incitamenter (både økonomiske og i forhold til resultatkrav i beskæftigelsesplanerne) til at varetage og udvikle indsatsen for målgrupper med helt særlige behov.

Samtidig mener DSI, at beskæftigelsesministeren skal have bemyndigelse til at fastsætte regler om, hvordan de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen i jobcentrene skal foretage vurderingen af, hvilke aktiviteter og tilbud der skal gives. I den forbindelse er ressourceprofilen en meget vigtig mulighed, som bør fremhæves.

Viden i jobcenteret

Der sker med lovforslagene en øget decentralisering af beskæftigelsesindsatsen for en lang række mennesker, f.eks. for personer med handicap ansat på ordinære vilkår med kompensationsordninger.

Når jobcenteret får ansvaret for beskæftigelsen for personer med særlige behov og behov for en særlig viden, er det vigtigt for DSI, at det fremgår af lovforslagene, hvorledes denne indsats konkret skal kunne realiseres:

- Hvordan sikres, at de personer, der har behov for en særlig indsats, får adgang til specialiseret viden?
(Her tænkes både på fastholdelse og integration).
- Hvor forankres den særlige viden om beskæftigelse og personer med handicap, som f.eks. AF's handicapkonsulenter besidder, og hvordan formidles den til jobcentrene og hvordan videreudvikles denne viden?
- Hvordan sikres det, at personalet i jobcenteret indhenter fornøden ekstern bistand i vurderingen af den enkelte borger, f.eks. en borger der har en kronisk (skjult) funktionsnedsættelse?

Kort sagt, hvordan sikres der faglig bæredygtighed i jobcentrene i forhold til beskæftigelsesindsatsen for personer med handicap?

Det er alment kendt, at der er en stor mangel på kendskab til de handicapkompenserende ordninger hos både ledige og lønmodtagere, arbejdsgivere og myndigheder. DSI vil opfordre til, at der fremover udgår en relevant, men massiv information fra jobcenteret til de rette aktører om de mange kompensationsmuligheder.

DSI er bevidst om, at der er en flerårig periode til at implementere reformen, men alligevel mener DSI, det er nødvendigt allerede på nuværende tidspunkt, at danne sig et billede af, hvilke videns-, udrednings- og rådgivningsniveauer, der er placeret hvor, og hvordan deres kompetencer bedst muligt kan fastholdes og udvikles.

Hertil kommer behovet for en skitsering af, hvorledes dette har sammenhæng til tilgrænsende sektorer. DSI mener, at dette billede i de foreliggende lovforslag er for uklart. Det er nærmest fraværende.

Et konkret eksempel på dette er forslag til LAB § 2 nr. 5, hvor det af de specielle bemærkninger fremgår, at der i en beskæftigelsesregion kan være etableret et jobcenter, som er særlig kyndigt i beskæftigelsesindsatsen for personer med handicap, og hvortil ansøgninger om personlig assistance kan sendes til.

Der er mange ubesvarede spørgsmål:

- Tænkes der her på et b-jobcenter?
- Eller er det et særligt videnscenter?
- Er det noget man forventer i hver beskæftigelsesregion?
- Kan borgeren med handicap alligevel ikke forvente at få sin sag behandlet i A-jobcenteret?

DSI kan forestille sig, at en overgangsordning i forhold til vidensspredning bliver nødvendig. DSI opfordrer til, at man overvejer at etablere en overgangsordning for jobcentrene, således at disse forpligtes til snarest at sende mindst én medarbejder på relevant kursus (efteruddannelse).

Formålet er, at medarbejderen kan danne sig et overblik over indsatsen for personer med funktionsnedsættelse og opnå viden om, hvor der er støtte og rådgivning at hente. Den medarbejder er så i en overgangsfase *kontaktperson* på området, indtil et nærmere fastsat tidspunkt, hvor det må forventes, at medarbejderne i jobcenteret generelt kan håndtere de mest almindelige udfordringer, der er ift. beskæftigelsesindsatsen for personer med handicap, og at medarbejderne i jobcentrene ved, hvor man kan henvende sig og få hjælp til de mere vanskelige udfordringer (nye videnscentre på beskæftigelsesområdet, VISO, handicaporganisationerne mv.).

Videnscenterstruktur

DSI efterlyser en vidensstruktur i forhold til særlige beskæftigelsesindsatser, der muliggør, at alle jobcentrene i deres daglige arbejde kan trække på særlig viden hos regionale specialiserede enheder, hvor erfaringer også opsamles og ny viden, metoder, osv. udvikles.

DSI er enige i, at alle jobcentre principielt skal kunne varetage beskæftigelsesindsatsen for personer med handicap. DSI ønsker derfor som minimum, at hovedparten af den sagsbehandlerfunktion, der i dag ligger hos AF's handicapkonsulenter, skal kunne varetages i alle jobcentrene. Men DSI mener endvidere, at det er nødvendigt, at regionale specialiserede vidensenheder skal have ansvar for at sikre udvikling og formidling af specialviden til jobcentrene.

DSI ønsker, at der etableres vidensenheder, der kan agere som "eksperter" overfor borgere, medarbejdere i jobcentre, andre aktører o.a. Disse enheder skal være opsøgende ift. medarbejderne i kommunernes jobcentre, de skal kunne behandle særligt komplicerede sager og yde rådgivning til kommunale medarbejders konkrete sager mv.

DSI ønsker bestemt ikke, at der her i ekspertvidenscentrene placeres mere "almindelig sagsbehandling" f.eks. tildeling af personlig assistance (medmindre det er i forhold til *særligt komplicerede* sager). Sker det, fjerner man sig igen fra ideen om, at jobcentrene skal administrere og være ansvarlige for hele lovgivningen på området *for alle*.

Sammenhæng til Socialministeriets VISO (Ny servicelov § 13)

DSI finder det nødvendigt, at de særlige vidensenheder, der forventes oprettet på beskæftigelsesområdet, tilknyttes og er med til at udvikle den vidensopsamling, der fremtidigt foregår i VISO. Det drejer sig ikke om at udvande sektoransvarlighedsprincippet. DSI ser derfor gerne, at vidensudvekslingen og -udviklingen er gensidig, således at der også i VISO-institutionerne fokuseres på at bringe ekspertisen i spil i forhold til arbejdsmarkedet.

Det muliggør, at der kan fokuseres på den lediges samlede situation – familiemæssigt, socialt, uddannelse- og sundhed osv.

Der kan være behov for, at jobcentrene, særlige vidensenheder m.fl. kan anvende VISO's særlige viden, både i forhold til ledige, og for personer der allerede er i job, men som måske af den ene eller anden årsag trues af eksklusion fra arbejdsmarkedet.

Et eksempel på dette er hjælpemiddelområdet, hvor der allerede er opbygget kompetence, der via bl.a. Hjælpemiddelinstitutet placeres i VISO. Det er nødvendigt, at jobcentrene og kommende vidensenheder, kan trække på denne viden. Altafgørende her er, at sikre, at der ikke er økonomiske incitamenter, der modvirker, at den enkelte medarbejder i jobcenteret anvender den viden og specialrådgivning, der er til rådighed.

Vidensenhederne på beskæftigelsesområdet skal altså kunne bidrage til og trække på den særlige viden, der vil blive samlet i netværkskonstruktionen VISO. Det bør dreje sig om hele paletten af funktioner, der er i VISO: Vidensopsamling, specialrådgivning og specialudredning. På den måde kan VISO skabe synergi mellem alle sektorer på alle niveauer med særligt fokus på beskæftigelses-, social-, uddannelses- og sundhedssektor.

Dette vil give gode muligheder i forhold til den specialiserede revalideringsindsats og jobformidling for grupper af personer med handicap, der befinder sig i sektorale gråzoner, (f.eks. personer med psykisk eller sjældne handicap).

DSI mener derfor, at VISO-udredninger også skal kunne indhentes af jobcentre og særlige vidensenheder i beskæftigelsesindsatsen.

Den specialiserede revalidering

DSI vil indledningsvis understrege, at revalidering er vigtig, og at adgang til specialiseret, afklarende, afprøvende og udviklende revalidering er meget essentiel for mange personer med handicap.

Den specialiserede revalideringsindsats kan nok med gevinst omlægges, styrkes og fornyes. Det er i dag noget vilkårligt, om kommunerne anvender de amtslige revalideringstilbud, og nok også hvordan kvaliteten af indsatsen opleves af brugerne.

DSI kan glædeligt konstatere, at hensigten er, at staten fortsat vil bruge lige så mange penge på revalideringen, som amterne og kommunerne hidtil har brugt. I fremtiden vil det ske gennem tilskud til kommunernes anvendelse af de specialiserede tilbud.

DSI kan videre konstatere, at beskæftigelsesregionerne kan udbyde opgaver på dette område og pålægge kommunerne udbudspligt, forpligte kommunerne til at anvende særlige tilbud, men at kommunerne ikke kan pålægges en generel efterspørgselspligt.

DSI mener, loven her er for vagt formuleret (Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats §16). Idet det er nødvendigt, at beskæftigelsesregionerne *skal* lave rammeudbud til små grupper af personer med nedsat arbejdsevne og behov for specialiserede tilbud.

DSI er meget bekymret for:

- Sikkerheden for opretholdelse af specialiserede revalideringstilbud til særlige grupper med særlige behov.
- Sikkerheden for adgang til specialiserede revalideringstilbud til særlige grupper med særlige behov - med en passende regional fordeling afhængigt af antallet af personer i målgruppen.
- Sikkerheden for udvikling og oprettelse af *nye* specialiserede revalideringstilbud til særlige grupper med særlige behov (f.eks. personer med ADHD, sindslidende, døve eller ordblindhed)
- Sikkerheden for at længerevarende specialiserede revalideringstilbud til særlige grupper med særlige behov fortsat vil blive tilbudt, hvor det er formålstjenligt.

DSI synes, det virker usikkert, om de tilbud, der gives til f.eks. personer med hjerneskader, kan og vil blive videreført og -udviklet. Det bør de, da det er områder, hvor der er i dag er opbygget en betydelig ekspertise i *nogle* revalideringscentre

Det er DSI's holdning, at langt de fleste kommuner – også efter sammenlægningerne – er alt for små til at sikre en høj faglig indsats for en række specialiserede revalideringsmålgrupper. Udviklingen i den specialiserede revalidering har nok ikke på alle områder været god nok. Og der er derfor bekymring for, om det kan blive endnu vanskeligere at sikre en god revalidering, hvis ansvaret for driften placeres i kommunerne og evt. på langt flere enheder.

DSI mener derfor ikke, at det er en farbar vej at overlade revalideringscentrene til beliggenhedskommunerne på den måde, det er skitseret i lovforslagene.

Dette skal særligt ses i lyset af, at DSI mener, der i dag er grupper af handicappede, der ikke tilbydes relevante og effektfulde revalideringstilbud f.eks. personer med ADHD, sindslidelser eller ordblinde, og en løbende udvikling og etablering af tilbud er derfor meget nødvendig.

Ansvaret for udvikling af god revalideringspraksis må og skal ligge hos staten, og skal koordineres og sikres på tværs af beskæftigelsesregionerne. Ligeledes mener DSI, at staten skal være ansvarlig for vidensdeling mellem revalideringsinstitutionerne, og at beskæftigelsesregionen og beskæftigelsesregionerne i fællesskab skal sikre dette.

DSI vil foreslå, at perioden indtil reformen træder i kraft anvendes til at analysere den specialiserede revalidering, med henblik på at identificere de særlige ekspertiser, der i dag er velfungerende, og som skal bevares samlet.

DSI mener, der er grund til at kigge på organiseringen af f.eks. hjerneskade- og døveområdet for at vurdere, om denne model kan anvendes overfor andre målgrupper/områder i den specialiserede revalidering. Samtidigt er det nødvendigt at vurdere, hvilke områder der særligt trænger til et kvalitativ løft f.eks. indsatsen for personer med psykiske handicap.

DSI vil også i forhold til den specialiserede revalidering fremhæve nødvendigheden af, at de økonomiske incitamenter trækker den helt rigtige vej, således at de relevante længerevarende specialiserede revalideringssager – populært af nogen kaldet ”de dyre sager” – også fremover iværksættes og i rette regi.

Endelig er det glædeligt at konstatere, at beskæftigelsesregionerne fremtidigt spiller en rolle i forhold til overvågning af indsatsen (jf. de specielle bemærkninger § 16 i Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats), og at disse kan pålægge kommuner at anvende særlige revalideringstilbud og forpligte kommuner til at stille særlig rådgivning til rådighed.

DSI vil foreslå, at beskæftigelsesregionerne ikke blot i en overgangsperiode er forpligtet til at overvåge udviklingen i den specialiserede revalideringsindsats, men permanent.

For at overvågningen og evt. aktivering af de redskaber, der er til rådighed for beskæftigelsesregionen, kan være effektiv, må opfølgningssystemerne have fokus på revalideringsindsatsen: Monitorering af ydelser, evaluering af forløb og effekt osv., er nødvendig for at tilvejebringe dokumentation for områdets udvikling. En situation, der i dag desværre ikke er mulig.

DSI's repræsentation i råd og nævn

DSI er meget tilfreds med fortsat at være repræsenteret på alle niveauer i beskæftigelsessystemet. Dog skal DSI meget beklage, at der i lovforslagene ikke er blevet lyttet til vores ønske om at blive repræsenteret med mere end en enkelt repræsentant i både de lokale og de regionale beskæftigelsesråd. DSI vil kraftigt opfordre til, at dette ændres.

For DSI drejer det sig ikke om at ”vælte” nogen magtbalance i rådene, men alene om det faktum, at DSI-repræsentanterne udfører deres arbejde i rådene som frivilligt arbejde, mere ”alene” og med en særlig vinkel i forhold til andre repræsentanter. Det er mange gange en stor opgave, og de andre repræsentanter har en helt anderledes professionel regional og lokal organisering i ryggen, end den DSI-repræsentanterne har adgang til.

DSI's repræsentanter har derfor længe efterlyst den sparring, det giver at være to om ”jobbet”. Særligt mener DSI, at opgaven i de regionale arbejdsmarkedsråd er af en karakter,

hvor DSI-repræsentanternes medspil kan blive meget bedre, hvis DSI kunne være repræsenteret med to repræsentanter.

DSI ønsker også, at der sikres hjemmel og pligt til, at vore repræsentanter på alle niveauer får dækket deres udgifter hertil. Det drejer sig f.eks. om transportudgifter og udgifter til handicapkompensation (sekretærbistand, tolkning mv.).

Organiseringen af den beskæftigelsespolitiske indsats

DSI er på en række punkter angående organiseringen enige med arbejdsmarkedets parter i deres fælles høringssvar af den 21. december 2004. Det fremgår af de kommende afsnit.

De lokale beskæftigelsesråd

DSI har flere steder i vores bemærkninger til lovforslagene påpeget, at jobcenteret bør være et sted, hvor alle borgere, med brug for hjælp til at komme i eller fastholde beskæftigelse, kan blive serviceret.

DSI mener, som en naturlig følge af dette, at det bør fremgå af lovforslagets bemærkninger, at de lokale beskæftigelsesråd har en forpligtelse til at bidrage til jobcenterets arbejde med nytænkning og metodeudvikling, dvs. bl.a. anvende en del af rådets bevilling til dette. Specielt initiativer i forhold til de ledige, der er længst fra arbejdsmarkedet, som er i behandlingsforløb, i beskyttet beskæftigelse eller andet, skal og bør prioriteres. Det er vigtigt at sikre, at denne udvikling sker i samarbejde med virksomheder, for at der kan findes de rette og holdbare løsninger.

Det fremgår af lovforslaget, at det er kommunalbestyrelsen, der opretter et jobcenter i kommunen. Hvis dette betyder, at det dermed er kommunalbestyrelsen, der fastsætter det generelle serviceniveauet i jobcentret, som f.eks. den fysiske placering, åbningstider mv., herunder om der inden for kommunen skal oprettes flere enheder af jobcentret på forskellige adresser, kan DSI tilslutte sig parternes opfattelse, idet det betragtes som afgørende, at niveauet for betjening i jobcentret fastsættes sammen med brugerne, og parterne foreslår derfor, at organiseringen i jobcentret sker efter inddragelse af det lokale beskæftigelsesråd. Det bør ligeledes tilføjes, at Beskæftigelsesrådet inddrages i de regler, som beskæftigelsesministeren fastsætter for organiseringen.

Det fremgår endvidere, at beskæftigelsesministeren efter forhandling med Kommunernes Landsforening kan fastsætte regler om samarbejdet mellem staten og kommunerne i jobcentret. Det foreslås i den forbindelse tilføjet, at "Beskæftigelsesministeren efter forhandling med Kommunernes Landsforening og efter drøftelse med Beskæftigelsesrådet kan fastsætte regler om organiseringen af et jobcenter og om samarbejdet mellem staten og kommunen i jobcentret."

De regionale beskæftigelsesråd

DSI mener, det er positivt, at de regionale beskæftigelsesråd skal vurdere og følge jobcentrenes indsats. Men som DSI andetsteds påpeger (jf. side 2), er det nødvendigt, at Arbejdsmarkedsstyrelsen får justeret og udviklet deres redskaber, så man reelt kan følge effekten af beskæftigelsesindsatsen for personer med funktionsnedsættelse.

De regionale beskæftigelsesråd kan ellers ikke leve op til loven ift. at vurdere, om indsatsen foregår tilfredsstillende, eller om der f.eks. er grund til at etablere regionale udbud. En mulighed som DSI ellers er tilfreds med foreligger.

Med den nye organisering af beskæftigelsesindsatsen i jobcentre og etablering af overvågningen af arbejdsmarkedet på regionalt niveau, sker der en mere klar adskillelse mellem de, der har den direkte kontakt til virksomhederne og de, der står for overvågningsindsatsen. Regionsdirektøren får med lovforslaget desværre ingen beføjelser til at bede om, at den viden om virksomhedernes behov for arbejdskraft, der opsamles i jobcentrene, indgår på en systematisk måde i den regionale overvågning. Der er derfor stor risiko for, at en værdifuld systemviden om udviklingen i virksomhedernes arbejdskraftbehov og de lediges kvalifikationer og behov kan gå tabt.

DSI er enige med arbejdsmarkedets parter i at foreslå, at bestemmelsen i § 9 (Forslag om lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats) formuleres således, at regionsdirektøren, efter inddragelse af det regionale beskæftigelsesråd og efter beskæftigelsesministerens godkendelse, kan beslutte, at de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen i jobcentret skal stille viden om virksomhedernes behov for arbejdskraft og de lediges kvalifikationer og behov til rådighed for overvågningsindsatsen.

Den nuværende lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats indeholder en bestemmelse om, at de regionale arbejdsmarkedsråd får, for en nærmere fastsat mindre del af bevillingen til beskæftigelsesindsatsen, mulighed for at iværksætte særlige initiativer med henblik på at sikre et velfungerende arbejdsmarked. Puljen kan bl.a. anvendes til tværgående aktiviteter inden for det arbejdsmarkeds- uddannelses- social- eller erhvervspolitiske område.

DSI er enige med arbejdsmarkedets parter i at opfordre til, at bestemmelsen videreføres som en del af de nye regionale beskæftigelsesråds opgaver.

Styring af den beskæftigelsespolitiske indsats

I forhold til styringen af beskæftigelsesindsatsen er DSI på en lang række punkter enige med arbejdsmarkedets parter fælles høringssvar. Det fremgår af de kommende afsnit.

DSI kan tilslutte sig, at styringen i det nye beskæftigelsessystem optimeres, således at de nye jobcentre i de mere end 100 nye kommuner i størst muligt omfang arbejder efter sam-

me pejlemærker, og dermed spiller sammen om at sikre et fleksibelt arbejdsmarked, som understøtter de overordnede økonomiske udfordringer.

DSI er enige med arbejdsmarkedets parter i, at såvel implementeringen som den efterfølgende håndhævelse af lovforslagets styringselementer er helt afgørende, hvis der skal kunne sikres lokalt gennemslag af de beskæftigelsespolitiske beslutninger, der træffes af Folketing og beskæftigelsesminister.

DSI kan derfor tilslutte sig, at følgende styringselementer i lovforslaget fastholdes, og at de evalueres med henblik på at vurdere, om de er tilstrækkelige:

- Beskæftigelsesministerens udmelding af forpligtende mål for den landsdækkende og den regionale beskæftigelsesindsats, og at disse mål udmønter de lokale beskæftigelsesplaner, der hvert år skal udarbejdes for indsatsen i det enkelte jobcenter.
- Det regionale beskæftigelsesråds udarbejdelse af en årlig analyserapport om resultater og effekter af indsatsen i jobcentrene, og at rapporten fungerer som input til beskæftigelsesministeren, Beskæftigelsesrådet, det lokale beskæftigelsesråd og kommunalbestyrelsen.
- Etablering af en forvaltningsrevision, der sætter fokus på resultater og effekter af indsatsen i det enkelte jobcenter og muliggør benchmarking af effekten af de enkelte kommuners indsats.
- At der etableres en række IT-løsninger (bl.a. jobindsats.dk og arbejdsmarkedsportalen), som sikrer åbenhed om effekter og resultater af indsatsen.
DSI skal desuden tilføje, at IT-systemerne naturligvis forventes at være tilgængelige for personer med handicap, som skal anvende dem – enten som ansatte, frivillige eller borgere.
- Regionsdirektørens kompetence, til efter drøftelse med det regionale beskæftigelsesråd, at indgå forpligtende, skriftlige aftaler med det enkelte jobcenter om genopretning af indsatsen, hvis resultaterne udebliver samt – i tilfælde af særlige problemer – at indstille til beskæftigelsesministeren, at der gribes ind.
- Klar adskillelse af den jobrettede indsats i jobcentret og udmålingen af forsørgelsesydelse.

DSI kan sammen med arbejdsmarkedets parter anbefale, at der lægges vægt på, at følgende styringsværktøjer udvikles, og at det sikres, at alle værktøjer og systemer er driftsklare pr. 1. januar 2007, hvilket er helt afgørende, hvis beskæftigessystemet skal fungere efter intentionerne i lovforslaget:

- Kompetence til regionsdirektøren til at gribe ind, hvis et jobcenter ikke lever op til de mål og resultatkrav, der er fastsat i kontrakten mellem det regionale beskæftigelsesråd og beskæftigelsesministeren.
- Inddragelse af det lokale beskæftigelsesråd i organiseringen af jobcentrene.

- Metoder, der kan sikre et tilstrækkeligt højt kvalitets- og resultatniveau for beskæftigelsesindsatsen i de enkelte jobcentre, samt at lovgivningen overholdes.
- Dialog mellem det regionale og det lokale niveau med fokus på et højt resultat og kvalitetsniveau og hvor udgangspunktet er nationale og regionale mål
- At de 4 regioner får ansvaret for at udvikle modeller, der sikrer løsningen af opgaver, der kræver en indsats på tværs af de enkelte jobcentre.
- Udvikling af en landsdækkende strategi for, hvordan det kan sikres, at der stilles den nødvendige viden om udviklingen på arbejdsmarkedet til rådighed, og at viden formidles på en måde, der er relevant for beslutningstagere på alle niveauer i beskæftigelsesindsatsen. En grundig viden om forholdene på det regionale arbejdsmarked er et fundament for en målrettet aktiveringsindsats.
- Etablering af helt nye IT-systemer, der er effektive i forhold til at understøtte styringen af beskæftigelsesindsatsen, og som sikrer integration mellem de statslige og de kommunale IT-systemer, således at der opnås ensartethed og tilgængelighed af resultater og anden information.
DSI skal desuden tilføje, at IT-systemerne naturligvis forventes at være tilgængelige for personer med handicap, som skal anvende dem – enten som ansatte, frivillige eller borgere.
- Etablering af en landsdækkende skabelon for et sammenhængende ledelsesinformationssystem, hvorfra der løbende kan udtrækkes relevante data med henblik på, at parterne på lokalt, regionalt og centralt niveau kan udføre sin rådgivende rolle.¹

DSI kan tilslutte sig parternes opfordring til beskæftigelsesministeren om at få udarbejdet en egentlig implementeringsplan til Beskæftigelsesrådet, der kan give det fornødne overblik over de forskellige faser i implementeringen, og som kan give sikkerhed for, at de nødvendige værktøjer er klar til tiden.

Lovforslagene indeholder en række bemyndigelser til ministeren. DSI kan tilslutte sig parternes forventning om, at Beskæftigelsesrådet, i lighed med tidligere praksis, vil blive inddraget i en tæt dialog med beskæftigelsesministeren om den løbende udmøntning af disse bemyndigelser, og at dette klart vil fremgå af lovforslagene.

Andre aktører

Den fremtidige jobformidling skal i stort omfang løses ved udlicitering af opgaverne. DSI har i høringssvar til strukturkommissionens udspil, tidligere gjort opmærksom på, at dette kan føre til en indsats med social slagside.

DSI mener, det er vigtigt at sikre, at alle de ledige, efter givne kriterier, altid skal have ret til selv at vælge en jobformidler, således at personer med et særligt behov, kan få dette

¹ For uddybende bemærkninger til de opremsede punkter henvises til Arbejdsmarkedets parter fælles høringssvar af den 21. december 2004.

dækket af en aktør, der har viden og erfaring på området, og derved har større sandsynlighed for succes.

DSI er glade for, at der er mulighed for udbud på regionalt niveau til særlige grupper eller i tilfælde, hvor indsatsen ikke varetages tilfredsstillende i en kommune. DSI vil opfordre til, at de regionale udbud i stort omfang både kan anvendes af forsikrede og ikke-forsikrede ledige. Dette for at skabe et så enstrenget system som muligt, med fokus på behov i stedet for ydelsesgrundlag.

Nyt beskæftigelsesankesystem

I forbindelse med oprettelse af jobcentrene foreslås der et nyt ankesystem (beskæftigelsesankenævn), der skal tage sig af klagesager, der i dag er spredt mellem de regionale arbejdsmarkedsråd, de sociale nævn og Arbejdsmarkedsstyrelsen. Ankenævnene skal behandle beskæftigelseslovgivning og pensionssager ift. afgørelser, tilkendelse og frakendelser, fordi det drejer sig om en vurdering af arbejdsevnen.

DSI mener, det er et plus, at der nu kommer et nyt samlet ankesystem på beskæftigelsesområdet, og er meget tilfredse med, at DSI er repræsenteret.

DSI er dog uforstående over for, at lov om compensation til handicappede i erhverv *ikke* skal behandles i de nye beskæftigelsesankenævn, hvor DSI er repræsenteret, men derimod fortsat af Arbejdsmarkedets ankenævn, hvor DSI desværre *ikke er* repræsenteret. DSI imødeser, at dette ændres.

Derudover vil DSI opfordre regeringen til, at sikre en sammenhæng på området ift. behandling af ligebehandlingssager på arbejdsmarkedet. Det er DSI's holdning, at de kommende beskæftigelsesankenævn vil være det helt rette forum til at forholde sig til sager ift. regeringens *forslag til lov om ændring af lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v.*

DSI mener, det er vigtigt at skabe et ankesystem, der samlet set har ressourcerne til at behandle klagesagerne. DSI kan konstatere, at der er foreslået en nedskæring af antallet af repræsentanter, når man medtager de sociale nævn. Dog er der mulighed for at lave flere afdelinger af ankenævnene. Det er DSI's holdning, at antallet af repræsentanter, der udpeges, skal afspejle den arbejdsbyrde, der er i nævnene. DSI vil derfor opfordre til, at muligheden for at udvide ankenævnene allerede ved lovens ikrafttrædelse udnyttes, således at der udpeges minimum 3 repræsentanter plus suppleanter fra hver part pr. region.

DSI's repræsentanter i ankenævnene udfører opgaven som frivilligt arbejde. Da regeringen gerne vil fremme det frivillige arbejde, forpligter det også regeringen til at sikre vilkår, der muliggør deltagelse og kvalificeret medspil. Dette kan ske ved at sikre, at arbejdsbyrden er overkommelig i nævnene, og ved at der er lovhjemmel og pligt til, at repræsentanterne i

både nævn og ankestyrelse, udover de gældende regler for afregning af diæter og kørselsrefusion, kan få dækket udgifter til handicapkompensation (sekretærbistand, tolkning mv.)

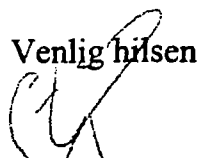
Kort høringsfrist

Høringsprocessen for hele dette enorme lovarbejde er meget kort. Det tidspres, som ligger over hele processen, bekymrer DSI. Med den korte høringsfase har det været yderst vanskeligt for DSI's medlemsorganisationer at indgå i en uddybende dialog med deres medlemmer og relevante repræsentanter, for derved at skabe sig et grundigt overblik over hele reformen, mulige konsekvenser og ikke mindst mulige faldgruber. Det medfører en stor risiko for at overse væsentlige problemstillinger for mennesker med handicap i de mange lovforslag.

DSI forbeholder sig derfor ret til i den kommende tid at fremkomme med supplerende synspunkter, ligesom DSI også forventer at blive inddraget i de videre forhandlinger om lovforslagene og justeringen af disse.

Hvis ovennævnte giver anledning til kommentarer, kan DSI's arbejdsmarkedspolitiske konsulent Mette Raun kontaktes på tlf.: 3638 8570 eller e-mail: mr@handicap.dk.

Venlig hilsen

Stig Langvad
Formand

